

په نیمه لار کې پاتې

ناول

لیکوال: صحت سمسور

دالی خوبې مورجانې او پلارجان ته!

چې په ژوند کې یې راسره زیاتې ستونزې گاللي.

سمسور

له مینې ستړی صحت

ناول لاتیني کلیمه ده د عجیبه خیز په مانا او په ادبي اصطلاح کې دهغو انساني جذباتو او احساساتو بیان کوي، چې په اظهاريې د نورو انسانانو همدردی پیداشي، په ناول کې د انساني ژوند لوړې ژورې، موجودې وي، د انسان له پیدایښت څخه تر پایښت پورې، چې کوم واقعات پېښېږي د ټولو انځورونه د خپل فن موضوع ګرځوي، د ناول دنیا د حقیقي دنیا په شان د زمان او مکان او په نړۍ کې د پېښو د رښتینولۍ پربنا ولاړه وي. اوس که مونږ دې ناول چې همدا اوس ستاسې په لاس کې دی (په نیمه لار کې پاتې) نوم ته پام وکړو ډېر په زړه پورې نوم دی. د هغه انسان د ژوند د کیسې انځور دی، چې د ژوند هغه برخه، چې په انساني ژوند کې له ارزښته ډکه او یوه سرنوشت ټاکونکې ده، د یوې نایابې او نا پایې مینې د لاسته راوړلو په موخه لکه د ژمي د مازیګر په څېر بې خونده او بې پنده تېره شي.

صحت سمسور (په نیمه لار کې پاتې) ناول کې مینه د زړه په وینه، د سر په بیه، د ټولنيې د ناوړه دودونو په خلاف پاللي او د مینې له دومره لوی سمندر ه بې برخې او خالي منګول راوتی دی.

(په نیمه لار کې پاتې) له تلوسې ډک ښکلی نوم دی، چې لوستونکي له ځان سره مخ په وړاندې بیایي، لوستونکي دې ته پاروي، چې د لوستل شویو پاڼو وروسته پانې هم ولولي او لوستونکي ته دا تلوسه ورکوي، چې په راتلونکي پور کې څه پېښېږي او څه پېښه شوي؟

ددې ناول کیسه د ټولنیزو، پښتني ناوړه دودونو او د بې وسه ژوند له کشمکش نه ډک داستان دی.

سمسور په دغه ناول کې هر کریکټر پخپل ځای کې په ښه شان لوبولی او هر یو یې په خپله ژبه ګرولی دی. (په نیمه لار کې پاتې) ناول یو شمېر ډېر ښکلي او په زړه پورې انځورونه لري، لکه د بیلګې په بڼه.

(د شپې وپرونکي خاموشي زما او د هغې سلګیو ماته کړې وه) او یا دا (ما به ورته وویل لیونی. ته مې له زړه څه خبره یې؟)

یو بله انځورونکي صحنه چې ډېره سیمه ییزه او هنري ښکلا لري

لکه: (په تازه جوړ شوي قبر د واده د زلمي دغاړې اميلونو په خاورين قبر سلگۍ وهلې). کوم اصطلاحات اولغاتونه، چې مونږ په ناول ليکنه کې کارو؛ نو بايد چې دخپلې سيمي لغات او اصطلاحات ونه کارول شي، ځکه بايد داسې ويوونه وکارول شي، چې ټول لوستونکي او اورېدونکي پرې په ډېرې اسانۍ سره وپوهيږي يوه بله مهمه او له ارزښته ډکه خبره په ناول ليکنه کې مکالمې دي.

په ناول ليکنه کې بايد له تکرار شويو مکالمو نه کار وانه خلو، ځکه د ليکوال ټوله خواري، د ناول هنري، منطقي او ژبني خوږلني په تکراري مکالمو سره له منځه ځي.

دا چې د صحت سمسور (په نيمه لار کې پاتې) ناول لومړنۍ ناول ليکنه ده او دې ناول کې نوموړي خپلو سيمه ييزو اصطلاحاتو ته مخه کړې، زما په اند دا به د ښاغلي صحت سمسور په ناول ليکنه کې لويه تېروتنه نه وي.

د صحت سمسور د ژوند د کتاب پاڼې لا د دوه ويشتو (۲۲ کلنو) په شمار دي او لايې د ژوند اوږد سفر په مخ کې شته.

د نوموړي ذهني ځيرکتيا، پوه او د ليکوالۍ سره بې کچه مينه کولی شي، چې په راتلونکي کې په هرډول نثري ليکنو کې له پوره ليکنې او ژبني تغير سره ټولنې ته په بشپړه هنري، علمي او ټولنيزو گانو سمبال ناولونه، لنډې کيسې او بيلا بيلې ليکنې وړاندې کړي.

په اخر کې ورته د ښه ژوند په پار لاسونه لپه کوم.

سيد حميد الله هاشمي

۱۸-۹-۱۳۹۴

په نیمه لار کې پاتې هیلې!

صحت سمسور، هغه څوک چې د ناول د نوم سره سم د سپرې ذهن ته ورځي، په لسگونه د ناول کیسې او کتابونه یې له مخې تېر شوي دي او د ده له خوږې ژبې اورېدل شوي دي.

دی د ناول د لوستنې یوه ځانگړې تجربه او یو خاص خو غریب او عجیب طرز او عمل لري، له همدې امله یې بلا ډېر مینه وال پیدا کړي دي او همدا د مینه والو مینه یې ده، چې دی یې تر دې راوېش او تشویق کړ، چې نن یې خپله ناول لیکنې ته مخه وکړه او دا یې د لومړنۍ هڅې ثمره ده، چې ستاسې د درنو لوستونکو په گوتو کې ده.

صحت سمسور د ډېرو مشهورو او پخو، پخو لیکوالانو کیسې او ناولونه لوستي او لایې هم دغه هڅه همدا سې روانه ساتلې ده؛ نو ځکه خو یې په دې برخه کې هغه هنري ذوق غښتلی او پیاوړی دی.

د بناغلي صحت سمسور د ناول لومړنۍ هڅه (په نیمه لار کې پاتې) مې چې هر څومره لوستې؛ نو هومره پرې پوه شوی یم، چې د نورو لیکوالانو له تجربو یې پوره گټه پورته کړې ده او همغه شان لکه څنگه چې لازم دي، ده هم خپله کیسه په پوره مهارت روښانه کړې ده.

د صحت سمسور د ناول دغه له درد او سوز ډکه کیسه ډېره جالبه ده، ساده ده، خوږه او روانه ده، نېغه د سپرې زړه ته ننوځي او په یو شکل نه یو شکل سپرې له ځانه سره ساتي.

زمونږ ددې کتاب لیکوال تل هڅه کړې، چې د کیسې متن روان وساتي، هڅه یې کړې چې د اوږدو پر ځای لنډې او اسانه جملې وکاروي، هرې جملې ته یو ډول هنري رنگ ورکړي او د خپلې کیسې تسلسل یې مراعت کړي، چې همدا د یوه هنرمند او ښه لیکوال نښه ده.

دا چې د بناغلي صحت سمسور دغه هڅه به څومره پر ځای وي، شاید د یوه لوستونکي په ډول پرې تاسې ښه قضاوت وکړی شی؛ خو زه یې د

ستايلو وړ ځکه بولم، چې دا يې لومړنی گام دی که څه هم لومړني گامونه له ستونزو خالي نه وي، خو دی پرې ډېر په جرئت راتېر شوی دی؛ نو کيدای شي چې په راتلونکي کې لا ډير؛ خو پاڅه گامونه پورته کړي.

زه نور وړاندې نه ځم، ستاسې تلوسه هم نه اوږدوم، پرېږدم مو چې د صحت سمسور د ناول دميني او درد دغه کيسه ولولئ؛ خو د خپل گران ملگري صحت سمسور دغه هڅه ستايم، په راتلونکي کې ورته د لابريا هيله لرم او ددې ټولگې د چاپ مبارکي ورکوم.

په درناوي
سهارگل اميرزی
۲۴-۹-۱۳۹۴

جلال اباد

په نیمه لار کې پاتې

په نیمه لار کې پاتې مې لومړنی ناول دی، چې ومې لیکو تردې ناوله مخکې مې ډېر زیات ناولونه لوستلي او د راډیو دلارې نه مې خپلو مینه والو ته وړاندې کړيدي.

خو لیکلي مې ندي او د هماغه ډېرو ناولونو لوستلو او د راډیو د لارې وړاندې کولو دې ته اړ کړم، چې زه هم یو څه ولیکم او زیات ملگري مې هم په همدې ټینگار وو، چې سمسور صیب، تا خو له راډیو نه ډېر ناولونه خپلو مینه والو ته وړاندې کړل او د ناولونو د کرکټرونو سره به ښه بلد هم یې؛ نو هماغه وو، چې زما په ذهن کې تیاره یوه کیسه پرته وه او هماغه کیسه مې د ذهن له دایرې را وویسته او د کتاب ښه مې ورکړه.

دا چې زما «په نیمه لار کې پاتې ناول» به ډېرې لیکنې ستونزې هم لري؛ خو بیا مې هم تر خپلې وسې پوره هڅه کړې ده، چې کیسه بلې خوا ته یونس، په هماغه صحنو مې راڅرخولې ده، چې ستاسې تر مخې تېرېږي او یا به هم تېرې شوي وي.

«په نیمه لار کې پاتې ناول» د ایډیټ او سمون چارې راسره زما گرانو ملگرو تکړه لیکوال او ژورنالېست سهار گل امیرزي او سید حمیدالله پاچا ترسره کړيدي، چې دواړو په ناول لیکنه هم کړې ده ډېره زیاته مننه ترې کوم. له شریف شاهین نه هم مننه کوم، چې زما پر ژوند یې یو څو کرښې کښلي او ملگری قاسم سلارزي دې ژوندی وي، چې زما کتاب ته یې په خپلو هنري گوتو پښتۍ جوړه کړه او د چاپ په برخه کې به له مومند خپرندويې ټولني نه ډېره زیاته مننه وکړم، چې د چاپ کولو ټیټر ته یې سینه وډوله او چاپ یې کړ.

لوستل یې پرتاسو !

او زما یې دالله پامان

په مننې ستاسې سمسور

اخ...!!!

څه پيکه ورځ راباندې تېره شوه، مازيگر هم خپل روح، ورو ورو د تورتم غېږې ته وسپاره، شپه شوه، شپې هم خپله واکمني قايمه کړه او د خپل خوی او عادت له مخې يې د تورتم څادر پر کایناتو وغوړاوه.

د خپل عمر په پنځه لسم پسرلي کې وم، د لمانځه سره مې ډېره مينه وه، زما د مور او پلار لومړنۍ پوښتنه به هم له مانه دا وه چې، بچیه! لمونځ دې کړی که نه؟

د ماسختن د لمانځه وخت و، لومړی مې لمونځ وکړ او له لمانځه وروسته خپلې خوب خونې ته لاړم، کتاب مې راوخیست، لوستو هم خوند رانه کړ، ما ويل راشه د افغانستان له حالاتو ځان خبر کړه؛ نو تر څنگ پرته راډيو مې چالانه کړه، د شپې ۸ بجې وې، د راډيو څپه مې پر يوې نړيوالې راډيو برابره کړه، له راډيو مې خبرونه واورېدل، ټول خبرونه خواشينونکي وو.

يو هم داسې خبر نه و، چې زما زړه ته يې سکون وربخښلی وای، ځکه په وطن کې مو هره ورځ له مرگه بل څه نه وي، هره ورځ مو په وطن کې وسله وال بې گناه انسانان وژني، د خبرونو اورېدو وروسته مې راډيو بنده کړه، کمپله مې پر ځان راکش کړه او د فکر د نيا ته ننوتم.

که څه هم ورځ راباندې ډېره بې خونده تېره شوې وه، او اغېز يې لا ختم شوی نه و، چې فکر او سوچ مې د الله هغه ښکلي خلقت ته شو، چې پر خپل قدرتي کيف يې د بشر په بڼه نړۍ ته رالېږلی و.

ما غوښتل چې د مينې تنابونه له دغې ښکلي بشر سره وتړم، دا ډېره ښکلې وه، د کلي د هرې انجلۍ په ژبه د دې د ښايست، پوهې او د ښې انجلۍ کيسې کېدلې.

ددې ښايست پر ما دومره تاثير کړی و، چې زه يې په مخ کې تېرېدی نشوم او نه يې ما نوم ورته اخیستی شو، چې ورته ووايم څومره ښايسته نوم يې درباندي ايښی دی؛ خو څه خیر، دا هغه خبرې وې چې هره ورځ به مې په زړه کې تېرېدی.

دواړه په ښوونځي کې وو؛ خو د دوی ښوونځی له مونږه یو څه په واټن کې و، له کلي مو ښوونځي ته د تلو لاره هم تر ډېره شریکه وه؛ خو د دوی ښوونځی به په ۷ نیمو بجو پیل کېده او زموږ ښوونځی به په ۷ بجو پیل کېده، دا په اتم ټولگي کې وه او زه په ۹ ټولگي کې، هره ورځ به ددې په خاطر ناوخته ښوونځي ته تلم، دومره انتظار به مې ورته کاوه، چې یو ځل به مې ددې، ښوونځی جوړه سپینا لویپته وکته؛ نو بیا به هغه ورځ راباندې ډېره ښه تېرېده، نور ټولیکوال به مې د جمعې په ورځ رخصتۍ ته ډېر خوښ وو؛ خو زه به د ښوونځي رخصتۍ ته خپه وم، د جمعې ورځ به چې کله رانږدې شوه، په زړه کې به مې له خفګانه درد شو، ما به ویل چې خدایه سبا بیا جمعه ده، بیا رخصت دی، زه به څنګه دا ټوله ورځ د هغې له لیدو پرته تېروم؟

د رخصتۍ نورې ورځې خولا پرېږده، په ما به دغه یوه ورځ لکه د کال تېرېده، نور زده کوونکي به رخصتیانو ته خوشالیدل او زه به خپه کېدم. شپه پخه وه، خوب نه راته، په سوچونو او فکرونو کې ډوب وم، چې څنګه به ورته د خپلې مینې اظهار کوم؟ څنګه به ورته وایم چې ته مې د زړه سر یې او له تا پرته مې ژوند نه تېرېږي؟

ځکه د سهار رڼایۍ ته لږې شیبې پاتې وې او ما هم دا کلک هوډ کړی و، چې حتما به ورته سهار په لیک کې دا دوه جملې لیکم، چې (له تاسره مې مینه ده) او (ته مې ډېره زیاته خوښېږي)

زمونږ د کلي د ملا صیب اذان د فکرونو او خیالونوله نړۍ راوینس کړم، او د رښتینې دنیا پر لورې یې زما پام کړ.

د سهار د اودس لپاره مې مور له اوبو تازه لویه راډکه کړې وه، اودس مې وکړ او د جومات په لورې روان شوم.

کله چې مې د سهار لمونځ په جمعه وکړ، له دعا وروسته ښځه بېرته خپل کور ته راغلم او د خپلې خونې الماری ته لاړم، چې بېلا بېل کتابونه مې پکې پراته وو.

دالله سپیڅلی کلام مې راواخیست، چې په لوستلو یې څوک نه مېرېږي، یوه سپاره مې تلاوت کړه او د زړه پرسر مې ونيو

دا دعا مې تکرار کړه، چې خدایه ستا ددې کلام په خاطر نن هغه ورځ ده، چې په دوه جملو کې ورته دخپلې مینې اظهار وکړم، او ته مې پدې ازموینه کې کامیاب کړې.

دالله ج کلام مې بېرته په خپل ټاکل شوي ځای کېښود، بېرته له خپلې خونې راووتلم، د لمر وړانګې د ځمکې پر مخ خورې شوې وې او د تورتم تیارو ته یې د پای ټکی ایښی و.

زموږ د کور دباغچې لمر ګلي، چې لا هم دلمر نه دساه اخیستلو لپاره په انتظار و، خپل سرونه یې د نري باد په ملتیا کله یو خوا او کله بل خوا تاوول، د ونو شنو پانو هم د الله ج پر نوم دترنم ټالۍ خوړلې، دمرغیو شور هم په رحمن، رحیم او غفور ذات ثنا ویله، په غرونو کې شیشه ایزو کابو دلمر درنا په مقابل کې سترګو کونه وهل او د سترګو ګاټي یې برېښول؛ خو دالله ج پر لویوالي یې شکرونه ایستل، چې دکایناتو ستر څښتن څومره مهربانه دی، چې هرڅوک یې په خپله دنیا کې مصروفه کړي دي.

ما هم دسهار چای وڅښه، د ښوونځي د تګ لپاره مې ځان چمتو کاوه، ځکه د ښوونځي د تګ لپاره مې نیم ساعت پاتې و، د ښوونځي شین لباس مې پر تن کړ، د سپینو بوټانو مزی مې دگوتو په هنر کلک وتړل، د نن ورځې کتابونه مې راواخیستل، د کورنۍ له غړو او مور څخه مې خدای پاماني راواخیسته او له کوره را بهر شوم.

کله چې لس قدمه له کوره را لرې شوم؛ نو په ذهن کې مې داسې څه ګرځېدل، لکه څه چې رانه ورک وي، زرزر مې د خپلو کتابونو بیک او جیبونه وکتل؛ خو ورک شوی څیز مې پیدا نکړ.

بېرته په منډه خپل کور ته ننوتم، د خپلې خوب خونې هر څه مې پر بل مخ واړول؛ خو ورک شوی څیز مې پیدا نکړ، ذهن کې مې دا خبره ګرځېده تاسره خو داسې څه نه و، چې ته یې لټون کوي.

کتابونه هرڅه مې بیا له سره وپلټل؛ خو بیا هم هیڅ په لاس رانغلل.

په همدې لټولو، لټولو اخته وم، چې دسهار ۷ نیمې بجې شوې او ورک شوی څیز مې بیخي له ذهنه تبتیدلی و، کله چې مې مغز ته راته، پر ۷ نیمو بجو

لس دقيقي او بنټې وې ناهیلی او خفه کېناستم ، پدې وخت کې مې مور کوټې ته را ننوته او راته یې وویل ،

ولې بچیه ! څه شوي چې داسې خپه ناست یې؟ ما وویل مورې نن رانه د ټول عمر خواري ورکه شوه؛ خو پیدا مې نکړه، کله چې مې پیدا کړه؛ نو وخت یې تللی و.

خو څه ! مور مې خبره نکړه، چې له ما څه ورک شوي وو، یواځې مې ورته وویل، چې گراني مورې ! له مانه مې د ملگري یو کتاب ورک شوی دی او نن یې رانه کتاب غوښتلو ، چې باید حتما زما کتاب نن پر ما وسپاري، مور مې راته وویل، دا خو څه دومره غټه خبره نده، بل به ورته واخلي؛ خو دومره سوچ مکوه ما وویل سمه ده مورې.

کله چې مې مور له کوټې ووته؛ نو ما خپل دولس رنگه قلمونه راواخیستل او د کتابچې له مینځ نه مې سپینه پاڼه راپرې کړه، په رنگه قلمونو مې د سپینې پاڼې پر مخ دا دوه جملې ولیکلې:

(له تاسره مې مینه ده) او (ته مې ډېره زیاته خوښېږې) او ددې دوه جملو لاندې مې E_L توري د مخفف په بڼه ولیکل، چې ددې دوه جملو وروسته د بدن رگونو مې زړه ته ایله دخوشالی وینه چالان کړه، لیک مې د کتابچې په منځ کې کېښود او زه هم د ښوونځي پر لور وخوځېدم.

کله چې خپل ټولگي ته لاړم؛ نو دریم ساعت و استاد راته وویل، چې ولې دې ناوخته کړ؛ ما هم ورته وویل، لږ څه کار راته پیدا شو؛ نو ځکه ناوخته راغلم، زه په صنف کې کېناستم او له ځانه سره مې وویل، نن به حتمي دا خط ورکوم، چې هر قسم کېږي، ناست په صنف کې وم او ټول فکر مې له خط سره و.

د ټولگي ملگرو هر یو به رانه پوښتنې کولې، چې نن څنگه داسې په سوچ کې ناست یې او د سوچ نړۍ دې دمخ رنگ زیر اړولی دی؟ خیر دی سوچونه مکوه!

خو دصنف ملگرو ته مې وویل، ډېر مې مه چېرې، ځکه د شپې مې درد د لاسه خوب ندی کړی، داسې شدیدې تبه مې وه، چې له بدنه مې داور تیلی بلیده.

ملگرو دې هم کور ودان وي، ډېر بې ونه چېرلم او خپلې طبعې ته بې پرېښودم، ځکه پر ما خو د شپې د مینې تېې حمله کړې وه او دوی ته مې د ځان د درد تبه ياده کړې وه.

عاشوقانو ته به د مینې تبه معلومه وي، ځکه د مینې تبه داسې ده، چې هر څه دې په جوش راولي، په داسې لارو دې ورځيږي، چې ته به د مینې له درده ځان ساتي؛ خو دغه درد به دې ورو ورو د عاشقۍ مېدان کې د اتل په څېر معرفي کوي.

خو خیر! ښه و، دوه ساعته مې په ښوونځي کې تېر کړل، بېرته مې دخپل کور لار ونيوله او کتابچه مې له بېک څخه راوخیستله، په لاس کې مې ونيوله، کله چې هغې کوڅې ته راورسېدم، چې ما او دا د ښکلا بشر به سره پکې یوځای کېدو، پښه نیولې شوم.

په دغه وخت کې د انجونو دلېسې د رخصتۍ زنگ ووهل شو، انجونې رارخصت شوې، له وړاندې مې چې وکتل، لینا لکه د زانو د کتار میره، د خپلو همزولو په سر کې را روانه ده.

کله چې دوی له ما تېرې شوې؛ نوزه هم د دوی په کتار پسې شاته روان شوم، دا حوره داسې په ناز نڅرو له نورو انجونو سره روانه وه، چې ته واددې ټولو انجونو مشري ورپه غاړه ده.

د هر پل په اخیستو به بې دکوڅې خاورې سره نڅولې، هر قدم بې زما لپاره یوه دنیا وه؛ خو زه زړه نازېه دانجونو په ټولې پسې روان وم، همدا هیله مې لرله، چې کله به لینا له نورو انجونو بېلېږي او هغه وخت به رارسېږي، چې زه ورته لیک ورکړم، ترڅو مې زړه د سکون احساس وکړي او بدن مې دخوشالۍ اتل شي؛ خو د تقدیر کارونه گوره چې له انجونو بېله شوه، دخپل کور د طرف پر کوڅه بې قدم سم کړ، نو سم له واره بې ورور پر کوڅه کې رانښکاره شو، ددې مخ ته بې ځان راورسوه، له هغې سره پر خبرو شوه، لینا سیده دخپل کور په وره ننوته اوزه بې همداسې له دوو جملو سره ناهیلې پرېښودم.

زه هم کور ته ننوتم، مور مې رامنډه کړه، وېې ویل، بچیه! له ما سره دې مینه ده؟ اوزه دې زیاته خوښېږم؟ ما ورته وویل، هو مورې! ته مې مینه بې، ته مې

ځان يې ستا برکت دی، چې زه نن دومره خوشاله يم، که ته نه وای مابه چاته ویلی وای، چې ته مې مینه یې او ته مې خوښېږې؟
خوځه خیر، ورځې تېرېږي، ما هغه شیبې شمارلې، چې کله به ورته لیک ورکوم او ددغه دوو جملو جواب به ترلاسه کوم.

هغه ورځ هم راوړسېده، چې لیک مې د هغوي د دروازي مخې ته وغورځاوه، خو هغې ته مې ورنه کړ، لیک یې پورته کړ او د خپل کور په دروازه ننوته. ما تر هغې څارله چې کله یې دروازه رابنده شوه او له سترگو مې پناه شوه. له ځانه سره مې وویل، چې څه! که خیر وي کار خو وشو او هغه ارمان مې هم پوره شو، چې لیک مې ورته ورکوم.

له ځانه سره به مې په زړه کې ریبیل او کرل، کله به مې ویل، هسې نه چې د کورنۍ مشران خبر نه کړي! بیا به مې وویل، هسې نه چې پلار مې خبر نه کړي او کله به مې خپل ځان ته دا ډاډ هم ورکاوه، چې نه، نه مینه خو همداسې پیلیږي.

همداسې له ځانه سره په خبرو، خبرو لگیا وم، چې دکلي جومات ته ورسېدم، زموږ دکلي جومات دوه دروازې درلودې، چې یوه یې د جنوب پلو او بله دروازه یې دختیځ په طرف ماتې دي؛ خو ماته چې کومه لنډه دروازه وه، هغه د ختیځ لور ته دروازه وه، چې لاندې ترې د اوبو ښه برابر لښتی تېر دی، چې لمونځ کوونکي پکې خپل اوسونه کوي، پدغه دروازه جومات ته ننوتم، لستونې مې رابډ وهل، په اودس کولو لگیا شوم، ځکه ۱۲ بجې وې او په یوه بجه جمعه کېدل، څنگه چې مې دلاسونو پر وینځلو شروع وکړه هغه خط چې ما لږ ساعت وړاندې د لینا د دروازي مخې ته گذار کړی و، پخپلو سترگو مې ولید، چې خط یې پخپله اوچت کړ او له دروازي ننوته؛ خو هغه رنگینې دوه جملې، چې ما پر دولسو رنگه قلمونو لیکلې وې، اوس یې دلښتی په اوبو کې د وړو، وړو څپو سره ملتیا کوله او ټوټه، ټوټه په اوبو کې را روانې وې، یوه، یوه ټوټه به مې رانیوله او ښکلوله به مې او ویل به مې، چې څه! ستا دنازولې په لاسونو خو به ټوټه، ټوټه شوی وي، همدا به دې ځواب و، چې اوبو ته دې گذار کړی دی او جواب یې تر ما راوړسېد.

د ليک توکړه شوې ټوټې مې ټولې راوښولې، په لاس کې مې کلکې وزبښلې او هغه د مينې دوه جملې چې ما لينا ته ليکلې وې، دورغوي په زور مې ترې د مينې الفاظ گډوډ کړل، د کاغذ ژوند ته اوبو د پای ټکي کېښود او زما ژوند د لينا لاس ته راوړلو پسې نور هم په ټوپونو شو، ځکه چې هغې زما خط په خپلو لاسونو ټوټه کړی و او اوبو ته يې گذار کړی و.

اودس مې پای ته ورسوه او په لامانځه ودرېدم، لمونځ مې په جمعه وکړ، له جمعي کولو وروسته ملا امام د دعا لپاره لاسونه د غفور ذات دربار ته پورته ونيول او په دعا کولو يې پيل وکړ، دعا مو په جمعه سره وکړه؛ خو ما ټول لمونځ د هغې په يادونو پای ته ورساوه، ځکه چې د هغې يادونه راباندې بېخې زورور شوي و، داسې حد ته يې رسولی وم، چې په لار به روان وم؛ نو دهغې په ياد به مې له ځان سره خبرې کولې او دا دوه جملې به مې زياتې تکرارولې (له تاسره مې مينه ده) او (ته مې ډېره زياته خوښېږي).

له جوماته راووتم او په خولې مې همدا دوه جملې تکرارېدې، يواځې روان وم، له ځانه ځکه خبر نه وم چې ما دا دوه جملې په بار، بار تکرارولې، شاته راپسې زموږ ډکلي يو دوکاندار غلی، غلی را روان دی او زما خبرو ته يې غوږ نيولی، کله چې په خپله کوڅه ورننوتم؛ نو دوکاندار را غږ کړ، له تاسره مې مينه ده او ته مې ډېره زياته خوښېږي.

دوکاندار راته وويل: هلکه! له چا سره دې مينه ده چې دا خو ورځې بيخي زموږ له سترگو پناه يې؟

ما ورته وويل، خان اغا وروره! بس کله ناکله چې ډېر څه له ځانه سره تکراروم؛ نو بيا مې همدا سې په خولې جارې وي او دا کومې جملې چې مې له ځانه سره ويلې، دا مې د کيسو په يو کتاب کې لوستې دي، نو ځکه مې له ځان سره تکرارولې، له دوکانداره مې په دې بهانه ځان خلاص کړ او د خپل کور په طرف روان شوم، کله چې مې دلينا حوري په دروازه سترگې لگيدلې؛ نو پښه نيولی شوم او دا دوه جملې مې د هغې د کور په لورې ورجوف کړې.

لاړم، سيده خپل کور ته ننوتم، د غرمې ډوډۍ مې په نه زړه وخوره، د ډوډۍ له خوړلو وروسته خپلې خونې ته ننوتم، د خپلې کوتې ورمې په ځان پسې د ماشومانو د شور ماشور له امله بند کړ ځملاستم، له ځانه سره د هغې د ياد په

خبرو لگيا شوم او په خبرو خبرو کې د خوب ښاپيړۍ د مينې له نړۍ د خوب نړۍ ته وړې وم، کله چې راوښ شوم؛ نو د ماډيگر څلورنيمې بجې وې، زر راپاڅېدم او د ماډيگر لمونځ مې وکړ، خپله راډيو مې څنگ ته واچوله، د سيند غاړې ته د ساعت تېرۍ لپاره لارم، ځکه زما له راډيو سره ډېر زيات شوق و، هر چېرته چې ځم، نو خپله راډيو له ځانه سره وړم. کله چې د سيند غاړې ته ورسېدم؛ نو راډيو مې چالانه کړه او ستنه مې د يوې نړيوالې راډيو پر خپه برابره کړه، چې له راډيو نه دا سندره د جاويد امرخيل په غږ غږيدله:

پوی به شي لا پوی نده نادانه ده

هسې ليوڼۍ ده پر ما گرانه ده

سندره مې په لومړي ځل اورېدله، بلا خوند مې ترې اخیسته، د سيند د غاړې يخ شمال داوبو مستي او زما د مينې مسته مستي يې لا نوره هم پر نخېدو راوستله، بس سندره ختمه شوه او زما د مينې جذبه يې لاپسې توده پرېښوده. های های ! ليوڼۍ نور توروې که سپين، نور مې؛ نو همدا سندره له ځانه سره زمزمه کوله، دکنړي سيند مستو څپو به ورته د موسيقۍ تال برابر وو او د سيند شور به ورته د کمپوز جامې وراغوستلې.

د ماډيگر زيرې لمر د هر عاشق زړه د مينې په ټپو، نڅاوه، زه هم هغه مټين وم، چې په ټپو او سندرو مې د هغې د ښکلا صفتونه کول، د هغې طلايې ويښتان، سرې نړۍ شونډې، غټې ښکارگرې سترگې، د شيدو په شان سپين غاښونه، گرد مخ او د تللو انداز يې زما د زړه په تخت پاچاهي کوله، ماډيگرۍ و، سپين رېبري، ځوانان او ماشومان به هره ورځ د سيند غاړې ته راتلل او هريو به د خپل ذوق په لوبو مشغول و.

چا به د خوسي لوبه کوله، چا به کرکت او چا به د ډبلۍ لوبې کولې؛ خو هغه عاشوقان چې د مينې دونيا يې اباده وه خوشاله برېښيدل او هغه چې زما په شان به په نيمه لار کې پاتې و؛ نو زړه به يې د مايوسۍ او خپگان ټوپونه وهل او د خپلې مينې لاس ته راوړلو لپاره به يې له ځان سره د لاس په گوتو اشارې کولې.

کوم میئن چې خپلې مینې ته درسیدو له پاره د حل لار پیدا کوله؛ نو له ځان سره به یې خندا وکړه او دا غږ به یې کوو
کاروشو !

دا نو د عاشوقانو خپل شپیر و، بوډاگان په دې شپیر نه پوهیدل؛ خو ځوانان به پرې پوهیدل، چې یو ځل به غږ وشو؛ نو بیا به ماشومانو او ځوانانو د لوبې پر مهال دا غږ کوو.
کاروشو !

خو د مازیگر زېرې وړانګې د سیند شور د میئن د زړه ارمانونه، گودر ته د پیغلو راتګ، دا هغه څه وو چې زموږ سیمې ته یې بنسکلا وربخښلې وه. گودرونه مو په پیغلو گرم وو او د سیند غاړې د ځوانانو رسیدلې وې، په بنسکاره به کوم ځوان انجلۍ ته د مینې اظهار نشو کولای، ځکه چې زموږ په سیمه کې د پښتنو رواج ځوانان او پیغلې ترلې وو، پیغلې په خپل سر انتخاب نشو کولای او ځوانان هم همداسې د مور او پلار او کورنۍ تر اغېز لاندې وو.

هر څه به د مور، پلار او کورنۍ په خوښه ترسره کېدل.
گرد چاپیر، په شنو نښترو پوښل شوي غرونه او دغرونو لمنو کې بېلابېل تېرونه ژوند کوي.

د کونړ سیند چې په تاریخي باب کې د راسا په نوم ځلانده څپې وهي، د ورځې پاچاهي یې په تولیدو وه، شپې خپله د تورتم سترګه رپوله، بوډاگان، ځوانان، ماشومان او میئنان د خپلو کورنو په طرف روان شول، ما هم خپله راډیو څنګ ته واچوله او ورو ورو د مینې په نړۍ کې د خپل کور په طرف راروان شوم، کله چې خپلې کوڅې ته راوړسیدم؛ نو بیا مې د هغوي د روازي ته وکتل او له ځانه سره مې وویل،

ای ! پر خپل بنایست مغرورې انجلۍ ! اخر به دې دا غرور هم مات شي او دا دکبره ډکه پادشاهي به دې په سیند لاهو شي، بیا چې هر څومره کوشش وکړې؛ خو وخت به له وخته تېروي، ستا د حسن نړۍ به بیا د تل لپاره مړ اوې شي او پرما کبر به دې د غرور جام د تل لپاره نسکور شي.

زه لارم د خپل کور په دروازه مې قدم کېښوده او د کورنۍ پر غړيو مې سلام واچوو، دسلام جواب مې راکړل شو او مور مې راته په مينه وويل:

زما گرانه نازينه الياس جانه بچيه! چېرته تللي وي؟ ما ويل مورې! د سيند غاړې ته تللي وم، نن مې دا زړه تنگ شوی و؛ نو مې غوښتل چې چکر ووهم او دا زړه مې لږ خوشحاله کړم.

مور مې راته وويل: بچيه! خير دی سوچونه مکوه، ته خولا ماشوم بې، هسې نه چې دا د زړه کړاو دې سپين ږيري کړي، ما ورته وويل، مورې! ته بې غمه شه! بيا به درته پته لگيږي، چې رښتيا سپين ږيري کېږم او که لا نور هم ځوانېږم.

مور مې وخنډل او راته يې وويل، بچيه! لار شه او لمونځ دې وکړه او يوه سپاره تلاوت وکړه او بيا ويده شه، چې شپه درباندي په خوشالۍ سره تېره شي.

ما هم د مور خبره ومنله، لمونځ مې وکړ او نهه ويستمه سپاره چې د سپارې پيل له سورت ملک نه کېږي، تلاوت کړه، له تلاوت کولو وروسته بيا د خوب بستر ته لارم او د خوب په بستر کې، بيا د مينې سوچونو واخيستم، او همدا سې د مينې د سوچونو په نړۍ کې ويده شوی وم. سهار دملا اذان په ويلو له خوبه راپورته شوم، اودس مې وکړ، د جومات په لور رهي شوم، بيا چې د هغوي دروازي ته ورسېدم بيا مې له ځانه سره وويل، اې گرانې لينا! ته به يا ويده يې يا به وينسه او ښه په مزه زړه دې خوبونه وکړل؛ خو زما له سترگو دې خوبونه داسې الوځولي دي، لکه کارتوس چې د ماشيندارې له خولې ووځي.

لارم جومات ته لمونځ مې وکړ، بېرته له جوماته کورته راغلم، تلاوت مې وکړ، بيا مې د ښوونځي کالي پر تن کړل، د هغې وخت په انتظار شوم، چې کله به دا له کوره راوځي او ښوونځی ته به ځي، اخير دښوونځی په لباس کې دکور له دروازي يې قدم بهر کړ، سپين پړوني يې د لمر رڼا منعکسه کوله، تورو جامو يې لمر د ځان پلو راکش کاوه، چې پړوني يې له دې حورې لينا نه لمر شړه او جامو يې د لمر ملگرتيا کوله، په همدې کشمکش کې د دواړو

ترمنخ اخ وډب روان و، چې دا ترې نا خبره وه او مایې ننداره په خپلو سترگو کوله

دا د ښوونځي په لور رهي شوه، زه هم ورپسې شوم، له قدم اخیستو سره یې زما په زړه چرې را ښکلې؛ خو د پښو سیندلو او ازی یې دکوڅې له میده کاتو کړپا پورته کوله، د هر تېرېدونکي کس نظر به یې ځان ته راروه، د ښوونځي له کتابونو ډک تور بیک به یې په غاړه کړی و، چې د قدم له اخیستو سره به یې تور بیک ټالی- خورلې او د بیک سپین زنجیر به شرنګ، شرنګ کاوه، چې ددې د قدم سره به یې زما د مینې لپاره د ناز سندره جوړوله او مابه له دغې خوندورې صحنې خوند اخیسته

بالاخره د ښوونځي له نورو انجونو سره یو ځای شوه، د ښوونځي په دروازه ننوته او زه بیا له زیاتو خبرو سره د خپلې لېسې په په لور رهي شوم، له ځانه سره مې وویل،

کبرجنې خیر دی! کله کله خو راگوره! ترڅو به په خپل حسن نازېږې، اخیر به دې دا د خوشالی دنیا ورانه شي او د همدې ملگرو له قطاره به بېله شي، نه به دې ناز وي او نه به دې نخرې، نه به دې کبر وي او نه به دې مستي. خو خیر! هغه ورځ به هم راشي، چې بیا به ته چغې وهي او له دواړو پښو به کلکه نښتې یې.

او مابه غواړې او بیا به هم زه تا؛ خو تاته به پښتو او د خپلې کورنۍ عزت اجازه نه درکوي، چې ما د ځان ملگری کړې او ماته به د خپلې کورنۍ شرم ښکاري چې د بل په نوم شوې دې د ځان په نامه کړم او له دې وطنه دې د نورو وطنونو میلمنه کړم؛ خو خیر! اوس مې دا خبرې له ځان سره کولې، ځکه تاته مې کولای نشوې او چې تاته مې مخامخ کولای؛ نو عکس العمل به دې څه و، په یو لیک کې مې درته دوه جملې ولیکلې؛ خو تا زما دوه جملې داسې قطرې، قطرې کړې وې، چې نور دې هم زما د زړه په پاچاهۍ ولکه ټینګه کړېده او تر هغې به دې پرېښدم، ترڅو چې مې د ځان لپاره ملگری کړې نه یې، ځکه تا زما لیک په خپلو لاسونو ټوته، ټوټه کړې و؛ نو ځکه دې زما زړه هم د ځان طرف ته لا مایل کړی و، زه مې په خپل زړه پوهېدم چې تا غواړي او ته دې په خپل زړه نه پوهېدلې، چې ستا زړه څوک غواړي، په همدې خبرو، خبرو

کې وم، چې د لېسې په د روزه مې قدم کېښود او خپل صنف ته لارم، گورم چې دوهم ساعت په پای ته رسيدو دی استاد راته وويل، ولې ناوخته راغلی؟ بيا مې استاد ته بهانه وکړه، استاده! کورس مې شروع کړی دی؛ نو ځکه ناوخته راغلم، اينده کې به نور ناوخته نه راځم، دانو هغه بهانه شوه چې هره ورځ به مې استادانو ته کوله.

ورځې تېرېدلې، اخير مې ښوونځي ته د پای ټکی کېښود، زه په ذات دالله قسم خورم چې په دې څو کلنو کې ددې حورې لينا زړه نه ليکونو ځای ته راوست، نه تعويذونو او نه دمونو؛ خو په دومره تېره شوې موده کې مې له مانه زما دمور په شمول ځينې خپلوان خبر شول، دوه نژدې د راز ملگري مې په يولسم صنف کې خپله خبر کړې وو او هغوي ته مې قسم ورکړی و، چې مې هم وم زما له مينې څوک خبر نه کړی؛ خو په وخت کې به ددې جينې له خولې خپله ووځي، يوې د راز ملگري ته چې د پلاني ځوی پر ما ميئن و او ماته يې ډېر خطونه راستول، چې ماته يې خطونو او ددې کړېدو هيڅ اهميت نه درلود. خو ددې انجلۍ له خولې به ټول کلی خبر شي، دا هغه خبرې وې، چې ما مې خپلو دې دوو ملگرو اتل او شبير ته کړې وې.

های های !

وختونه دي تېرېږي او زما زړه هم درزېږي؛ خو مور او د کورنۍ غړو ته مې وويل، چې مورې په هر قيمت چې کېږي، بايد دا انجلۍ د خپل کور اېنگور جوړه کړې او زما د درديدلي زړه درد نور د تل لپاره ختم کړې، دا هغه خبره وه، چې مامې د مور په شمول د خپلې کورنۍ ځينو غړو ته وکړه.

خو مور مې راته څه وايي؟

الياسه بچيه! ته دې لومړی خپلې زده کړې پای ته ورسوه، بيا چې ته څوک غواړې همغه به درته وکړم، لومړی بايد پوهنتون ووايي، کله چې دې پوهنتون خلاص کړ؛ نو بيا به درته ستا د خونې جينۍ وغواړم.

ما هم وويل، مورې سمه ده، زه ستا خبره منم؛ خو په يو شرط او هغه دا چې که دا جينۍ دبل چا شوه؛ نو بيا به زه دتل لپاره د هيچا نشم، ځکه څلور کاله ما ددې په ياد زړه خوړلی او څلور کاله به ددې په ياد نور هم زړه خورم او بيا چې دا د بل چا کېږي؛ نو بيا به له ما خاطر جمعه شی، مورمې هم خبره تائيد

کړه او راته بې وویل، څنگه چې ستا خوښه وي همغسې به کېږي، یوه خبره یې راته لا دا هم وکړه، چې دا خود ډېرو خویندو خورده او ترڅو، چې دې ته لمبر رسیږي؛ نو هغه به بل وخت وي، ماهم وویل، موري! نوره ستا خوښه، ما خپله غاړه درباندي خلاصه کړه، هغې راته وویل، چې پلار سره به دې پدې اړه مشوره وکړم، چې څه وايي؟

خو څه! مور مې د پلار سره مشوره کړې وه، په سبا یې راته وویل، چې بچیه! پلار دې وايي، چې دا باید درس پای ته ورسوي او بیا به ورته د بنڅې غم کوو؛ خو خوښه او نا خوښه لا پکې چا راوستې ده، بنڅه ده او ورته وبه رسیږي

یاره نو!

د پلار په خوښه او ناخوښه خبره راباندي سروچورليده، سترگو مې تور وخوړ او همدغه جمله مې په مغزو کې تاوېده راتاوېده چې خوښه او ناخوښه لا پکې چا راوستې، بنڅه ده او ورته وبه رسیږي

د الله ج دربار ته مې لاسونه اوچت کړل، ومې ویل یا الله! ته مهربانه ذات یې، ته خو دا حوره لینا زما له ژونده مه جدا کوي، چې په ژوند ژوندي یمه ته مې په دې مقصد کې کامیاب کړې، ته مې دا ارمان ونه رڅوي او ته مې ددې د ژوند ملگری جوړ کړې، مور مې امین وایه او ما دعا کوله

خو څه خیر! وختونه دي، روان دي او د لینا یادونه مې داسې خوري لکه شکون چې د جوارو د پټي پروږو ورپیس شي، چې نیم وږی و خوري او نیم پرېږدي

همداسې هم زما زړه ځینو خبرو پرېښودو او ځینو خبرو خوړو، هوا هم مخ په گرمېدو وه.

زما د زړه نه د مینې تاوونه هم د اور د لمبو په څېر پورته کېدل، د کنډې ښکلي غرونه له نښترو، څېړیو، غوراڅکو او رنگا رنگ گلونو نه ډک معلومېدل، شادوگانو، سورلنډو او لېوانو به هره شپه چغې وهلې.

زموږ کور ته مخامخ د سپیره غر! په لمنو کې له هر کوره د لاتین زیږې رنګانې د مازیګر د لمر رنګا ترسترگو کوله، چې دغه ټوله رنګا به له یوې دنیا مینې نه ډکه وه، زموږ په حجره کې رنګا رنګا دگلانو بوټي او د رات کیراني

يعنې د شپې شهزادگۍ، چې بنسکلی مزه ناک بوي لري، ان دکلي په ټولو کورنو ورته او د هر کور نه يې د خپلې مينې پور غوښته هر کليوال به يې په صفتونو زموږ حجرې ته راتلل، تر ډېره به زموږ په حجره کې د دغه عطرين بوټي بوی ته پاتې کېدل او له شپې به يې خوند اخيسته. زموږ دکلي کورونه له خټو جوړې کلاگانې دي، چې د سيمې ټول خلک مو په اسلام ميئن او د خپل دين د فرايضو پوره پابند دي. دکلي ځوانان مو په خپل وخت د جومات جمعې ته ځانونه رسوي او دکلي مشران خلک مو د جرگو او مرکو په مينه مست خلک دي؛ خو لنډه دا چې د هرې طبقې دکسانو خپل کار معلوم دی. هر څوک خپل کار ښه په مينه ترسره کوي، په غم او ښادۍ کې له يو بل سره پوره پوره مرسته کوي.

غلت رواجونه مو دکليوالو نه خونبيري، دخپلو لورگانو په سر څوک ولور يعنې پيسې نه اخلي، له ولوره ټول کلی کرکه لري، ان په ټوله کې به ووايم، چې زموږ د ولايت خلک دخپلو لورگانو په سر پيسې نه اخلي. که چېرته کوم ځوان له اقتصادي پلوه کمزوری وي؛ نو له هغې سره دخسر کورنۍ پوره مرسته کوي او هغه د واده سامان هم دخسر کورنۍ خپلې لور ته اخلي.

کتاب او راډيو په لاس به هر سهار د سيند غاړې ته تلم او هلته به مې د کانکور لارښود مطالعه کاوه.

مازيگر به بيا د خپلې سيمې خوږ ته چې له غرونو نه به په کې سپينې د چينې رڼې اوبه، چې سندريز شور به يې جوړ کړی و، د خوږ له غټو او وړو تيريو سره به يې غږې وهلې، خالداره شگوبه د اوبو ښکلايز شور په مستيو راوستو، چې موټروانانو به پکې خپلې موټرې وينځلې، روانې وې او د کتري سيند له اوبو سره به د خوږ دغه رڼې اوبه يوځای کېدې. مازيگر به له خپلو ملگرو مخکې د خوږ غاړې ته د کتاب سره تلم کله چې به هغوي راتلل؛ نو مابه خپله مطالعه کړې وه او بيا به مو د کرکت په کولو پيل وکړ، موږ په خپل منځ کې دوه لوبدلې وو، چې د يوې لوبدلې مشرې به زما تر غاړې وه او د بلې مشرې به د شبير تر غاړې وه.

موږ به هره ورځ په خپلو کې سره سيالي کوله او له درېو به دوه لوبې گټلې وو، کله به ما دوه لوبې گټلې او کله به هغه.

کله چې به د نورو کليو له هلکانو سره زمونږ ميچ و؛ نو بيا به دواړه لوبدلې يوځای کېدو، چې ددې لپاره مو ځانگړې کپتان مبارزو.

مبارز رښتيا مبارزو، چې په کپتاني کې پوره کامياب و، دلوبې د بيتنگ په اوپرانو کې زما خاص ځای و، چې لومړی به زه سترايک يعنې د توپ مخې ته درېدم، په لومړي بال به زه تاوېدم، چې کوم طرف ته به مې زړه وغوښتل، همغه طرف ته به مې بال وهه او دوهم اوپنر به راسره زرگی و، چې د ستياپ په کولو کې يې پوره مهارت لرلو، هغه دچا خبره زه الياس خان ال راوندروم.

کوم بالر ته به مې وويل، چې په دې اور کې درباندي درې يا دوه شپږيزي وهم؛ نو بيا به مې پرې شپږيزي وهلې او چې وبه مې نه وهلې نو، نو نه به وې له بل اړخه دکانکور ازموينه په رارسېدو وه او د مينې نړۍ مې نوره هم راباندي زوروره شوې وه، له زده کړو يې بيخي ويستلی وم، گنگس به ناست وم.

دکانکور لارښود کتاب به مې لوستو؛ خو سوچ به مې ټول د لينا سره و، چې دا به کله ماته خپل زړه را کوي او ماته به وايي، چې له ما بې غمه شه او زه ستا

يمه؛ خو ما دا خبرې له ځانه سره کولې او هغه بيخي په زړه دومره سخته وه، که چېرته راسره په يو بېديا کې ځانله ملگرې شوې وه او زما ځنکدن وای؛ نو د مسلماني او انسانيت له خاطرې يې ولاکه او به هم راکړې وای. ځکه ما څلور کاله ددې مينې مزل وکړ؛ خو ددې په زړه کې هيڅ رحم نه راته او هره خبره به يې راله غلې پرېښوده، زيات ليکونه مې ورته ليکلي و چې يو عارضه ليکونکي به په خپل ژوند کې نه وي ليکلي؛ خو بيا هم زما زړه ماته دا گواهي راکوله، چې هرڅه به خدای وکړي او الله مهربانه دی، هغه ورځ به هم راشي، چې بيا به ستا د يادونو کيسې له ځانه سره کوي او په خپلو خبرو به پښيماني څرگندوي؛ خو زما زړه ترې نه صبريده او د هغې زړه له کاني کلک و.

يعنې داسې زړه ما په خپل عمر نه وليدلې، ځکه چې دې په زړه سختې داسې کاپر زړه لره، چې د رحم تمه ترې نه کېده او نه يې په زړه کې د رحم څرک لگيده؛ خو دا دومره ډېر ليکونه، چې ما ورته د مينې په باره کې ليکلي و په کور کې څه، چې چا ورسره ليدلي هم نه و او بيا به هم زه مجبور وم، چې د خپل ليک لار به مې څارله په کومه ورځ به، چې دې ليک د خپلې دروازې له مخې اوچت کړ؛ نو ما به يې دکلي په جومات کې انتظار کوه او د جومات د هغه لښتي په غاړه به ناست وم، چې دکنړي سيند مستو او بو به په وړه کې لښتي کې هم د زور وړې، وړې چيپې وهلې او ددې په خاطر به ناست وم، چې زما د مينې لومړنی ليک ددې په گوتو ټوټه، ټوټه شوی و او د همدغه وړه کې لښتي انصاف گرو او بو زما ترگوتو رارسولې و.

دغه دابو لښتی د دوی د کور څنگ ته راتېر شوی و، چې گرد چاپيره ترې ديوال و.

زما لومړنی د مينې ليک به ورته يې ارزښته ښکاره شوی و، چې د خپل غرور له امله يې قطره قطره کړې و او د ويالې د ابو په ملتيا يې د خپلو غټو ښکارگرو سترگو پناه کړې و.

سترگې چرته وې چې وبه مې ليدې؛ نو بيا به مې بيخي ترې خوب نشو کولای نوره خبره خو پرېده.

هغه ورځ هم راوړسیده، چې زما لیکونه به یې، نه ټوټه کول او نه به یې بېرته ماته احوال راته.

د کانکور امتحان ته هم درې ورځې پاتې وې، د شنبې په ورځ مې د ملگرو سره یوځای د کانکور د ایډي کارت کارتونه واخیستل او په سپې شنبه مو د کانکور ازموینه وه.

له یوې خوا زیات خپه دې ته وم، چې ما خود کانکور د آماده گۍ د کتاب د لوستلو په وخت کې ایله بېله لینا ته د مینې خطونه لیکل او په مازیگر کې به مې کرکټ کاوه.

هئ! هئ!؟ نه مې مینه لاس ته راوړله او نه به په کانکور کې دخپلې خونې پوهنځي ته کامیاب شم!

ځکه زه په ځان پوهېدم، شپه او ورځ به مې سوچ د مینې دنیا خوږه او د مینې په دنیا خو هغه عاشقان پوهیږي، چې څوک د مینې په دام کې نښتی وي او تر هغې ټوپونه پکې وهي، چې کامیاب شوی نه وي او ما پکې تر اوسه ټوپونه وهل.

خو هغه ورځ هم په رارسېدو وه، په کوم ورځ چې زموږ د کانکور ازموینه وه. د شپې لخوا مې د کانکور امتحان ټول اړین توکي برابر کړل، بیا مې سورت رحمن، سورت یاسین او سورت ملک تلاوت کړل، کومې دعاگانې چې مې یادې وې، ټولې مې پر ځان چوف کړلې او د خوب بستر ته مې ځان گزار کړ، ځکه چې سهار ته په وخت بیا د کانکور امتحان ته تلم، کله چې د خوب په بستر کې ځملاستم؛ نو د ځملاستو سره سم بیا دلینا یادونو له ټولو خواو راگبر کړم، بیخي یې خوب ته نه پرېښودم. یوې خواته دهغې یادونه، بلې خواته شپه او خاموشي، سهار ته د کانکور امتحان ته په وخت ځان رسول دا هغه څه و، چې نن شپه یې له ځان سره په جنگ کړې وم، یو خواته مې ترې خلاصی نه و.

بېرته د خوب له بستره راپاڅېدم، راډیو مې چلان کړه، ما ویل که د راډیو په چلانو لو خوب راشي، ورته ویده شم، بیغمه سهار راپاڅېږم او په خیر د کانکور امتحان ته لاړ شم، خو خوب چرته و!!

بس راډيو لا د مينې په نړۍ کې منډو ته جوړ کړم او دمنډې په را کولو يې د
 ځان طرف ته مايل کړم ساعت ته مې وکتل، د شپې يولس نيمې بجې وې، چې
 له يوې نړيوالې راډيو د شاعرانه بندار خپرونه د پای شيبو ته نېرېدې شوې وه
 او د يو شاعر له خولې مې ددې غزل بيتونه اورېدل چې نطق ورته
 واه واه واه کول !

درېسې مې له زرگي نه څاڅي ويني
 راشه، راشه وه شيرنې، وه شيرنې
 که زه نه مرمه نوهسې به زه نه مرم
 گينې زه خو يم وژلی دا سستا مينې
 مانه هېڅکله د مينې جانان خدايگو
 نه بېلېږي که په ژوند وي که په مړينې
 بې له تامې دا زرگی هسې خوږېږي
 چې ته نه يې تاسې يې نازينې
 د دار پرې دې له غاړې را تاوېږي
 زلفې جوړې که زما لپاره وړينې
 جبار خيله د غزل د حسن ناوی
 له باگرامه را جگېږي که يې ويني
 اخ ! اخ !

د شاعر له خولې د غزل ويل، زما له سترگو خوبونه داسې و تنبتول، لکه باز
 چې په مرغۍ حمله وکړي، د خپلو پنځو بنکار يې کړي او نورې مرغۍ له
 ويرې داسې په خپلو ځايونو کې غلي شي، چې د چن، چن او از يې چاپيريال
 خاموشه کړي او فضا ټوله دویر له ساندو ډکه شي.

زه هم خاموشه شوم او داسې ژور فکر واخيستم، چې بيخې له ځايه ونه
 خوځېدم، له ځانه سره مې دا وويل، نه چې دا حوره زما د زړه سر، زما ژوند،
 زما مينه، زما د خطونو قاتله او زما د زړه د تل لپاره ځای نيونکي د بل چا
 نشي؟

ددغه خبرو د لاسه بيخي په يوه ډډه دکوتې په غولي کې پروت وم، چې بيخې
 په بل اړخ او بنستم نه، کله چې مې د ذهن پردو درد شروع کړ او د بدن رگونه مې

راوپر سیدل او په بل اړخ واوښتم؛ نو د کلي د جومات لاوډ سپیکر په ټنگېدو شو، له ځانه سره مې وویل، چې الیاسه بچیم! شپه خو دې سرگردانه تېره کړه، ورځ دې هم ټوله دکانکور د سوالونو سره ډغرې وهل دي، هسې هم پاتې راځي، راځه! یو لس ملتیه خو سترگې پټې کړه، چې دې ذهن په ارام شي بیا به لمونځ وکړي.

کله چې مې سترگې پټې کړې، نو مور مې دکوتې د روزه وډبوله او له خولې یې د مهربانۍ دا الفاظ جاري دي:

زما گلله بچیه! پاڅیږه ملا اذان کړی دی او جمعې ته ځان ورسوه، شابه! چې سهار ته به دې دکانکور امتحان ته ځي، اوبه مې درته د دروازې مخې ته ایښې دي، هله نو راپاڅیږه! اودس دې وکړه! ترڅو چې زه لمونځ کوم او بېرته رآم؛ نو ته باید راپاڅیدلی یې، ما ورته وویل، مورې! ښه پاڅیږم.

کله چې په دې پوی شوم، چې مور مې لارې؛ نو دوه ملتیه وروسته مې پلار د کوتې ور راته وډبوه راته یې غږ کړ الیاسه بچیه!

پاڅیږه! لمونځ دې وکړه، نن دې دکانکور امتحان دی، ترهغې راته ولاړه و، چې کله زه له خپل ځایه راوچت شوم، سر راباندې گرځیدو، د بې خوبۍ د جټکو له امله مې سرد دېوال سره ولگېده! ور مې بېرته کړ داوبو لوټکه مې راوخیستله، اودس مې وکړ، پلار مې جومات ته لاړ او زه بېرته خپلې کوتې ته راغلم، په خپله کوته کې مې لمونځ وکړ او بېرته د خوب ټالیو د خوب غږې ته د ننه کړم، د سهار شپږ بجې مې مور بیا راغله او راته یې وویل: بچیه پاڅیږه چای مې درته تیار کړیدی او ملگری دی هم راغلی و ویل یې، الیاس ته ووايه ځان تیاروه، چې کانکور امتحان ته په وخت لاړ شو.

سترگې مې ومښلې، د خوب د لاسه راباندې سر تاوېده، په وجود مې سرې تېې منگولې ښخولې، دتللو واک مې نه درلود، چې قدم مې اخیستی وای او له کوتې مې قدم بهر کړی وای؛ خو په ډېر مشکله مې چې څنگه ځان دتگ لپاره چمتو کړ؛ نو له پښو مې سپینې وتښتیدې، درز شو راو لیدم، په ځان بیا نه يم پوی شوی.

کله چې مې سترگې وغړولې ځان مې لوند خيشت و او دومره اوبه يې راباندې اچولې وې، چې د يخنۍ له لاسه مې ژامې کړي پري، دکلي ډاکټر يوه يوه ستنه ماتوي او ماته په چلان سيروم کې يې تشوي.

مور او پلار د کورنۍ ځينې غړي او يوه وړه کۍ خور، چې زه پرې له حده زيات گران وم، زما دکټ شاه او خوا راټول دي او له ژړا يې سترگې سرې او بښتي دي.

مور مې هم په ژړا خپل زړه تش کړی و او زما په مرض پوهه شوې وه، چې نازولی زوی خو يې سوچونو خراب کړيدی.

هر يوران په پوښتل چې اوس څنگه يې؟

په کمزورې اشاره به مې ورته سر و خوځوه، ورته به مې وويل، چې ښه يم. ډاکټر راته سيروم چلان کړ او نور په خپله مخه لاړ؛ خو زما سره تبه دومره توده شوې وه، چې وړه کۍ خور مې راته سر کېمنده او زما له خولې د فرياد سوي ځيگروي ختل.

کله چې مې غږ کړ څو بجې دي؟

نو راته يې وويل ۷ بجې، ما ورته وويل چې په اته بجې؛ خو زموږ دکانکور امتحان شروع کېږي، زه بايد ۸ بجې دکانکور امتحان ته ځان ورسوم، دکورنۍ غړو مې نه منله، مور ته مې وويل؛ زما جامې تيارې کړې چې ځم ناوخته کېږي راباندې؛ خو هغې راباندې ټينگار کاوه، چې بچيه! دکانکور امتحان له تانه مهم ندی، ته ناروغ يې چې روغ وای تللی به وای، ما ورته وويل مورې! بيا بل کال پورې صبر نشم کولای، که مړ کېږم هم؛ نو بايد ځان امتحان ته ورسوم د سيروم ستنه مې له لاسه وويسته گورم چې يو يو گاونډي مې تپوس ته راځي، په گاونډيانو کې خو مې هغه څوک هم راتله، چې دا هرڅه راباندې دهغې د لاسه وشول.

که چېرته مې زړه پر هغې نه وای ميټن شوی؛ نو اوس به رک روغ وم او دهغې په باره کې د سوچونو د لاسه به نه سودا يې کېدم او دې حال ته به نه راتلم.

خوب مې ليده او که دا هرڅه رښتيا و؛ خو گورم چې دکور په دروازه مو هغه حوره لينا را ننوته، چې طلايي زلفي يې باد کله يو خوا او کله بل خوا

تاوولې، د قدم له اخیستو سره یې زما له وجوده تبه داسې الوځوله، لکه په ژمي کې چې دونو پانې د ونو له ښاخونو سره خدای پاماني کوي. نری سرې شونډې یې ځاني داسې سرې وې، لکه تازه یې چې پرې سره سورخي سولولې وي.

سپینو غابونو یې له ورايه ځلا کوله، توررنګه سیندلو یې زه د تبې له نړۍ نه بلې نړۍ ته یوړم، شین رنګو جامو یې زما په شمول ټول د ځان طرف ته متوجې کړل، په رارسېدلو سره یې ماته په غلچکي نظر راوکتل او زما د حال پوښتنه یې وکړه، یواځې همدومره یې وویل:

اوس څنګه یې؟

او بس نور یې هیڅ ونه ویل، ما هم ورته وویل، چې شکر اوس ښه یم، لږ ساعت ناسته وه او بیا له ځایه پاڅیده او دخپل کور په طرف روانه شوه؛ خو زما دکورنۍ ټولو غړیو ته یې وویل، چې د الیاس پوښتنې ته راغلې وم، خبره شوم، چې چپه پرې راغلې وه؛ نو اوس خو که خیر وي ما شا الله ښه دی. مور مې ترې مننه وکړه.

په کمزوري وجود مې ځان د تګ لپاره چمتو کړ او د احتیاط لپاره مې راسره ورور هم ملګری شو، ځانته سپیشل موټر مو ونيو، مور او پلار او د کورنۍ ټولو غړیو په دعا رخصت کړم او ټولو راته ډېرې دعاګانې وکړې، ویل یې چې بچیه! الله دې د خپلې خوښې پوهنځي ته کامیاب کړه، لومړی خو به دې الله کامیاب کړي او که دولتي پوهنتون ته بریالی نه شوي بیا خو شخصي پوهنتون چا وړی ندی، چې کوم پوهنځی دې خوښ و هغه به ووايې.

ما هم د کانکور امتحان ته ځان ورسوه، کله چې ورسېدم نو استادانو د کانکور لارښوونه شروع کړې وه، زه یې هم په خپل انتخاب شوي ځای کېنولم.

کله چې دکانکور امتحان د سوالونو حلول شروع شول، نو پر ما هم دتبې اثر مخ په شروع کېدو شو، نه یم خبر، چې ما پارچه څنګه حل کړه* او انتخابونه مې څنګه وکړل؟ خو دکانکور امتحان و او تېر شو، مګر تبې دومره په عذاب کړم چې نه یم خبر.

د خان دمعاینه کولو لپاره د اسعد اباد مرکزي روغتون ته لاړم، هلته مې دوینې تیسې وکړې له یوې خوا تېې کمزوری کړې وم او له بلې خوا دکانکور د وړو خانو تورولو راباندې سرگرځولی و.

ډاکتر راته د تېې علت ملاریا یاده کړه او ویل یې، چې ډېره شدیدې ده. د ملاریا گولۍ او نوره دوا یې راکړه او بېرته مخ په کور را روان شوم، کله چې کور ته راغلم؛ نو د کورنۍ ټولو غړیو مې پوښتنې کولې او ویل یې چې پخیر بېرته راغلې.

ما هم ترې مننه وکړه له سهاره تر ماښامه مې هیڅ هم خوړلې نه و وریندار مې راته د کیک سره د شیدو چای تیار کړې و؛ خوزړه نازړه مې یوه پیاله چای وڅښه او لږه شیمه راکې پیدا شوه او ځان مې تر خپلې خونې ورسوه، هغه صحنې مې مخې ته کېدلې، چې له تېرې شپې راهیسې راباندې تېرې شوې وې، په همدغه صحنو کې ویده شوی وم، کله چې راپاڅیدم؛ نو د شپې دولس بجې وې، مور ته مې غږ کړ چې مورجانې! زما دوا یې چېرته ده؟

خو د مور په شان مهربانه له نعمتونو ډکه، د جنت له حورو یوه حوره، چې د اولاد په درد درد یې ټوله ورځ یې زما له امله لالهنده تېره کړې وه. اوس مې په یو غږ کولو سرته ولاړه وه، د شیدو پیاله یې په لاس کې د ملاریا د گوليو سره نیولې وه او ترڅنگ یې وچه ډوډۍ هم له ځانه سره زما لپاره راوړې وه، راته یې وویل، بچیه! اول لږه ډوډۍ وخوره او بیا د ملاریا گولۍ، ځکه څه دې ندي خوړلې، هسې نه چې گولۍ دې په معدې پسې ونه نښلې او خدای مکره بل څه چل درباندي ونشي، ورته ومې ویل، مورې! الله به خیر کړي.

ما ډوډۍ او دوا یې له شیدو سره وخوره او مور مې دسر په کېمنډلو شروع راته وکړه او ورو، ورو یې دترنم په غږ الله هو ویله، چې اوس مې هم هغه الله هو راپاڅیده شي؛ نو له سترگو مې بې اختیاره اوښکې روانې شي او د مور د هغې صحنې ارمان کوم، چې سړیې راته کېمنډه، درد په ما و؛ خوزړه مې د مور وران و، یعنې په نن شپه یې زما د لاسه خوب نه و کړی، زه ترې ویده شوی وم؛ خو د هغې دمونه او الله هو همداسې تر ملا اذان پورې جاري وو.

کله چې د ملا د اذان په غږ راڅخه دېم؛ نو مور ته مې وویل، مورې! ته تراوسه نه یې ویده شوې؟

نو مور مې راته وویل بچیه! زه به ولې ویده کېدم، چې زما د زړه په ټوټه دې درد وي او زه دې بې غمه خوبونه کوم، دانو مور ته مناسبه نده، چې دهغې په بچي دې د شپې درد وي او مور یې خوبونه کوي.

یعنې د مور دا مینه او نورو مینو ته، چې زما فکر شو، نو ورته مې وویل، مورې! الله دې زما په ژوند له مانه ما اخله! ستا یوه اه! ته به زه په عمر ونه رسېږم او گراني مورې! الله دې د جنتونو سرداره کړه یعنې د مور د هغې شپې شوگیر چې هر کله راياد کړم؛ نو زه وایم چې هره مور به له بچي سره څومره تکلیفونه گالي لکه له ماسره چې مې مور په دې شپه گاللي و او نور به یې لا څومره گاللي وو.

د سهار لمونځ مې وکړ او بېرته خپلې کوټې ته راغلم، د قران کریم زړه (سورت یاسین) مې تلاوت کړ، لږ مې اندامونه سپک شول، له خپلې کوټې بهر را ووتم.

زموږ د کور په حویلی کې داوبو وړوکی لښتی تېر شوی و، چې د کنړ د سیند له څپو یې مستي یاده کړې وه او د اوبو وړو څپو داسې شور جوړ کړی و، چې زما ټول پام یې د ځان پلو ته راواړو، چې په کور کې ولاړ د نارنجو او توتانو پايو د اوبو دې شور سره پانې ورو، ورو نخیدلې، د گلاب گلونه او د ډمبرگل گلونو داسې مزه ناک بوی کاوه، چې د کور د حویلی شین چمن دې ته اړ کړم، چې پکې څملم او له دغه مزه ناک او مینه ناک چاپیریال نه خوند واخلم. کله چې په چمن کې څملاستم؛ نو کتل مې لمر گلیو ته چې لایې سرو نه بڼکته نیولې و او ورو ورو نري باد داسې خوځول لکه د لمر د راختو زيری چې پرې کوي.

زه هم له چمنه راڅخه دېم او له کلا بهر را ووتم د سهار لمر وړانگو ایله سترگه ککونه وهل دونو پايو بڼکلی هوا چلوله مرغانو له خپلو ځالو د خوراک راوړلو پسې له خپلو ځالو الوتل او د خپلې خیتې غم راخستې و.

زه هم په چکر روان شوم، تبه مې اوس بیخې نه وه، میده میده قدمونه مې اخیستل، دکلي له کورنو لوري داسمان په طرف الوتل، له ځینو کورونو

دغورپو ډوډيو بويونه او د شيروار شربلو غرونه راتلل، دكلي د اوبو وياله هم په مستي روانه وه، يوه نيمه مرغۍ به يې غاړو ته راكوځېده، تېره مېنكوه به يې په اوبو كې بنكته كوله او اوبه به يې څښلې، ځينې خلكو د سهار چاي لپاره په لاسونو كې شين چاي، تور چاي پوره نيولې وه او د كور په طرف به روان وو، واړه ماشومان چې خولې به يې، په مستو ككړې وې، چا به ژړل او څوك به له خوبه خوبولي په خپلو وزو او گډو پسې شاته روان و او د څر لپاره به يې روان كړي وو.

يو ماشوم چې پوره خوب نيولى و، په خيران مخ يې اوبنكو لارې كړې وې او لايې هم سلگۍ وهلې، كتل مې ورته چې د خپلې وزې پړى يې په لاس كې نيولى دى او څر ته يې روانه كړې ده.

د اوبو وياله هم بنه ډكه روانه ده او د اوبو بنكلايز شور يې زما فكر د ماشوم دگډې بچو ته كړى و، چې په خپل منځ كې يې سره دغړې وهلې، په همدې دغرو دغرو كې و، چې د يوه وري دغره ماشوم ته برابره شوه او ماشوم يې د اوبو منځ ته گذار كړ، د ماشوم له سترگو يې د خوب نړۍ وتښتوله او خيران مخ ورته د ويالي پريمانه اوبو ووينځه ماشوم مې له اوبو را وويست لوند خيشت و او په ژړا سره يې دخپل كور لاره ونيوله.

زه هم بېرته راوگرځېدم او دخپل كور پر لور روان شوم، كله چې مې د لينا د كور په دروازه بيا نظر پرېوتو، نو پرونيو صحنو هغه ځاى ته بوتلم، چې ما خوب ليده او كه هغه مې په رښتيا تپوس ته راغلې وه، هغه زموږ په دروازه يې درانتوتلو انداز، د طلايي وينتانو ځليدل، د شيدو په شان سپين غاښونه او شين كميس، تورې مکتبې سيندلې هئ؟! هئ؟! نو هماغه صحنه مې په ذهن كې تله راتله، ما ويل كاشكې هغه ورځ نن واى ځكه په هغه ورځ؛ خومې ټول سوچ دكانكور امتحان راخراب كړى و.

دا ورځ او نورې ورځې هم تېرېدې؛ خو ددې لينا په زړه كې هيڅ رحم نه ليدل كېده، هماغه كيسې تکرارېدې، چې اخر ټول كلي په ما خبر شو.

او هغه ورځ هم راورسېده، چې دكانكور امتحان د ازمويښې پايلې اعلان شوې، دكلي جومات ته لارم او دوه ركعته نفل لمونځ مې وكړ او ډېرې دعاگانې مې ځانته وكړې، چې يا الله! كه كامياب شوى يم دابه؛ نو څومره

زما لپاره دخوشالی خبره وي، ځکه زما لومړی دکانکور امتحان و او هغه مې هم ټول د تبې د شدید درد سره ورکړی و او له انتخابه نه وم خبر، چې مابه کوم پوهنځی انتخاب کړي و؛ خو د خونې پوهنځی مې ادبيات او ژورنالېزم و. په کلي کې د انټرنېټ پوره ستونزه وه، يعنې انټرنېټ مو په کلي کې نه و؛ خو ښه و په ښار کې مې ملگري لرل، ديو ملگري جانان دې کور ودان وي راته يې وويل، ايډي کارت لمبر دې راکړه، چې نتيجه دې معلومه کړم. دا ايډي کارت لمبر مې ورکړ او راته يې وويل، وروسته زه احوال درکوم، ما هم وويل سمه ده، زه به په طمع يم.

پنځه ملتبه بعد مې ټليفون وشرنگېده جانان و، راته يې وويل څه شيرنې دې له زړه نه ويستلې ده الياس جانه او کنه؟ ما وويل هو! څه دې پکار دي؟ هغه راته وويل د مبايل کارت به لومړی راليرې او بيا به درباندي زيری کوم، ما هم ورته وويل سمه ده؛ خو څه! د خوشالی ساعت کله کله وي، چې کله مې کارت وروليږه؛ نو زيری يې راباندي وکړ، چې ياره! مبارک دې وي، بيا هم له ډېرو ښه يې ورته مې وويل څنگه له ډېرو ښه يم؟ ويل يې په ۲۰۰ نورو دکنړه عالي دارالمعلمين ته راغلی يې، ما ورته وويل، چې پرېده مړه! تاته دې دا دارالمعلمين درپاتې وي.

هغه وويل ولې؟

ما وويل، مړه نو په دارالمعلمين زه څه کوم؟ ټليفون مې بند کړ او د نورو ملگرو د حال معلومولو لپاره هغه ځای ته لاړم چې مور ملگري به سره راټوليدو او يو بل ته به مو کيسې کولې، چې گورمه هريو پوښتنې کوي هلکه! څه ته کامياب شوی يې؟ ما ورته وويل، خپله به خبر شی خو ډېر زورور شول، ورته مې وويل، د کنړه عالي دارالمعلمين ته، ټولو وخنډل.

خو څه! دا نور ملگري مې هم څوک بې نتيجې او څوک کمپيوټر ساينس، شرعيات، زراعت او همداسې نورو پوهنځيو ته راغلي و. په نورو ملگرو پسې ما هم غوږونه گروه! سيده خپل کور ته راغلم.

دکور غږیو او پلار ته مې وویل، چې زه خو دکنډ دارالمعلمین ته کامیاب شوی يم، چا راته ویل، وبې وایه او چا راته ویل مه یې وایه؛ خو له ځان سره مې تصمیم ونيوه او مې ویل، دا څو نه وایم.

په کور کې مې دکورنیو د ټولو غږیو سره مشوره وکړه؛ نو راته یې وویل ته باید پیښور ته لاړ شي، هلته باید کورسونه او نور درسونه ووايي ما هم ورسره ومنله.

کله چې مې پیښور ته د تگ لپاره چمتوالی ونيو؛ نو ایله بیله مې خپل کارونه برابر کړل او مخ په پیښور مې سباته د تگ لپاره ځان چمتو کړ.

په نن ورځ مې پیښور کې خپل ملگري ته چې ډېر زیات مینه ناک او زما د راز ملگري و هغه ته مې زنگ ووايه او ورته مې وویل، چې یاره زه خو سبا پیښور ته درځم، دهغه دې هم کور ودان وي راته یې وویل، چې زما خو ستا په شان ملگري ته اړتیا ده الله دې زر تر زره راوله زه هم خوشاله شوم او ورته مې وویل، چې سبا مې انتظار کوه که د الله نه خیر و؛ نو حتما سبا درځم.

په نن ورځ مې په کور کې ځانگړی قدر هم و شو، لکه زه چې له کومه ځایه میلمه راغلی وم.

بیا شپه شوه او دحورې لینا د مینې په فکر کې شوم چې دا څلور کاله مې د حورې لینا په یاد زړه خوړلی و او ټول د مینې کیسو داسې جو جو کړی وم.

که خبره به مې د یو شي په باره کې شروع کړه؛ نو ختمه به مې کړه په بل څه، یعنې په مینه کې سم سرسام شوی وم، له ځانه سره مې وویل؛ نوره که پوهیږي پوهه دې شي او کنه پوهیږي؛ نو الله دې پوهه کړي هماغه و چې شپه او خاموشه خاموشي وه سوږ باد لگېده، دکنډي سیند شور مې تر غوږونو را رسیده د کور د توتانو او نارنجو ونو پانې د باد په مرسته ریپدلی گرد چاپیر غرونه او زمور له حجرې د رات کیرانې بوی مې ذهن ته قوت وربخښه، ښه شېبه مې د رات کیرانې د بوی سره د خپلې مینې په یاد د خپل کور په چمن کې ټوپونه وهل شروع کړل، د گلاب گلونه مې بوی کړل، لمر گلو ته مې وکتل، چې سرونه یې غړند نیولی او نری باد یې کله یو خوا او کله بل خوا تاووي.

نن شپه زما لپاره په کور کې وروستی شپه وه او نور له کوره مسافرېدم او خدای خبر چې بیا به کله کور ته راتلم؟!!

سپنې پنځه ورقي مې راواخيستي او له کور بهر حجرې ته راووم د حجرې په چمن کې مې جانماز وغوړه لاتين مې ځانته ولگوه د شپې يوولس بجې وې، له غرونو د ماتونکو او خوړونکو حيواناتو رنگا رنگ غږونه راتلل، دکلي سپيو د شيطانانو په ليدلو د كلي خاموشي ماته کړې وه او له گرد چاپيره به يې د غيا او زونه راتلل.

نور چاپيريال دانسانانو له غږونو په ارام و؛ خو هغه څوک چې عاشوقان وي؛ نو هغوی بيا له داسې ماحول سره عادت شوي وي، زما په څلور مترۍ کې د اوبو وړه کي لښتي چې اوبو يې سندرې ويلې او د رات کيراني بنکلی بوي چې زما زړه ته يې يو قسم خوشالي رابخښله او د مينې ليک ته يې راله پوره مينه ناک الفاظ د مغزو له چينې راويستل او د دغه الفاظو په مټ مې حورې ليئا ته داسې ليک وليکه، چې دمينې په تول تلل شوې الفاظ يې ستاسې ترمخې انځوروم، چې گراني ليئا ته مې د ليک په شکل د قلم له ژبې د کاغذ پر مخ نښلول.

د اوبو شپار، د ماشو بنگار، د سپيو غيا او د نورو ډارونکو حيواناتو، غږونو او د گلانو عطرينې غږې به ورته زما له ځانه سره په تکرارولو يو رنگين چاپيريال برابر وو.

گراني!

دا ليک درته په داسې توره شپه ليکم، چې يوآخې راته اوبه سندرې وايي، عطرين بوټي راته دمينې توري زياتوي، ترلاتين راتاو پښنگان ځان د لاتين په وړو سوريو نښاسي ځان پر اور ستي کوي، ماشي او غوماشي مې پر بدن چکونه لگوي، چې خپلې خيتې زما پر وينه ډکې کړي، نری شمال مې مخې ته پرتې سپينې پانې داسې رپوي لکه ستا دامر تابع چې وي او ستا لخواه ورته ويل شوي وي، چې د خط ليکل دې ماته کوم اهميت نلري، ترڅنگ پرته هديره چې له نظره مې د حجرې د بوالونو پناه کړې ده او تکه توره شپه دومره راته ډارونکې ده، چې کله سترگې د لاتين له رڼا اوچتې کړم؛ نو د بدن

ويستان مې نېغ ودرېږي او د ډارونکو حيواناتو غږونو سره لا ستا په سوچونو کې ډوب شم او په اسمان کې خلیدونکي ستوري راته داسې سترگه ککونه وهي، چې راته وايي، په دې لیک کې انشاءالله کامیابېږي او د رنگه قلم له خولې داسې توري خڅیري، چې هر توري سره مې د زړه درد کله په خوشالۍ او کله د مایوسۍ طرف ته بیایي ستا لخواه چې د لومړي لیک ټوټه کېدل او بیا په اوبو کې اچول رایاد شي؛ نو په دغه وخت مې زړه ودرېږي؛ خو چې کله مې ټول لیک لاس ته قطره قطره راځي؛ نو بیا مې زړه د خوشالۍ طرف ته ځي.

گرانې! له تا یوه هیله لرم چې د ددې لیک ځواب ضرور باید راکړې او که رادې نکړ؛ نو داسې وگڼه چې ستا د ځواب په نشتون کې به زه مړ شم دومره درته د زړه له درده لیکم چې، ای پر ما گرانې بنایسته حورې نازنینې لینا جانې!

زما د زړه ملکې! زما د ژوند خوشالوونکې او د بنسکلابیز حسن خښتنې! چې د قدم په اخیستلو زما د زړه مانیۍ نړوې د زلفو ټالونه دې ماته د مینې په ټال کې ټالۍ راکوي، د غابونو سپین والی دې د شیدو خښل رایادوي سرې نړۍ شونډې دې ما داسې د گلابونو بوی کولو ته اړ کوي چې د گلابو د پانو نه ستا د شونډو هره ورځ پور واخلم؛ خو ته په خپل ځان دومره مغروره یې چې بیخي په څلورو کلونو کې دې کوم اهمیت ماته رانکړ، نه دې ماته په مینه راوکتل او نه دې د بنوونځي په کتابونو کې د مینې او خواخوږۍ له درس نه عبرت واخیست، یوآځې او یوآځې دې په خپل ژوند کې غرور یاد دی او هغه هم داسې غرور چې په خپل غرور ولاړې ونې له بیخه اوباسي؛ خو پر زړونو دې وس نه رسیږي او هغه هم داسې یې ځوابه پرېږدي، چې د ځواب اجازت دې یا غرور نه درکوي او یا هم کېدای شي چې د مینې له درده نه یې خبره، کېدای شي خبره یې؟ ځکه د یو چا د ژوند داستان خو به دې لوستی وي د لیلیا او مجنون کیسه چې ډېره مشهوره ده له یو چا خو به دې ددې کیسې په باره کې ډېر څه اوریدلي وي، چې مجنون ولې په لیلیا مین شو علت یې څه و؟

ایا یوآځې مین په دې دنیا مجنون تېر شوی او که نور به هم تېرېږي؛ خو تاته دومره وایم چې د مینې درد داسې لیونی کړی يم چې کله پر لاره روان يم؛ نو

ستا د نوم توري د ترنم په الفاظو وينځم او د سوچ په دنيا کې له ځانه ناخبره روان يم.

لوری مې نه وي معلوم، چې په کوم طرف روان يم او چرته به ځم، که دوکان ته د سودا اخیستلو پسې لاړ شم نو د بورې پرځای مې د جامو پوډر او د پوډرو پرځای مې سوډا اخیستې وي.

بيا په کور کې د کورنۍ د غړيو د لاسه په هغه خيزونو پسې بيا ځغلم او د ټولو د خدا وړ گرځم چې هر يو راته وايي، دې ځوانۍ ته دې وگوره او ستا دې کمزورو مغزو ته وگوره اخر څه به درنه جوړېږي؟!

که ته يې نه منې؛ نو اوس ياداشتونه په قلم ليکم چې رانه هير نشي؛ خو ډېر کله مې ستا نوم ډېرو دوکاندارانو ته د سودا اخیستلو په وخت ويلی دی چې لینا شته؟

خو بېرته خپله خبره زر اخلم، دوکاندار راته وايي لینا لا اوس کوم خيز دی؟ زه ورته وایم، نه مړه دوکانداره خوله مې غلته شوه، ویم چنې یا ممیز او یا هم کوم بل خيز شته؟

بيا راته هغه ووايي چې هو؛ خو په دې خبرو هغه څوک پوهېږي، چې مينه يې کړې وي او د مينې له ژونده خبر وي؛ خو که ته نه يې خبره؛ نو زه دې خبروم چې مينه څه ته وايي؟

مينه مينې ته وايي، مينه د زړه درد ته وايي، مينه په مينه کولو ژوند ته وايي. خو ته بايد پوهه شې لکه ته چې زما خوبسېږې دې ته مينه وايي.

او همداسې نور ډېر تعريفونه دي؛ خو خیر ته همدا يو ياد لره، چې زه پر تا ميئن يم

او چې کله ته ميپنه شوې؛ نو بيا به ته هم پوهه شې، چې مينه رښتيا څه ده؟ اوس نو دومره درته وایم، چې گراني لینا جانې دوروستي ليک توري په پوره کېدو دي او له تا غواړم چې ددې ليک ځواب حتماً راکړي.

ځکه مرگ نه دی معلوم، خدای ناخواسته که مړ شم؛ نو ستا په زړه به کومې خبرې تېرېږي؟

نورې خبرې بيا تا پورې اړه لري چې ارمان به کوي او کنه؟

او هو رښتيا سنا وروستی کال هم دی ته به له دولسمه فارغېږې او هغه هم اول نمره، ځکه چې څومره زه د نورو نجونو له خولې خبر شوی يم له شپږمه همدا سې اول نمره روانه يې او فارغه به هم شي.

د خوښې له پوهنځي دې هم خبريم، چې کله دې مرکه په خپل مکتب کې له يو ټلويزوني ژورنالېست سره کوله او په مرکه کې درنه ژورنالېست پوښتنه وکړه، چې د خوښې پوهنځی دې کوم يو دی؟
تا ورته په ځواب کې وويل طب!

گرانې که هر څومره ځان اخوا ديخوا کړې؛ نو بيا مې هم د زړه له شيش محله نه وځې، ځکه ماستا په هيرولو کې ډېر کوشش وکړ؛ خو بيا هم بريالی نشوم، زړه مې همدا گواهي راکوي، چې هرڅه په کولو کېږي او چې څه په بار بار غواړي هماغه درسېږي.

ته به ډاکتره شي او زه به دې د ژوند ملگری ليکوال شم، خو گرانې زما لاس ونيسه او ما مه پرېږده چې په نيمه لار کې پاتې شم! زه الياس خان به ستا د ډاکترۍ ارمان درپوره کړم، که چېرته زما شي او که چېرته د بل شي؛ نو بيا داسې وگڼه چې ډاکترې دې په او بولا هو شوه.

او سر له اوسه درته د ښوونځي نه د فارغېدو مبارکي وایم!

الله ج دې وکړي چې پخبر له دولسمه هم اول نمره فارغه شي او دزړه ارمانونه دې هم الله پوره کړه؛ خو يوه خبره ياد ساته، چې سهار ته پخبر له کوره د مسافري لومړي مزل مې شروع کېږي او نه يم خبر چې ترڅو پورې به د مسافري ژوند تېروم.

ياده مسافري مې گاونډي هېواد پاکستان ته د زده کړو په خاطر ده، د کورنۍ ټول غړي مې په دې ټينگار کوي، چې زه دې نورې زده کړې له خپله هېواده بېرون وکړم، ترڅو په راتلونکې کې رانه يو تکړه کمپيوټر کار جوړ شي؛ خو زما مينه په ټوله کې له ژورنالېزم او ادبياتو سره ده.

خو لينا جانې تاته دومره وایم، چې ما له ياده مه باسه او چې کله دې هم زړه درد وکړ؛ نو د ملگري د ټليفون شمېره مې درته په ليک کې وليکله صرف يو زنگ ورته ووهه او ورته ووايه، چې د الياس سره مې کار دی، نوره ته بې غمه شه بيا زه پوهېږم.

گراني! مخکې خو به مې درباندي هره ورځ سترگې لگيدلې، ځکه هره ورځ به مې ليدلې چې ته به ښوونځي ته روانه وي او زه به دې په شا پسې لکه عسکر روان وم.

خو له دې وروسته زما مينې، کوڅې به يې خو زه به نه يم، شکرونه به او باسې چې ښه شوه د ليونې نه خلاصه شوم، که ته هر خطاب راته کوي نو بيا يې کوه؛ خو هرو مرو ددې وروستي ليک ځواب راکړه!

ستا د ځواب په هيله ستا ليونې او سرگردانه مین!

او د ليک په پاې کې درته دا تپې د خپلو رگونو په وينو ليکم، چې زړه دې و دردېږي.

له درده داسې ليونې شوم

په نيمه شپه کې درته ليکمه خطونه

د سترگو نم مې نه وچېږي

د زړه په سر مې سرې پولې ولاړې دینه

ښه ده چې خدای صبر راکړی نو

ځکه داستا نو ستمونه په زړه وږمه

گناه داستا نده زما ده

پخپله خوښه مې زړگی درکړی وونه

په بل مې کله پيروزو کېږي

دا ښايسته ځواني داستا په نوم ليکمه

ستا دغمونو په ښوونځي کې

ما سبقونه ديارۍ ويلي دینه

زه دې دزړه په رنځ اخته کړم

ظالمې ښه ورځ به الله نه درکوينه

د زړه له درده مې خوب نشته

ستا د نامې توري په سرو وينو ليکمه

ليک مې ورته وليکه د کاغذ په پاکت کې مې بند کړ او د پاسه مې پرې

ولیکل د ضرورت رقععه

د وروستي ليک ليکونکی ستا دزړه سر L ____ E

دليک دليکلو وروسته لاپړم اودس مې وکړې د جومات ملا امام هم د سهار اذان وکړې د سهار د لامانځه لپاره مې د جومات لاره ونيوله، جومات ته لاپړم لمونځ مې وکړ او بېرته کورته راغلم، سترگې مې خوب ته وړې وې ما ويل په موټر کې به خوب وکړم.

د سهار چای مې وڅښه او د کورنۍ غړيو مې تيار د سفر سامان چمتو کړی و. لاپړم د خپلو خپلوانو په کورنو وگرځېدم، له هر خپلوانه مې دعا واخيستله بېرته کورته راغلم.

دمور له سترگو مې اوبښکې څڅېدلې او همدا ټينگار يې کوو، چې زما بنايسته بچيه! پر ځان ډېر ډېر پام کوه او بې ځايه وختونه مه تېروه.

د مور او پلار په شمول مې د کورنۍ غړيو ډېر ټينگار زما پر زده کړه و، چې زده کړه وکړم او خوشې چټي وخت بايد تېر نکړم.

له ټولو مې خدای پاماني راواخيسته هر يو راته ډېرې ډېرې دعاگانې وکړلې؛ خو د مور له خولې مې د دعاگانو باران جوړ و په نن ورځ يې ډېر زيات ښکل کړم بيا يې رخصت او په الله ج يې وسپارلم.

ليک مې هم تيار په خپل جيب کې خوندي کړی ؤ ، کله چې مې له کوره بهر قدم کېښود ؛ نو له سترگو مې اوبښکو د گربوان لاره ونيوله، بيا مې شاته ټالۍ خوړلې له خپله کوره لرې کېدم او پر هغه کوڅه ورسېدم، چې په کومه کوڅه به لينا ښوونځي ته تلله.

ښوونځي ته ډلې ډلې انجونې روانې وې؛ خو يوه وړه انجلۍ چې تورې جامې اوسپين ټکری يې پرسر و په وړو وړو قدمونو يې د ښوونځي لار لنډوله جينۍ ته مې غږ کړ ماشومې زما خواته راشه کله چې مې ماشومه خواته راغله؛ نو ليک مې له جيبه راويسته او ورته ومې ويل، يوه جينۍ راځي زه يې درته بنايم، دا ليک به هغې ته ورکړې او ورته وبه وايې چې دا ليک ستا يوې همصنفي راکړی دی.

ليک مې ماشومې نجلی ته ورکړ د ۵۰ روپو لوټ مې ماشومې ته په لاس کې ور کېښود او ورته ومې ويل چې دا ستا شو چې هرڅه پرې اخلي خوبه ستا

ماشومه مې ترڅنگ ولاړه وه کله، چې مې سترگې دلینا په دروازه ولگیدې؛ نو ایله لینا له دروازې قدم بهر کړ او په ناز اخیستونکو قدمونو یې د ښوونځي لاره ونيوله ما یې په نن ورځ سمه ننداره وکړه ځکه مخکې مې لاره نیولې وه ماشومې ته مې وویل، چې همدې جینۍ ته به لیک ورکړې، کله چې مې له خوا تېریدله؛ نو برگ برگ یې را وکتل او سیده تېره شوه بس راکتل نه و، سم دټوپگ ډزؤ، چې بیا یې زخمي کړم، ماشومې ته مې وویل ورځه پسې او زه درنه لاړم.

ماشومه انجلۍ په ورمندو شوه او د هغې څنگ ته یې ځان ورسوه لیک یې ورکړ او نوره ترې روانه شوه، زه لکه زخمي شوې مرغۍ په ماتو وزرونو مې د سرک لاره ونيوله او په سوچونو کې روان وم، چې دسرک په سر ولاړو ونو کې دکوو کوو مرغه او ازنه مې پر غوړنو ښه لگیدل او د موټر انتظار مې کوو.

پېښور ته تگ

د روژې مبارکې میاشتې رارسېدو ته پوره دېرش ورځې پاتې وې د ټوډي موټر مخکې سیت ته وختم د سفر دعا مو په گډه وویله او مخ په جلال اباد موټر حرکت وکړ، ونو بوټو مې پر حال افسوس کوه او داسې تېزې منډې یې راپسې وهلې چې ماله دوی څخه څوک تښتوي؛ خو موټر داسې په تېز رفتاری، مزل کوو چې ونې یې همداسې پر خپل حال پرېښودلې او زه یې له یوې دنیا سوچونو سره بلې نړۍ ته وړی وم.

د موټر شاته سیت ته مې ناڅاپي وریام شو، یو سړی چې تقریبا له عمره ځوان معلومېده ورسره دوه انجونې چې مخونه یې په تورو نقابونو پوښل شوي و په شاته سیت کې ناست و، نجونو په خپل منځ کې ورو ورو خبرې کولې چې کله به یې دنړۍ خدا او ازما تر غوړونو را رسېده؛ خو زما د زړه او ذهن پام ټول د لینا یادونو ته و، خو دې وخت کې راباندې له شاته سیت نه ځوان سړي غږ کړ، ځوانه څنگه داسې سوچ کې ناست یې؟

ما ورته وویل کاکا څه یې کوي، بس په لومړي ځل راته مسافري راترغاړې ده؛ نو ځکه ورته سوچ وړی یم، بس دکاکا دې هم کور ودان وي غورې مو سره وکړې، ښه ډاډ یې راکړ، ډېر یې تشویق کړم، چې ته لا ځوان یې، باید له ژوند سره مبارزه وکړې او خپل تعلیم وکړې.

موټروان هم لکه سم چې دانجونو حرکات څاري او خوند ترې اخلي موټر یې له هوا سره په لوبو کړی و او په ټیپ کې د همایون خان په غږ دې سندرې په زړونو سم چک لگوو.

داسې راته گورې لکه نه چې راته گورې

نېغ مې د زړگي وځي کاره چې راته گورې

استاد ته مې وویل، چې استاده که لږ په قرار یعنی سلو لار شو څه گناه خو نه کېږي، چې ته داسې ورخطا یې، موټر چلوونکی لکه زما خبرو چې پرې هیڅ تاثیر نه وي کړی او یا یې سر ته د ملاریا تبه ختلي وي بس په هماغه تېز رفتار روان و او ځوان سړی داسې معلومېده لکه خپله چې د موسیقۍ شوقی وي پر

موټر وان يې هيڅ غږ نه کوو چې وروره داڅه کوي دا موټر خلک داسې چلوي؟

ما هم نور پر موټروان غرض ونکړ او خپلې ډريورۍ ته مې پرېښود بس هماغه د تېز رفتار وجه وه چې څنگه دپټنې تری ته ورسېدو سيند ته مې پام شو، کنړی سيند هم داسې غوسناکه چېې وهلې چې په ليدو يې دسړي «غونۍ» راجگيدو استاد ته مې وويل که هرڅومره مست يې؛ خو دا مستي ډېره ښه نه وي، ځکه اوس نو سيند او سرک سره خوا په خوا دي او ته بايد خپلې ډريورۍ ته پوره پاملرنه وکړې، هسې نه چې د سيند د څپو ښکار مو کړې هماغسې وشو، ډريور نو خپلې مستۍ داسې په هوا کړې وو چې په سيده سرک کې وارخطا شو د موټر کنټرولول يې له لاس ووتل، موټر په تېز رفتاری کې يو دم په هوا شو او زما په شمول په موټر کې ناست کسان يو دم په چغو سر شو، ځکه چې د سندرو د خوبۍ شيبه مو پای ته ورسېده او په خپلو سترگو مو خپل مرگ ليدو؛ خو موټروان څه کړې وای اوس نو موټر په هوا کې ځان د سيند څپو ته ورسپاره په همدې کم وخت کې مې دومره توره وکړه چې د موټر مخکنۍ شيشه مې د پښو د لغتو په زور ماته کړه او موټر خپل ځان د سيند خطرناکو څپو ته په سپارلو سره مې يو دم سر وچ درد وکړ خبر نشوم، چې څنگه له موټر ووتم؛ خو چې کله مې د سيند د څپو سره مقابله شروع کړه، نو بې رحمه زورورو چپو مې د بدن ځواک کمزوری کړ او ډېرې زياتې اوبه مې له ستونې تېرې شوې، داوبو د تېريدلو سره مې خپل واک د لاسه ورکړ، بدن مې سست شو او له لامبو وهلو يې وويستم؛ خو دومره مې وکولای شول، چې له ماشاته پيغله نجلۍ چې د سيند قهرجنو څپو يې د اوربل وينستان گډوډ کړي ول او له خولې يې ځگيروي ختل د خپل چپ لاس په مرسته مې ټينگه وښوه، او د ښي لاس په ټپولو ټپولو مې د سيند غاړې ته د وتلو هڅه کوله؛ خو ښه و د الله مرسته او کمک و چې په سرک تېرېدونکو موټروانانو خپلې موټرې غاړې ته ودرولې وې، څوک مو په ننداره بوخت و او څه کسانو زموږ مرستې ته ځانونه راوړسول، له سينده يې راوويستلو بيا په ځان پوهه شوی نه يم، چې مېم که ژوندی، کله چې مې سترگې وغړولې؛ نو سيروم مې دښي لاس په رگونو کې د خپل قوت اثرات ښودل.

دواړه پښې مې په سپينو بندازونو پوښل شوې وې راته ولاړ د سپينې چينې
 والا ډاکترنه مې پوښتنه وکړه، چې په پښو مې څه چل شوی دی
 د ډاکتر دې کورودان وي راته يې وويل، چې پښې دې ماتې ندي لږې شيشو
 غوڅې کړي دي، نو ځکه مو په بندازونو پوښلي.

له ډاکتره مې مننه وکړه او ورته ومې ويل، هغه چا چې زه دلته راوستی يم
 هغه کس ماته راوله، ډاکتر هم په خوښۍ ومنله او بهر ته ووت لږ ساعت
 وروسته يو ځوان غنمرگی هلک له ډاکتر سره رانوت او په خوښۍ يې وويل،
 ښه دی چې روغ يې او زموږ دا هيله وه چې په تاسې به څه نه کېږي
 له ځوان هلک نه مې دنوم په باره کې پوښتنه وکړه، ځان يې راته خالد معرفي
 کړ.

د نجلی پوښتنه مې ترې وکړه چې هغه نجلی څنگه ده؟
 ځوان راته وويل، هغه هم ښه ده خو ډاکترانو ويل، چې زياتې اوبه يې تېرې
 شوي انشاالله چې ډېر زړه به روغه شي.

له خالده مې د موټروان د يوې بلې نجلی او دهغه ځوان سړي تپوس وکړ چې
 څنگه چل دی په هغوی کې خو د کوم يو احوال نلري چې مړه به وي که ژوندي؟
 راته وې ويل، چې ډرپور ژوندي دی او د سړي او هغه بلې نجلی څه پته نه
 لگيږي، چې نيول شوي به وي او که سيند به وړي وي ځکه ما تاسو دلته د
 نورگل روغتون ته راوړی ياست.

يره نو ډرپور ته مې سخته غصه راغله، چې دا بدبخته يې وړی وای؛ نو ښه
 به و، دا هر څه دده له لاسه پر موږ وشول.

خو څه به مو سر خوږم، کومه نجلی چې ما له سينده راويستلی وه دهغې
 خونې ته ورغلم د پخوا په پرتله ډېره ښه وه په مشکل سره يې خبرې کولې
 پوښتنه مې ترې وکړه چې اوس څنگه يې؟

راته يې وويل، چې اوس ښه يم له خور او تره نه مې څه احوال لري؟
 ما ورته وويل، هغوی هم ژوندي دي.

نجلی خوشاله شوه او ويې ويل، شکر چې ژوندي دي.
 ژوندي چرته و نجلی په درېمه ورځ پيدا شوې وه او سړی په پنځمه ورځ له
 سينده راويستل شوی و.

له خالد ډريوره مي ټليفون وغوښت، دپلار دټليفون شمېره مي ډايل كړه او دپيښې نه مي خبر كړ، پته مي هم وركړه.

تقريباً نيمه ساعت به نه وه تېر شوى، چې پلار مي دكورنۍ دنورو غړيو سره راوړسېد، ټولو په ژړاگانو خپلې سترگې سرې راويستلې وې، دپيښې ټول جريان مي دكورنۍ غړيو ته ووايه ټولو ډېر شكرونه ايستل او هر يو ويل ښه دى چې الله په خپل امان كې ساتلى يې، كومه نجلۍ چې مي له سينده رايستلې وه هغه مو هم له ځان سره كړه او خپل كور ته مو راوسته له نجلۍ نه مو دنوم پوښتنه وكړه، نوم يې سيلۍ وه او سيلۍ نور ښتيا سيلۍ وه؛ خود سيند خپو او اوبو يې دمخ رنگ تك زير اړولى و، دكنړ ولايت دمركز اسعداباد اوسيدونكې وه دكورنۍ د غړيو په باره كې مو ترې معلومات وغوښتل، خپل دكور ادرس يې موږ ته راکړ پلار مي يو كس ته وظيفه وسپارله او د سيلۍ دكورنۍ غړي يې راخبر كړل د نجلۍ ټوله كورنۍ ډېره خپه وه، ځكه چې دوه كسان يې سيند ويورل او يواځينۍ بختوره همدا سيلۍ وه چې روغه رمته له سينده پاتې شوې وه ډلې ډلې كليوال زموږ تپوس ته راتلل او په كليوالو كې هغه گاونډۍ لينا هم تپوس له راغله چې زما دزړه په شيش محل يې پاچاهي ټينگه كړې وه او تر ډېره يې زما دزړه سرحد همدا سې وران او كنډر پريښى و.

سيلۍ مو خپلې كورنۍ ته وسپارله او د سيلۍ كورنۍ له ما زياته مننه وكړه چې د هغوى لور مي بچ كړې وه سيلۍ ته مي په سپينه پاڼه د خپل كور دټليفون شمېره وليكله او هغې ما ته د خپل كور دټليفون شمېره راکړله پنځه ورځې به تېرې شوې نه وې، چې له پښو مي پتۍ لرې كړې او د ناروغۍ له بستره سره مي خداى پاماني وكړه، ثانيه په دقيقه، دقيقه په ساعت، ساعت په ورځ او ورځ د اونۍ په پوره كېدو كې مرسته كوله زه هم ښه شوى وم، بيا مي د قدمونو په اخیستلو د كلي كوڅې گز وگام كولې او د هغه چا ديدن ته به مي وچې سترگې داسې نيولې وې لكه ښكاري چې گوته په ماشه د مرغيو ټولې ته زنگون كېش كړي وي هې! هې!؟

ژوند و تېریده بس هره ورځ هماغه کوڅه په هماغه وخت د لینا دیدن او د هغې مړاوي کتل او زما سره د سترگو جنگول؛ نو بیا بېله نړۍ، وه لکه څوک چې مې په تېپي شوي زړه د ملهمو پټۍ رډي؛ خو د پخوا په پرتله بې زه اوس له سترگو پوهېدم، زما مینه چې د هغې لپاره مې په خپل زړه کې ورته ځای ورکړی و او د لیکونو تورو ورته زړه نرم کړی و؛ نو یو څه به یې خواږه راکتل او د مخکې په څېر به یې ناز نه کوو، مخ به یې نه اړاوه یواځې کتل، غلي تېریدل او بس.

لکه د بريالي صمدي په غردا سندره
خیرنن که درته ما وکتل تا راوکتل
خو گورم به دې بیا که دې سبا راوکتل
ما ویل چې دا کتل یې همدا د څو ورځو کتل نه وي او بیا وروسته خبره نوره
همداسې غلې پاتې نه شي.

بیا مې هم زړه نه کرارېده او په کور کې مې وویل، چې زه باید پېښور ته د درسونو لپاره لاړ شم او که دلته پاتې شم؛ نو کېدای شي چې لوپر رانه ووځي کورنۍ مې ومنله، چې باید ضرور لاړ شم ځکه چې له درسونو پاتې کېدل مې ډېر په زیان دي.

د مازيگري لمريزې وړانگې ورو ورو په ختمېدو وې او د ما بنام تیارو ته یې ښه راغلاست وایو، په جیب کې مې تلیفون وشرنگیده چې ومې کتل سیلی، وه، ما ویل دا جینی، چې زموږ له کوره لاره تراوسه یې بیا زما احوال ندی اخیستی نن بې څنګه زړه وکړ، چې تلیفون یې راته وکړ د تلیفون د اوکی په بټنه مې زور کړ له بلې خوا له سلامه مخکې د بخښنې الفاظ جاري و.

وبخښه تر اوسه موږ د خپلې کورنۍ د مړو په فاتحه اخته وو ته مې په یاد وې؛ خو وزگار نه وم اوس مې سلام ومنه
ما هم ورته وعلیکم ووايه

سیلی، راته وویل گرانه څنګه یې؟ کورنۍ مو څنګه ده؟
ما وویل ښه یم کورنۍ هم ښه ده، ته څنګه یې او ستاسو کور ته خیرت دی،
هغې وویل اوس ښه یم او کور ته مو هم خیر و خیرت دی.
ښه گرانه! ډېره مننه نورې خبرې به کوو نن شپه اته بجې زه درته زنگ دروهم.

ما وويل څنگه چې ستا خوښه وي.

ټليفون يې بند کړ او زه د گرانه ټکي ته فکر وپورم، چې جنی څنگه ماته خپل نوم وانخيست او د گرانه لفظ يې استعمال کړ. ماله ځانه سره وويل د گرانه لفظ؛ خو خلک هغه چاته کاروي چې مينه ورسره لري، هغه يې د زړه سره وي دا خو زما هيڅ نده يواځې همدا کمک مې ورسره کړی و، چې له سينده مې ژغورلې وه او دې راته نن په خبرو کې د گرانه لفظ استعمال کړ، څه خير دی نوم به مې ترې هير شوی وي، ځکه يې راته د گرانه لفظ استعمال کړ په زړه کې مې همدا خبرې گرځيدې، چې د تورتم تيارو پر ځمکې خپل څادر غوړو او هغه وخت چې سيلی راته زنگ راوه په رانژدې کېدو و.

د سیلی زنگ

د شپې له اتو بجو څو د قیقي تېرې وې له کومه وخته چې سیلی په تمه کړې
وم، چې زنگ درته دروهم؛ نو له هغه وخته مې په زړه کې نورې خبرې تېریدې
راتېریدې، چې دا جینی به څه وایي؛ خو اوس یې د زنگ په انتظار له خپله
کوره رابهر شوم او حجرې ته مې د تللو تکل وکړ.

کله چې حجرې ته لاړم د شپې تیارو خپل ځان په وپرونکو غږونو کې
رانغاړلی و، تازه هوا دونو پانې نخولې زموږ په حجره کې د بیلابیل گلانو
بوی او خصوصاً د شپې ناوې یعنې د رات کیرانې بڼکلی عطرین بوی مې پر
حواسو بڼه لگیده په چمن کې مې ډډه ووهرله او د ډډې په وهلو سره د ماشو
بنگاری هم شروع شو، چې یو یو ماشي به مې پر بدن خوله لگوله چې د خولې
لگولو سره به له ماشي هم ساه وتله، د سپیو غپاگانې او د پیشوگانو د میو
میو اوزونو مې ټول پام ځان ته اړولی و، چې یو دم مې د تلیفون ټلی په
شرنگېدو شوه، چې ومې کتل سیلی وه.

تلیفون مې اوکی کړ

سلام جانانه

وعلیکم سلام

څنگه یې؟

بڼه یم ته څنگه یې؟

زه هم بڼه یم، کورته مو خیرت دی؟

بلی خیرت دی

بڼه جانانه که خپه کېږي نه؛ نو نوم دې راته ووايه چې نوم دې څه دی؟

ما ورته وخنډل ولې تاته خو ما خپل نوم درښودلی وکنه؟

جانانه ولا ستا نوم مې له ذهنه وتلی و؛ خو ته مې له ذهنه نه وې وتلی

بڼه چې داسې ده که نوم درته وښایم نو بیا به څه راکوې؟

ته چې څه غواړې

نوم درښایم؛ خو په یو شرط که یې ومني؟

وايه ستا به لا شرط څه وي، چې ته اوس پر ما خپل شرطونه مني.

- خبره ډېره نه اوږدوم، ته به راته نور د جانان نوم نه اخلې، ځکه ته باید ماته د ورور نوم واخله نه د جانان، د ورور په نوم ښه ښکاري.

-جانانه دا دې شرط و مړه دا خو ډېر اسان شرط دی

جانان به درته نه وایم، گران به درته ووايم

زما له خولې هم د گرانې لفظ ووته گرانې! نورې خبرې دې نه دي يادې، چې همدا په يو نوم پسې نښتې يې، ما ورته وويل سيلۍ ليونۍ زما نوم الياس دی او له رنگه خو تا خپله هم ليدلۍ يم.

هغه ورځ دې په ياد وه، چې د سيند له څپو سره دې د غرې وهلې او اخر بيا زما د لاس بنديوانه شوې، هغې وويل هو ډېره مننه درنه بيا هم کوم چې زما ژوند دې وژغوره او الله به ددې بدله هم درکړي.

سيلۍ وويل گرانه! لږ مخکې دې ماته په خبرو کې د گرانه لفظ استعمال کړ ولې؟

ما ورته وويل، چې دا لفظ زه هرچاته وایم پدې مقصد مې درته ووايه چې گرانې خور ښه يې، ديو څو شيبو لپاره يې خاموشي اختيار کړه تليفون يې اوکۍ و، د بلې غږ مې پرې وکړ، بلې غږ مې اورې، گرانه بيا داسې ونه وايې چې گرانې خور ښه يې

گرانه يواځې به همدومره راته وايي، چې گرانې ښه يې، ما هم ورته وويل ولې نو دې کې څه خبره ده.

بس الياسه! خبرې ډېرې دي، بيا يې درته وایم، ما ورته وويل سمه ده څنگه چې ته وايي هماغسې به کېږي.

سيلۍ راته وويل گرانه! ته په هغه ورځ چېرته تللې او څه پسې تللې ما ورته وويل پښور ته د کورسونو لپاره تللم، چې هلته کمپيوټري او نورې زده کړې وکړم.

ښه دا خو ډېره ښه وه که په هغه ورځ په خيرو خيرت سره تللې وای او دغه غمجنونکي واقعه نه وای پېښه شوی؛ خو اوس هم د الله ډېر ډېر شکر دی، چې مور دواړه له مرگه بچ شو او د چاچې په دې دنيا وخت پوره و نو هغه هسې هم الله ځان ته وبلل او د هغې خواته لاړل.

ما ورته وويل، هغوی خو مړه شول، مور هم ورپسې يو.

له سیلی می وپوښتل سیلی. تاسره چې په موټر کې ناسته وه هغه ستا څه وه،
تاخو ویل چې زما خور ده ایا رښتیا ستا خور وه؟

د سیلی اواز ژرغونی شو ویې ویل، هغه زما د رازونو ملگرې، څومره
صفتونه یې چې په خولې راتلل د هغې یې راته وویل، چې د ترور لور مې
داسې ښه نجلۍ وه چې ما او هغه به چې هرچېرته تللو یوځای به تللو زما او د
هغې جامې سینډل او نور استعمالوونکي توکي ټول یو شان و.

خو د الله کارونه گوره، چې زما خور اوس نشته، زه به د زړه رازونه چاسره
شرېکوم، ما ورته وویل نورې ملگرې به لرې، له هغوی سره یې شریکه وه.

خو سیلی د خپلې مړې شوې ملگرې په یاد سلگۍ وهلې او زما ذهن ته یې
هغه صحنه انځوروله، چې اوس هم په سیند کې لامبو وهم خو وچې ته پورې
وتی نشم.

سیلی ته مې وویل، بس دی گرانې خپه کېږه مه، هرڅه به الله ښه کړي، غمونه
او خوشالیانې؛ خو زموږ په ژوند کې اغېز شوي دي.

کله خوشالی او کله خپگان کله غم کله درد بس څه چې د الله له طرفه پېښېږي
بیا نو هغه دانسان په وس پورې پوره نده ستا د ترور لور ته به یې مرگ له
سینده لیکلی و.

ښه سیلی وایه کله نورې څه خبرې دي پوهنتون ته بېرته کله ځې
سیلی وویل ولا گرانه خبرې ډېرې دي؛ خو مشکلات بیا زیات دي زه نوره
پوهنتون ته نه ځم او که ځم له چاسره به لاړه شمه ما ورته وویل ولې ستاسې
کورنۍ؛ خو ډېر ځوانان لري، یو ځوان ځان سره که او ورسره ولاړه شه او که نه
وي؛ نو بیا به زه درشم زه به دې بوځم.

سیلی وخنډل ما وویل، ولې خاندې خندا داسې راغله بل څوک هم نه او
ته...!!!

او کله زه تاته څنگه ښکارمه؟ ماته خو ډېر ښکلی ښکاري
ای لیونۍ خبرې بس ندی مبابیل کې به دې پیسې خلاصې شي
راته ویې ویل، نن شپه ډېرې خبرې درسره کومه او زما مبابیل هسې هم پري
«Free» دی.

ښه چې پري «Free» دی نو بیا پوښتنه کوه ځواب به یې درکوم.

حکله زه خو په ډېرو پوښتنو ستړی شوم.

هغې وويل پوښتنې هم زه کوم د ژړا په وخت کې ژړا راشي د خدا په وخت کې درته وځاندمه

زه ستړې نه شوم او ته ستړی شوې جانانه! لږې اوبه وڅښه چې مری دې تازه شي.

ما وويل اوس اوبه له کومه کړمه، ولې اوبه دې خواته نشته، ما ورته وويل سيلی. خو ستاسې د سيليو د لاسه به اوبه سرې څنگه وڅښي چې په خبرو دې راته زړه شين کړي.

مړه خیر دی که زه دې خواته وم مابه درته راوړې وې.

زه هم لارم اوبه مې وڅښلې، مری مې صافه شوه، بیا مو خبرو ته ادامه ورکړه.

سيلی. راته وويل، ښه الياس جانانه ته له کومې پوهنځي سره مينه لري

ما ورته وويل ستا د لحاظه زما به کوم پوهنځي خوښېږي، هغې راته وويل زراعت او يا هم اقتصاد ما وويل، نه غلت زما د خوښې پوهنځي ژورنالېزم او ادبيات دي نور پوهنځي مې نه خوښېږي او له همدې پوهنځيو سره مې شوق دی.

ښه جانانه الله دې د خپل خوښي پوهنځي ته کامياب کړه.

سيلی. بیا وويل، ای جانانه! ته داسې چل وکړه د جمعې په ورځ زموږ کره راشه چې مور مې هم يادولې بايد ته راشي.

ښه گرانې! مور دې په څه نوم يادولم

مور مې د زوی په نوم يادولې او ويلې لورې ته چې بې له سينده ژغورلې وې هغه زوی ته مې خبر ورکړه، چې زموږ ځای ته راشي او د زړه خواله ورسره وکړو.

ورته ومې ويل سمه ده نوره دې په خدای سپارم راتلونکي جمعې ته به درشم. د راتلونکې جمعې په ورځ مې له خپل کوره رخصت واخيست او ومې ويل چې زه دهغه چا کور ته ځم دکومې کورنۍ نجلۍ چې ما له سينده راويستلې وه حکله هغې کورنۍ ماته بلنه راکړېده که تاسو څوک ځی خو راځئ او کنه ځی هم خوښه مو خپله؟

ملگري شيبير ته مې ټليفون وکړ او ورته ومې ويل، چې سره د خپل موټره راشه چې څو مرکز اسعداباد ته د هغه دې هم کور ودان وي، راغی په موټر کې ورسره سپور شوم او د مرکز اسعداباد په لور موټر مزل شروع کړ. په دغه ورځ په اسمان کې ورپېڅې تاوېدې راتاوېدې پسته هوا او ترڅنگ يې دونو نڅيدلو بيل خوند کوو.

نري نري باران هم په وړېدلو پيل وکړ، موټر له خوږه واوښته له شيبيره مې وپوښتل هلکه څنگه کوم نوی کېست نشته؟

هغه هم سويچ بورډ tool box ته لاس کړ يو کېست يې راوخيسته او ټيپ ته يې واچوو سم له واړه د کرن خان په غږ.

داسنډره چالان شوه چې ويل يې

دغره په سر کچه کوټه ده او باران ورپري

دچا ديداد راسره شپه ده او باران ورپري...

هې؟! هې؟! نو سنډره وه باراني موسم او د موټر په سلو تگ بيل خوند کوو

له تازه هوا نه مې خوند اخیسته په شيبير مې غږ وکړ شيبيره! گوره په احتياط

موټر چلوه، هسې نه چې خدای نا خواسته کومه پيښه رامنځته شي هې د کرن

خان په غږ سنډري يو په بل پسې اوښتې

باراني سنډري يې زه له ځان سره اخیستی وم او بيا مې د لینا قواره مخې ته

نېغه ودرېده چې کرن ويلی وو

داخاموشي د سريندي په شان خبرې کوي

ستا جدایي مې ميلمنه ده او باران ورپري

دچا ديداد راسره شپه ده او باران ورپري...

شپه نه وه ورځ وه او د هغې يادونه او د موټر مزل و له شيبير سره مې خبرې نه

کولې؛ خو په خيال کې مې دلینا سره خبرې کولې چې ورته ويل مې ليونۍ.

بس دی کنه نور مې مه کړوه، ترڅو به مې کړوي او ولې مې په ځان پسې

رنځوروي، چې په دې وخت کې د موټر د بريک اواز پورته شو په شيبير مې غږ

کې هلکه ولې څه چل دی

هغه وويل، هيڅ هم نشته چې ومې کتل د موټر له مخې وزه تېره شوه، بیره نو د

موټر ناڅاپي بريک له خيالي نري نه رابهر کړم.

موټر د نواباد له بازار نه تېر شو کڼي سيند له مستی نه ټوپونه وهل چې د توپچي بېز ته ورسېدو موټر پوليسو تلاشي کړو.

د پوليسو دې کور ودان وي، نور څه يې ونه ويل بس زموږ سيټ ته يې سر رابښکاره کړ په اسعداباد بازار کې مې تازه ميوه او نور خوراكي توکي له ځان سره راواخيستل شپږ راتو ويل اوس نو چرته څو ما ورته ويل بس شپږيه څه سر به دې خوږوم، يو ځای ته څو چې اوس به يې ووينې موټر د کيرالې په پله تېر شو او د کڼي د معارف رياست سره ترې ښکته شوم سيلی. ته مې زنگ ووايه ښه و ټليفون يې اوچت کړ د سلام سره سم مې پرې غږ کړ ليونی. پخپل راورسېدم د کڼي له معارف رياست سره يم نور ځای راته ندی معلوم.

هغې راته وويل ۵ ملتبه صبر وکړه ورور به مې درشي پنځه ملتبه وروسته يو هلک چې تقريباً ۱۵ کلن به و راغی روغې يې راسره وکړ، ځان يې د سيلی. ورور معرفي کړ، ورته ومې ويل د موټر لاره مو کور ته تللې او که نه هغه راته وويل هوو تللې په موټر کې راسره د سيلی. ورور کيناست د نوم پوښتنه مې ترې وکړه ځان يې نسيم معرفي کړ.

نسيم شپږ ته لاره ښودله چې موټر مو د نسيم دوی دکور په خوا کې ودرېد نسيم ته مې وويل، چې په موټر کې تازه ميوه ده دا هم درسره کورته نښاسه هغې ليونې ويل، پدې دې څه کول ورته ومې ويل، ډېر جنجال مکوه.

نسيم د حجرې وړ بېرته کړ ما او شپږ حجرې ته ورننوتو د سيلی. پلار ورونه او د تره زامن زما له راتگه خبرېدل يو يو به راته ښه و بندار په گرمېدو وو.

ټول ځوانان و د سيلی. بل ورور عمران و چې ډېر ټوټي وو دهغه د ټوټو دلاسه مو له خدا نه تشي خوږېدل، چای وڅښل شو او ډوډی هم وخورل شوه.

وروسته د سيلی. پلار له ځان سره خپل کور ته ننويستم، چې په ننوتو کې مې د سيلی. په څېره سترگې ولگيدې سيلی. چې گلابي کاتن يې په ځان کړی و، غټې سترگې تور وپښتان چې دانه دارې زلفې يې پر مخ خوږې وړې پرتې وې او په سرو شونډو يې د گلابي سرخي اثرات له ورايه ښکارېدل، تابه ويل سمه د هندي سينما وتلې فلمي لوبغاړې کترينه کيف ده؛ خو ليونی. دومره ښکلې وه چې نور چاته زما پام نشو او سترگې مې د هغې په څېره کې گڼدلې پاتې وې، ښه و ځان مې کنټرول کړ.

مور يې راوړاندې شوه او په دواړه مخه يې ښکل کړم دغه ښکلولو دومره اغېز را باندي وکړ، چې ورته ووايم مورې! يو ځل مې بيا ښکل کړه ځکه چې د هغې په ښکلولو کې يوه دنيا مينه وه هغه هم دمور مينه، ورپسې سيلۍ خپل لاس د ستړي مشي په دود راته ونيو، کله چې مې د هغې لاس په لاس کې ونيو دومره پاسته لاسونه و، لکه موم سيلۍ مې په ستړي مشي کې ښي لاس کلک په خپل لاس وچيچه خو پر ما يې کوم اثر ونکړ.

د سيلۍ له مور او پلار سره مې د هغوی په کور کې خبرې وکړې هغوی ډېر خوشاله و.

د سيلۍ په اړه مې ورته وويل، چې سيلۍ به پوهنتون ته ځي او کنه هغوی راته وويل، هو بچيه بايد لاره شي ځکه هلته يې د پوهنتون درسونه شروع دي، بيا محروميږي او نيت مو کړی، چې په همدې اونۍ کې بايد پوهنتون ته لاره شي.

په همدې خبرو خبرو کې وو چې د مازيگر اذانونه وشول، د سيلۍ دوی د کورنۍ نه مې په وسو وسو ځان راخلاص کړ، ځکه د سيلۍ پلار اکبر خان کاکا او نور دکورنۍ غړي يې ډېر شله وو چې نن شپه بايد موږ سره وکړئ او سبا ته به ځئ.

د سيلۍ دوی کورنۍ سره مو خدای پاماني وکړه شيبير هم مو تر تگ ته چمتو کړی و، د مازيگر لمونځ مو د اسعد اباد جامع جومات کې ادا کړ، دا ځل مې شيبير څنگ ته کېڼوه او خپله د مو تر جلب ته کېناستم پتۍ مې له سينۍ تاوو کړه او د مو تر په ايکسليټر مې خپه ټينگه کړه دکېستيو دوکان مخې ته مې مو تر ودروه، شيبير ته مې وويل لاړ شه او يو کېست را واخه.

لمر سترگه د ډو بیدو په حال کې وه چې د مرکز اسعد اباد له بازاره مو مو تر را وويستو چې مخ په قبله يوه هديره راځي لاسونه مو د دعا لپاره اوچت کړل مړو ته مو دعا وکړه.

د سفر دعا مو په خپل ځانونو چوف کړه د مو تر ټيپ ته مې کېست ورواچوله، سندر غاړې يې عرفان خان و، چې په غږ کې له کرن خانه کم نه و.

د عرفان خان جادوگر غږ په زړونو لوبې کولې چې ويل يې:

لامې چې زړگي ته راژدې نه وى

لامو چې ترمنځه فاصلې نه وى
 مابه درنه سرصدقه كړې وو
 تاته كه پيغور د زمانې نه وى
 د ما بنام اذانونه كېدل، چې موټر زموږ ولسوالۍ تر شا پرېښوده او لمونځ ته
 مو ځانونه خپل دكلي جومات ته را ورسول.
 د شپې ۸ بجې وې، چې دكور دروازه مو ټك ټك شوه وره ته ورغلم گورم
 چې شپير په لاس كې يو بيك نيولى دى، راته يې وويل ملگريه! د سيلۍ
 ورورد موټر په ډاله كې دا بيك ستا لپاره ايښى و، چې ويل يې دا دالياس
 تحفه ده، كله چې كور ته ورسېدئ؛ نو بيا به بيك په الياس وسپارې.
 كله چې مې بيك د شپې په خپله كوته كې كولاو كړ، ډېره سودا يې كورنۍ
 اخيستې وه، لكه دخسر كورنۍ چې خپل زوم ته ډالۍ اخلي؛ خو په دې بيك
 كې يو ليك هم پروت و، چې ليك مې پرانيست كړ په ښايسته رنگه خط
 د سيلۍ لخوا ليكل شوى و.

سيلۍ ليكلي و

گرانه نازينه او زما ښكلي جانانه سلام!

له كومې شپې نه چې مې تاسره په تليفون خبرې وكړې، له هغې شپې نه مې
 نېغ په زړه كې گرځې راگرځې، له زړه مې ټول جهان ستا خبرو هير كړى دى،
 ته څومره خوږې او پستې خبرې كوي، هره خبره دې دمېنې ككشش لري او
 دومره خوږوالى پكې پروت دى، چې زه تاته مخامخ ناسته واى او تا راته
 خبرې كولى او ما دې له خبرو خوند اخيستلى
 ته پوهېږې چې زه له تاسره څومره مينه كوم او څومره زيات مې خوښ شوى يې
 له الله ج جلاله نه غواړم، چې ما او تاسره يو ځاى كړي او دتل لپاره سره
 يوځاى واوسو.

گرانه ډېرې خبرې مې ندي زده دومره مينه درسره لرم، لكه مور او پلار چې يې
 له خپلو اولادونو سره لري، دليك په خبرو مې زړه نه مريږي او نه به په خبرو
 مې شم كه نور مې درته تليفون كوو ته به راته خبرې كوي او زه به دې خبرو ته
 ښه ښه كوم.
 قندولكه!

زه يو سوال كوم خو خواب به يې په تليفون كې راته وايي؛
 تاته دې مور په وركوالی كې څه دركړي دي چې ته داسې خوږې او پستې
 خبرې كوي او زړونه په خپلو خوږو او پستو خبرو د ځان طرف ته مايل كوي
 د ځان د ملگري كولو په هيله ستا سيلی!

په دې سوال مې له ځان سره ښه ډېر وخنډل، ټول فكر مې ځانته شو ومې
 ويل، كله چې دې تليفون راته وكړ نو بيا به يې در خواب كړم.
 دا كرل رييل مې له ځان سره كول، چې ته له ما څه خبره يې، چې زه له چاسره
 مينه لرم، څوك مې خوبسپري او څوك مې د زړه په تخت پاچاهي كوي، ستا له
 سينده ژغورل نور څه نه و، بس زما د مينې غوښتل و، چې ته وايې مينه
 راسره وكړه؛ خوزه له تاسره مينه نشم كولى او نه مې زړه غواړي چې تاته ځان
 په واک كې دركړم، ځكه چې زما د مينې ډيوه بل څوك ده او زه غواړم چې ځان
 د هغې په واک كې وركړم ته خپل كار كوه او ما خپلې مينې ته پرېږده، څوك
 چې زما ډېره خوبسپري هماغه به زما كېږي او انشاالله به زه هماغې ته رسېږم،
 چې په هر قيمت وي او ته چې د هر چا په قسمت يې هماغې ته به رسېږي.
 دا خبرې مې له ځان سره كولې، چې وړوكي ورور مې د ډوډۍ د خوړلو راته
 وويل، چې ډوډۍ تياره ده او ډوډۍ وخوره!

د ډوډۍ له خوړلو وروسته خپلې خونې ته لاړم، د مينې داستاني ناول مې د
 كتابونو له الماری څخه راواخيستو او په لوستلو يې بوخت شوم.
 د شپې تر دولسو بجو مې د ناول كيسه پای ته ورسوله، چې په مينه شروع
 شوې وه او دمئين په مرگ پای ته رسيدلې وه، يعنې ټوله كيسه يې د مينې
 وه، چې هلک په يوې مکتبي انجلی ميئنسپري چې انجلی د ولسوال لور وي
 او هلک د غريب سړي ځوی وي، جینی څلور زلمي ورونه لري او هلک بيا
 د پلار يو آځنی زوی وي، چې شپږ خورگانې لري او بل كوم ورور نه لري، پلار
 يې د دهقانی ترڅنگ په خپل زوی ښوونځی هم وايي، چې په اينده كې د دې
 په درد دوا شي؛ خو د قسمت كارونه بل ډول وي، چې هلک د نجلی د كورنۍ
 لخوا په ډيره بې رحمانه توگه وژل كېږي او ټوټه ټوټه كېږي او بيا په بو جۍ
 كې د هلک د غوښې تو كړې اچوي او د او بو په وياله كې يې خوشې كوي، چې
 د پيژندلو نه وي.

غریب سړی د خپل زوی له میمنتوبه خبریږي، چې زوی یې د ولسوال په لور میټن دی؛ خو ولسوال چرته غریب سړی پیژني، کله چې غریب سړی له ولسوال نه د جینۍ ریښته غواړي د خپل زوی لپاره؛ نو ولسوال یې په ډېرې بې شرمۍ له کوره وباسي او داسې یې رټي چې غریب سړی په خپل تگ پنبېمانه کېږي او چې کله کور ته راځي؛ نو خپل زوی ته وایي، چې له دې نه پس د دغه سړي نوم ماته په خوله وانخلي؛ خو د غریب سړي زوی له نجلۍ زړه نه صبرېږي او د جینۍ زړه هم غواړي چې د غریب سړی زوی سره خپل راتلونکی ژوند وتړي، د دوی ترمنځ د مینې خبرې تودې روانې وې، چې بله ورځ د غریب سړي زوی د ولسوال یو زوی له خپلې خور سره په خبرو ویني، د ولسوال زوی نور وروونه له دې خبرو نه خبروي او ټول په گډه فیصله کوي، چې د غریب سړي زوی خپل کور ته نن شپه په دې بهانه راولي، چې د خور نکاح ورسره وتړي، کله چې د خور په مرسته هلک راغواړي؛ نو خور ته وایي، کوم هلک چې ستا خوبسېږي؛ نو هغه سره به نن شپه مونږ ستا نکاح وتړو، ته یې را وغواړه!

کله چې هلک دخپلې معشوقې په بلنه د هغوی کورته ورځي؛ نو د جینۍ وروونه هلک وژني او ټوټه ټوټه کوي یې او د اوبو په ویکاله کې یې خوشې کوي د ولسوال لور د هلک پلار ته د خپل ساتونکي په مرسته خبر ورکوي، کله چې د هلک پلار د خپل زوی له مرگ څخه خبرېږي او د ولسوال کور ته راځي؛ نو جینۍ هم خپل ژوند ته د پای ټکی ایښی وي او د زهرو په واسطه یې ځان وژنه کړې وي او په دې سره د استان هم پای ته ورسېږي.

کله چې به په ناول کې د مینې صحنې ته ورسېدم؛ نو نېغه به مې لینا سترگو ته ودرېدله، چې بیا به مانه د ناول لوستل پاتې و، دلینا په اړه به مې فکر کاوه او د هغې راکش کول مې د مینې مېدان ته لویه هیله وه؛ خو چې کله ناول دمیتن په مرگ پای ته ورسېدو، ټول فکر مې ځانته شو او ومې ویل، الله دې خیر کړي، چې د ملک د لور د ورونو بنکار زه ونه گرځم او د غریب سړي د زوی په شان کاتي پر ما ونکړي؛ خو بیا مې ځان ته ډاډ ورکړ، ځکه ما په یو کتاب کې لوستلي وو چې « دهرڅه لپاره مبارزه مهمه ده او هغه څه چې ته

وغواړې؛ نو هغې ته به رسيږې» د غې خبرې ماته يو څه هيله راكړه او قانع شوم چې د الله څه خوښه وي هماغه به كېږي.

پاڅېدم او دوه ركعته نفل لمونځ مې ادا كړ، د لينا په باره كې مې ډېرې زارې، الله ج ته وكړې، چې خدايه! ته يې زما كړې، ته مې ورته ورسوي او زما په ژوند يې دبل چا نكړې؛ خو ددې دعاگانو رنگ ته په طمع وم، چې څه زيږي به ماته راوړي.

شپه نيمايي ته رسېدلې وه، سورت الملك، لس وروستي سورتونه او د خوب دعا مې پر ځان وويله، د خوب غېږې ته مې ځان وسپاره، لامې سترگې نه وې پټې شوې، چې تليفون وټنگېده، په خوبولو سترگو مې د تليفون د اوکي تټۍ كېكابله او په خوبولي غږ مې وويل: بلې سلام عليكم!

اوففففف! جان! وبخښه چې له خوبه مې راويښ كړې!

ته دومره ژر ويده شوی يې، زه څه خبره وم، چې ته به دومره وختي ويده كېږې!

ورته مې وويل: ليونۍ! ته خو يو ځل ساعت وگوره چې خوبجي دي!

او هو جان! دا خو د شپې يوه نيمه بجه ده او ميټنان؛ خو د شپې خوب نكوي، ته څنگه ميټن يې چې ويده شوی يې، ياره نو!

ليونۍ! ته دې شپې ته وگوره او ستا دې خبرو ته وگوره!!

هاهاهاها

ويې خندل او ويې ويل: ولې جان خپه شوې!

ورته مې وويل: نه ولې به خپه كېږم؛ خو شپه ده بې غمه وېده شه! په دې وخت كې خلك خوبونه كوي او ته تليفونونه كوي او بل زه خو څه ميټن نه يم چې د شپې به خوبونه نه كوم ميټنه؛ خو ته يې چې خوبونه نكوي، خداي خبر شه، په چا به ميټنه يې.

ويې خندل او راته يې وويل: په تا ميټنه يم ځكه ستا په ليدلو مې د سترگو نه خوبونه تښتېدلې دي.

او هو! ما درته څه ويلي دي، چې زما دلاسه دې خوبونه نشته؟

نه، تا راته څه ندي ويلي؛ خو زه مې له زړه سره څه وكړم، هميش رانه تا غواړي؟

خو زړه ته دې ووايه چې دا له مانه مه غواړه!
ښه زه به يې همدا اوس ستا په مخکې زړه ته ووايم، چې زړه دا د خوږو
او پستو خبرو لرونکې ځوان له مانه مه غواړه!
هاهاها

داسې سمدستي خبره کله زړه مني، چې ته يې ورته اوس وايي!
کله چې وپډه کېدې بيا له ځان سره په دې اړه سوچ وکړه، کېدای شي د حل
لاره ورته پېدا کړي او زړه دې له ما صبر شي.
ای جان!

څه وايي، همدا اوس چې مې تاته د زړه خبره وکړه زړه ته مې وويل دا ځوان له
مانه مه غواړه؛ خو زړه يې نه مني کنه، راته وايي چې دا هستي د لاسه
ورنکړي، که وردې کړه؛ نو بيا به يې ډېر ارمان کوي.
په غوسه مې ورته وويل: نورې خبرې بس کړه! تليفون بندوم ځکه شپه ده او
زما د لاسه دا د مينې خبرې نورې نه کېږي، څه! خپل کار کوه.

خیر دی کنه جان! زړه مې چوي، دومره راته ووايه چې مينه درسره لرم.
نه ولې ته څوک يې، چې تاته به زه د مينې دا جمله وایم، ته خو ليونۍ شوې
يې، دا خبرې له بل چا سره وکړه! زه دې خبرو ته وزگار نه يم.
خو خبره نه وه دا چې کومې خبرې ماته کوي، دا خبرې ما ټولې لينا ته په
خطونو کې ليکلې وې، ځکه دهغې جادويي خبرې خاوندې د لاسه؛ خو زما
خوبونه حرام شوی او د سيلۍ خوبونه زما د لاسه نه و.

زه په دې سور بور نه پوهېدم، چې زه اوس کومه لار غوره کړم، زما په زړه کې
څوک گرځي او د چا په زړه کې زه گرځم، زما د زړه په مانۍ کې لينا گرځېدل
او د سيلۍ په زړه کې زه گرځېدم.

سيلۍ وگتله او ما بابلوده، ځکه سيلۍ د خپلې مينې اظهار په خپلې خولې
وکړ او اوس يې هم غوښتونکې ده؛ خو تر اوسه ما لينا ته په ښکاره توگه د
مينې اظهار ونکړ، ځکه ټول مې د ليکونو پر مټ ورته خپل د مينې اظهار
کړی و، چې تر اوسه دهغې له ځوانه ماته د هو ځواب نه و راکړل شوی، ما لينا
غوښتله چې خپله يې کړم او سيلۍ زه، له راتلونکې ژونده خبر نه وم، چې زه

به يې گټيم که سيلی، زه به لینا لاس ته راوړم که سيلی به ما د خپلې غېږې بندېوان کوي.

ښه جان! ماچې کوم خط در ليرلی و، هغه دې ولوستو؟
ورته مې وويل، هو ومې لوستو، هسې ځان په ما تاوانوې که څنگه؟
هو جان! غواړم ځان په تاوان کړم؛ خو چې کله به در باندې تاوانېږم؟ زه هغې ورځې ته په انتظار یم.

گوره گرانې! بس دی نورې داسې خبرې مکوه! خپه کېږم، ځکه چې ته هغه څوک يې، چې ما له تاسره مرسته وکړه او ته زما د مرستې په بدل کې اوس ټول ځان زما په واک کې راکوي، دا ښه کار ندی.

جان!

څه وايې، جان دې له تا قربان شي هاهاهاها نه قربان دې نشي، زه دې درنه قربان شم.

ما درنه په لیک کې يو سوال کړی و، د هغې ځواب دې څنگه کړ، اوس به يې راکړې کنه؟

هو! درکوم يې، ماته مې مور په وړکوالي کې شيدې راکړې وې، سوال دې ځواب شو؟

نه شيدې به نه وې گوره!

نوخه شی و، چې ته وايې شيدې نه دي؟

ستا په نظر څه شی دی؟

زما په نظر شات به وي، چې خبرې دې خوږې دي، څوک پرې نه مېږي!
ښه که مېږي او که نه؛ خو نن پرې ته ښه مړه شوې، کېدای شي د سهار چای ته هم اړتيا ونلري، ځکه زما په خبرو به مړه شوې يې.

ويې خندل، نه یم مړه، خیر دی رته مې مه! ځکه ستا رتل مې نوره هم اړه کوي چې خبرې درسره وکړم.

ښه گرانې! خبرې ډېرې زياتې شوې، نور دې په سر را درد کړ پاتې ښه شپه ولري،

دالله پامان!

ای جان! تاته هم ښه خوبونه، مينه دې کمه مشه او الله دې زما نصیب کړه.

د ټليفون اړيکه مې پرې کړه، ومې ويل راشه که تود بېرې.

رښتيا تود شوم، د مينې نړۍ مې بيا راوپارېده، بيا مې د لينا ښکلې خبره تر مخې انځور شوه، په خيال کې مې د هغې په زلفو کې گوتې وهلې، د خپلې غېږ بند پوانه کړې مې وه، له پستو اټنگيو نه مې ورته مچکې اخیستې، د خوندونو په درياب کې لاهوو وم په سرو گلابي شونډو يې غوښتل خپل غچ له ما واخلي، سره ژبه يې په خپلو شونډو تېره کړه، بيا يې ځانته مخامخ کړم، پر شونډو يې راته پستي شونډې کېښودې، د خرپ سره نور په ځان نه يم پوهه شوی، چې ايا خيال مې ليدو او که دا هرڅه رښتيا و؛ خو نه دا هرڅه رښتيا نه و، ځکه دا هرڅه د مينې د خبرو دلاسه و، چې دغه صحنه يې زما ترسترگو را انځور کړې وه.

ورځې تېرېدې او هره ورځ به په هماغه ټاکلي ځای کې د لينا ليدو ته ولاړوم، چې زه يې هلته په ځان مین کړی وم.

زما هم نور څه کار نه و، بس ښه وظيفه مې همدا وه، چې لينا به سهار ښوونځي ته تلله او ما به له مخکې نه ورته د عسکر په شان لاره نيولې وه او چې کله به يې د ښوونځي د رخصتېدو وخت راغی، نو بيا به مې هم هغه ځای ته ځان ورسوو، چې دابه کور ته راتلله، بلا اخره د لينا زړه هم د وخت په تېرېدو سره نرم شو زما د مينې نړۍ پرې زور وره شوه د خپل راتلونکي ژوند لپاره ورته زه ډېر مهم ښکارېدم؛ نو ځکه يې اوس له مانه مخ نه اړوو.

په ښکارگرو تورو سترگو به يې هره ورځ دوه ځلې راته سترگک وهه، چې دغه د سترگک خبره ان تر لیکونو ورسېده، د خپلې مينې په جال کې مې ښه لوېدلې ولېدلې، ځکه چې دا څو کاله مې د هغې په لاس ته راوړلو تېر کړل.

بلا اخره اوس د هغې له خوانه به هره ورځ ماته يو يو لیک راته، چې زما نوره وزگار تيا يې ختمه کړه او هغه خبرې مې رښتيا کېدې دکومو چې زه غوښتونکی وم، لينا مې اوس په زړه ښې لوبې وکړلې، د هغه ورورستي لیک ځواب يې راته لیکلی و، کوم چې ما په هغه شپه لیکلی و، چې زه پېښور ته د درس ويلو لپاره تلم، لينا په خط کې لیکلې وو:

سلامونه او مینه... !!!

سلام خکه درته لیکم، چې ډېر سلامونه دې راته په لیکونو کې لیکلې دي، مینه مې خکه لیکلې، چې دمینه په الفاظو دې زه دومره درنده تللې او ستایلې یم، چې هیڅکله به سپکه نشم او ستا د ښکلي رنگه خطونو پور به زه خکه ادا نکړم، چې رنگه قلمونه نلرم او نه به یې هغه شان ښکلي ولیکلی شم؛ خو ستا د لیکونو شمار زما له حسابو وتلې خبره ده او نه یې شمېرلی شم. لومړی لیک چې تا راته لیکلی و، خکه مې ټوټه ټوټه کړ چې په مینه نه پوهېدم او نه مې مینه پیژندله، چې مینه څه ته وايي؟ ښه دې کړیدي پر ما میټن شوی یې او زه به هم له نن نه پس تاسره مینه کوم، خکه ما په ژوند کې له خدای ج پیغمبرانو مور او پلار او کورنۍ نه بغیر له بل چا سره مینه نده کړې او که کوم یې؛ نو ته مې د زرګي سړیې او له تاسره مینه کوم. خدای!

ته مې دا خبره واوره، تا ویل زړه نلرې او نه پکې رحم شته، زړه لرم خو ټولنه پښتنه ده رحم پکې شته، خو انتخاب پکې نشته؛ نو خکه به مې تاته ځواب نه درکوو اوس چې ځواب درکوم دکوتې څلور ډېوالونه دي د ګروپ پرځای مې ځان ته لایتین لګولی، د مینه د الفاظو پرځای مې درته د کرکې الفاظ لیکل شروع کړل؛ خو بېرته مې وران کړل په هره ورقه کې رانه زیاته چټلې کېږي، ما ویل که د کرکې الفاظ دې له ما زړه توري کړي او په خپل حال مې پرېږدې، نو ښه به وي؛ خو چې ستا د خطونو دردونکي توري مې راباد شي له سترگو مې اوبښکې خڅوي پر بدن مې د کمزوری حالات واکمښېږي، زړه مې څړیکې وهي او ستا مینه رانه غواړي، تا په هنري الفاظو کې رانغاړلې یم؛ خو زه به دې د غېږې بندېوان کړم، چې ارمان دې درپوره کړم او د لاس په مړوند به دې د مینه په نړۍ کې ویده کړم، چې زه به دې په تورو وینستانو کې ګوتې وهم او ته به مې په څنګل خوبونه کوي؛ خو نور اجازت نشته خکه تا په یوه لیک کې له ما غوښتلی هم و، هغه به کوم وخت وي، چې زه ستا په څنګل خوب وکړم او هغه وعده به دې زه اوس درپوره کړم؛ خو نور الله مهربانه باچا دی دوخت انتظار کوه چې څه به کېږي.

اوس له تا يوه هيله لرم، چې ته خپلو نورو زده كړو ته ادامه وركړه او خپلې زده كړې پای ته ورسوه.

چرته چې دې مخكې د تللو تكل كړې و، هماغه ځای ته لاړ شه او نور زما په اړه سوچونه مكوه؛ ځكه زما يوه خبره ده او پخپله خبره به تر پايه ودرېږم. گرانه ترڅو چې ماته د وركړې لمبر رارسېږي، هغه به بل وخت وي، ځكه له ما مشرانې شته دی او ته په دې اړه سوچونه مكوه، چې زه به دبل ناوې جوړه شم او نه مې دبل ناوېتوب خوښېږي.

بښه نو نوره ډېره نه خوږېږم د اوس لپاره همدومره مينه بس دی بيا نور وړانږې.

ځكه د هغه سندرغاړې سندره درته ډالۍ كوم چې وايي:

چې په ما ميندې څه اوس گسرخه ليوونی !

چې په ځان نه پوهيدې څه اوس گسرخه ليوونی !

په ډېره مينه چې ته څوك يادوي هغه !

ليک مې په بيا بيا ولوستو، هر لفظ يې زما په زړه کې منډې رامنډې وهلې د هغې مجسمه به مې تر سترگو انځور شوه د خط ليکل به يې راياد شول چې دا توري به يې د قلم له ژبې څنگه د کاغذ پرمخ کښلي وي ايا دا ټول هنر به د قلم وي او که د لينا د زړه به وي؟

بس په همدې خبرو خبرو له ځان سره بنگېدمه، چې ټليفون مې وشرنگېده ملگري شيبير مې و، ويل يې الياسه !

-چرته يې؟

-کور کې يم

-واده ته نه ځي

-واده چرته دی؟ او دچا دی؟

-وه هلکه د ملگري اتل واده دی کنه په جلال اباد کې.

ورسره مې ومنله شيبير خپل موټر ته کېناستو دوه نور ملگري جعفر او رشيد هم راسره ملگري شول.

په گډه مو د جلال اباد په لور منزل پيل کړې، بنډار گرم وو په موټر کې ټوکې ټکالې نښې گرمې روانې وې، موټر د څوکۍ ولسوالۍ امنيتي پوستې سره تلاشي شو، بڼه جانانه موسم و، کنړۍ سيند بڼه په مستۍ سره غږ مېږده گرد چاپيره غرونه او بيا د ملگري اتل د واده خوشالي هر يو سم نڅول ځکه اتل خو په ملگرتيا کې سم اتل و.

موټر سپين جومات تر شا پرېښود، جعفر غږ کړ، وه هلکانو نورې ټوکې واده ته پرېږدئ، بيا هلته تکرارې ټوکې خوند نکوي؛ خو رشيد نه قرارېده کله به په ماپسې لگېده او کله به په جعفر پسې.

شبير هم د موټر په ايکسلټر پښه ورتېښه کړه او ټيپ ته يې د بريالي صمدي کېست وړ دننه کړ.

اوس نو د بريالي صمدي په غږ گرمې موسيقۍ په موټر کې ټول پر نڅا راوستل، له يوې خوا واده ته تگ او بل طرف ته د ملگرو بنډار ټول په خوشالۍ راوستلي وو.

چې دې سندرې بيا په رشيد سم پيريان راوستل او هاهو يې جوړ کړې و.

عشق ليونۍ کړمه بنکلۍ مې جانان دۍ

گرځم ليونو سره خبرې مې گربوان دۍ

خوزه يې بلې نړۍ ته بوتلم، لينا يې راياده کړه او دهغې په سوچونو کې ډوب لارم، شبير غږ کړ هلکه څنگه سوچي شوې؛ خو رشيد او جعفر چکچکې او شپيلې وهل موټر يې د چغو د لاسه په سري غر غراخيستۍ و، چې له نورگله هم راواوښتو په سرک تېرېدونکو موټرو او پياده کسانو به مو موټر ته کتل او له ځانه سره به يې څه ويل، چې خامخا به يې په خولو کې دا الفاظ اړول را اړول چې دا له څه قسم خلک دي، چې ډمتوب يې شروع کړې دۍ، بلاخره د ما بنام څرې لگېده چې په بهسودو پيله تېر شو او سيده د مخابراتو چوک باندې د ښار زړه ته رادننه شو.

د جلال اباد ښار په رنگارنگ رڼاگانو پوښل شوی، ټول بازار کولاو وو موټر مو د ډنډ غاړې ته نوېستو د واده والا ملگري کورته مو سودا واخېسته.

بېرته په چوک کې راتاوو شو او د بنگريوالونو کوچي کوز سر سره مو تازه مېوه د واده کورته هم را ونيوله د موټر مخه مو د قصبې په طرف کړه د ميا

اسلم له پلازي تېر اطلاعاتو کلتور رياست مو تر شا پرېښود او د مستوفيت له څلور لارې چې تېر شو اتل ته موزنگ وواوه
اتله بچيم موږ قصبې ته راداخل شوې يو نور نه يو بلد ، چې ستاسو کور چرته
دی ، هغه پته راکړه او راته يې وويل چې د ميا صاحب کلي ته راشئ
واده مو بڼه په خوشالي سره تېر کړ د ټنگ ټکور پروگرام هم پکې نېول شوی
و ، د محلي سندرغاړو ډله يې راوستې وه.

ځان سره مې وويل کوم وخت به وي ، چې زما او دلينا واده ته هم له بيلا بيلو
ځايونو ملگري او انډيوالان راشي واده مو تېر کړ او بېرته مخ په کنړ شو.
ورځې او شپې تېرېدې دميني نړۍ نور بيخې له دې نړۍ نه بې برخې کړې و ،
د کور ټول لوی او واړه راباندې خبر شول ، هريو به راته نصيحتونه کول او ويل
به يې ، چې له دغې جنۍ کرار شه ځکه هغه د ملک لور ده او ته بيا يو عادي
کس يې ، ځکه هغوی په دې کلي کې لور نه ورکوي او نه به يې تاته درکړي.
ما به ويل ولې زه له چانه کم يم څه ، پلار مې هم په غوسه و او ويل يې ځويه ته
اوس ښځې ته اړتيا نلري ، چې زه تاته ښځه وکړم درسونه دي پای ته ورسوه او
بيا به درته د ښځې غم کوو.

پلار مې دکورنۍ د ټولو غړيو سره مشوره کړې وه او بيا يې زه د پيښور تگ
ته چمتو کړم ، که څه هم زما زړه نه کېده ؛ خو هغوی زورور شول ځکه اوس له
ماسره لينا پوره جوړه شوې وه ، هره سهار په اوه نيمو بجو او هره غرمه په ۱۲
بجو به مو سره د سترگو په اشارو خبرې کولې ، کله چې به يې د اشارو خبرې
خلاصې شوې ، يو مينه ناک سترگک به يې وواوه تور بانه به يې د سترگو له
يو بل سره وجنگېدل ، له ځان سره به موسکۍ شوه او د اسپې په شان قدمونه
به يې شروع کړل ، چې د ښوونځي سيندلو به يې له ځمکې ټک ټک پورته
کاوه ، تر هغې به مې ورکتل ، چې له سترگو به مې پناه شوه او د هغې له تگ
وروسته به مې بيا هغه صحنې په مخکې تکراريدې ، چې کومې به مخکې
تېرې شوې وې.

د پلار غوسه مې ورځ په ورځ زياتېده ، اخر يې مجبوره کړم ، چې په زور مې
وليرې ، ځکه خبر شوی و ، چې زوی مې راته په کلي کې نوم بد نکړي او د
پلانکي لور ؛ خود غټې کورنۍ ده هسې نه چې کورنۍ يې خبره شي او بيا به

د دواړو کورنيو ترمنځ د بنسټي شروع شي؛ نو ښه يې دا وگڼله چې په سبا ته مې له کوره رخصت کړي، ځکه هره ورځ به ما دکور له کارونو ځان پټوه او تل به مې سترگې هغه ځايونو ته نيولې وې، چې په کومه لار به لينا تېرېدله او د هغې ديدن به مې کوو، مایې ديدن نشو قضا کولی او که مې قضا کوو، نو بيا به ورځ راباندې ښه نه تېرېده.

د شپې مې ورته بيا ليک وليکه او داسې دردونکي الفاظ مې پکې انځور کړل، چې دچپ لاس ځينې رگونه مې په ستنه ووهل او په ليکل شوي ليک مې يو، يو څاڅکی وينه وڅخوله، چې د هر زخمي شوي ځای څړيکو به هغه رايادوله او دامې ارزو هم وه چې کله مې د لاس زخمونو ته پام کېږي؛ نو هغه به مې نېغه مخې ته ودرېږي.
ليک مې داسې وليکه !

زما زړه او زما د زړه په نړۍ کې لوبېدونکې مينې تاته مې دومره سلامونه چې، سلام، سلام او سلامونه درته ليکم او ختمېږي نه او ته په وعلیکم سلام، سلام، سلام باندې شونډې پرانيږي او بېرته دې شونډې له يوې بلې سره لگيږي او دغه خوند زه دلته احساس کړم او د خوشالۍ نه توپونه ووهم.
ته پوهېږې کله چې دې ليک تر ما راوړسېد؛ نو ما داسې احساس وکړ، چې زه په خوب کې تا وينم او ته راته هغه څه وايې، چې تا په ليک کې ليکلې وو.
زه ډېر زيات خوشاله شوم، چې بعد له څلورو کلونو وروسته دې لومړنی ليک تر ما راوړسېد او اخر هم قانع شوې، چې د زړه درد څه ته وايي؟
مينه څه ته وايي؟

او په يو چا مينېدل څنگه وي؟
ښه نو چې ته پوهه شوې يې، لکه ټوله دنيا چې پوهيدلې وي؛ خو زه له تا مينه غواړم! ځه له تا دژوند ملگرې جوړول غواړم او ځه تا په خپل څنگ کې د ټول عمر لپاره ليدل غواړم.
دا چې زه سهار ته پخپل پېښور ته ځم، نو دا ليک مې ستا د ليک په جواب کې وليکه، چې بيا به کله زه ستا ښکارگرې سترگې گورم او کله به ستا په څنگل سر ږدم.

هغه ارمان به مې ته راپوره کوي، چې ويل دې هغه ارمان به دې زه پوره کړم، چې تايي رانه غوښتنه کړې وه او ته به مې په ځنگل سر ږدې؛ خو کله چې په دې ليک کې ستا دنوم په تورو مې قلم ور برابر شي؛ نو نېغه مې مخې ته ودرېږې او راته وايي، چې او هو جان! صبر چې لا وخت يې ندی دا جمله مه ليکه.

ښه يا ليکل شوي او يانه ليکل شوي؛ خو چې هغه خبره دې له ياده ونه وځي. اوس دومره درته ليکم، چې زه سباته هغه ځای ته ځم، چې ته يې هم غوښتونکې وي؛ خو هغه سندره چې دې د ليک په پای کې ليکلې وه:

چې په ما ميندې څه اوس گرځه ليونی !

چې په ځان نه پوهېدې څه اوس گرځه ليونی !

دغې سندري زه يو څه انديښمن کړی يم نه، چې بې وفايي راسره وکړې دتل لپاره مې پرېږدې او د هغه ليک په ليکل شويو جملو مې ونه غولوي. لکه قيس خان چې وايي:

اخـر و لې بې وفا شوي

دا په څه رانه جدا شوي

ما خو ټول ژوند ستا په نوم کړ

او ته لاړې دبل چا شوي

په مينه ستا د لاسته راوړلو په هيله ستا الياس !

په سهار مې ځان تگ ته چمتو کړ، د کورنۍ له غړيو مې خدای پاماني راواخيسته او هغه ځای کې ودرېدم، په کوم ځای کې چې به مې دلينا انتظار کوو.

دا ځل د ليک په ورکولو کې ډېر توپير و، مخکې چې به مې ليک ورکوو؛ نو يا به مې د چا په لاس ورته ورکوو او يابه مې هم د هغې مخې ته خطا کوو؛ خو دا ځل مې ليک د هغې په پاسته ورغوي کې ورکېښود، چې د لاس سره يې زما د لاس ټکر بدل او ففففففففف! لکه په پستو مالوچو کې چې لاس کېږدم، د ظالم لور سمه پاغونده وه، چې د ځان طرف ته يې کش کړم ښکته او پورته

مې ورته وکتل لکه د هندي سینما وتلې لوبغاړې کرينه کپور، چې مې ترڅنگ ولاړه وي؛ خو نه دا کرينه کپور نه وه دا لینا کپور وه، چا چې زما په زړه کې ځاله جوړه کړې وه او زما د سترگو خوبونه یې حرام کړې و، ښه شیبه یې راله سترگو ته وکتل لکه خپل ځان چې پکې گوري، ډېره نا اشنا صحنه وه، یو بل ته موکتل، د یو بل په لیدلو نه مړېدلو د هغې او زما په سترگو کې او ښکو منډې رامنډې وهلې بیا هم کوڅه وه، زړه مو نه صبرېده له سترگو یې او ښکو پر مخ لیکې جوړې کړې ما ویل، چې څوک رانشي؛ خو الله ج پر موږ رحم وکړ او په کوڅه کې هیڅوک نه معلومېدل ښه وه، ډېره د مینې دردونکې شیبه وه، چې مین د مینې له درده خبر و؛ خو معشوقه اخر هم د مینې درد وژړوله، ومې غوښتل، چې اوښکې یې وچې کړم؛ خو زما لاس یې پر خپلو سترگو پرېښود او خپل پاسته لاسونه، چې زما په سترگو کې اوښکې هم ځلېدلې زما په سترگو کېښودل.

اوښکې یې راوچې کړې د ښوونځي له بکسه یې لاسي د ستمال را وویست، خپلې اوښکې یې پرې پاکې کړې د ستمال یې ماته راکړ او راته یې وویل چې د مخ خولې به په لاره کې پرې وچې کړې نور دې الله مل شه ښه سفر ولرې دا روانه شوه او زه تر هغې په خپل ځای ولاړم وم، چې دا مې له سترگو پناه شوه.

موټر ته وختم مخ په جلال اباد موټر حرکت وکړ، له موټره مې لاس خپلې سیمې ته جگ کړ خدای پاماني مې ورسره وکړه، د هغې لاسي د ستمال مې سترگو ته ونيو او تر هغې مې سترگو ته نیولی و، چې په مخابراتو چوک کې موټر ودرید او موټروان راته وویل، ځوانه وینن شه جلال اباد ته را ورسېدلو.

له موټره ښکته شوم، په چوک کې تلاشی کې د تورخم لین مارسیډیز موټر ته پورته شوم، بیا مې هم سترگو ته د ستمال نیولی و، کله چې مې له سترگو د ستمال لرې کړ؛ نو موټر د غازي امان الله خان ښارگوټي له سترگو پناه کوو او

د موټر په ټیپ کې دا ټیپزې غږیدلې

زما د دواړو سترگو توره

خلاص به دې نشم له پېغوره

په عاشوقانو باندې تل وي تهمتونه

اوربل يې بيا په مخ راخوړ کړ
زما يې زړه د دنيا تور کړ
ښکلي په ناز کاته کوي رنخوړ يې کړمه

د مارسيډيز موټر مزل د تورخم سرک او په عاشوقۍ کې د ټپو اورېدل بيا نو
بيل خوند کوي، دوه بجې وې چې په تورخم کې له موټره ښکته شوم، هوټل ته
ننوتم د غرمې ډوډۍ مې وخوړه د ماسپيخين لمانځه وروسته د پيښور په
موټر کې کېناستم او موټر مخ په پيښور حرکت وکړ.

په حیات اباد کې موټر د پاکستاني فوجيانو لخوا تالاشۍ ته ودرېد يو يو
کس يې رانښکته کوو او پوښتنې يې ترې کوله چې له کومه ځايه راغلی يې.
ماته چې لمبر رارسېده؛ نو له ما مخکې يو بل کس ته يې وويل، چې ځوانه ته
د کوم ځای يې؟

هغه ورته وايي، چې زه خود صوابۍ يم، ښه چرته تللی و، سړي ورته وويل
تورخم ته تللی وم بس ډېرې پوښتنې يې ترې وکړې اخري يې هم سړي راگېر کړ،
نه ورسره شناختي کارې و او نه ورسره بل څه کارت چې ځان پرې خلاص کړي
ورته يې وويل، نه رښتيا ووايه؛ خو سړي ورته وايي، چې رښتيا وایم د
صوابۍ يم.

پوليس والا ورته بيا وويل، ته چې کله چولې اخلي؛ نو څنگه چوله خرڅونکي
ته وايي، چې چولې راکړه سړي پوليس والا ته وويل، چې ورته وایم د شل
روپو چولې راکړه نه ویم غلت شوم ورته وایم به چې جي د بيستو روپو چولې
کړه.

سړي يې غاړې ته کړ کله چې ماته لمبر راوړسېد؛ نو ما ورته وويل چې جي زه
خو ستوډنټ يم او په پيښور کې د رحمان بابا په علاقه کې اوسېرم، څه يې
راټه ونه وويل، نوره سورلي هم موټر ته پورته شوه
په رينگ روډ کې د رحمان بابا له سټاپ سره کوز شوم او د خپل ملگري ځای
ته مې ځان ورسوو.

(۵)

شپږ میاشتي په پېښور کې

په پېښور کې مې شپږ میاشتي د انگلیسي ژبې او کمپیوټر کورسونه وویل، هر سهار ۷ بجې به کورسونو ته تللم او د ورځې دولس بجې به بېرته د خپل ملگري اطاق ته راتلم.

ملگری مې د کمپیوټري پروگرامونو انجینر دی ملوند نومېري هغه به هم مرسته راسره کوله.

کله چې مې په شپږو میاشتو کې د کمپیوټر یو څو پروگرامونه له اویس نه نیولې ان تر فوټوشاپ، کورلډرا او هارډ ویر پورې پای ته ورسول؛ نو ایله د انټرنېټ له نړۍ سره هم بلد شوم.

خولینا به مې له یاده نه وتله، هر وخت به د هغې د لاس د ستمال او زما په لاس کې شوي زخم ریا دوله.

ما خپل لاس پخپله زخمي کړی و، د لاس له درده هم ډېر کړېدم، ډاکټر ته لاړم او د لاس د درد لپاره مې دوا واخیسته؛ خو د زړه له درد سره مې څه چاره نشوه کولای، ځکه د زړه درد ډېر زیات دردولم، نور هم دردونه یوې خواته او د زړه درد بلې خواته کړه، هغه دردونه به دواگانو غلي کړل؛ خو د زړه درد به په هېڅ شي هم نه کرارېده.

انټرنېټ ته به کېناستم په گوگل ایرت کې به مې د افغانستان نقشه راواړوله او د جلال اباد - کونړ ترمنځ په غزیدلي سرک به مې کلیک وکړ او بیا به د غشي په واسطه مخکې تللم اخر به هم خپلې سیمې ته ورسېدم هغه کوچي ته به داخل شوم چې په کومه کوڅه به،

زما د زړه سر!

زما ژوند!

زما د هیلو ترجمانه!

او زما دمینی نړۍ، بنوونځي ته تلله...

په هماغه کوڅه به ورسره زه د غشي په واسطه تر بنوونځي تلم، دهغوی د بنوونځي د تصویر لیدل به مې هره ورځ د انټرنېټ په مرسته کوو.

په ذهن کې به مې بېلابېلې پوښتنې ګرځېدلې، چې اوس خو به يې لېسه رخصت وي، اوس به په لېسه کې نه وي، اوس به چېرته وي او همداسې نورې ډېرې خبرې، چې ما به تل له ځان سره کولې.

يوه ورځ به راباندې دکال هومره تېرېدل او بيا لا شپږ مياشتې د کانکور امتحان ته پاتې وې، د يکشنبې په ورځ به مو کورسونه رخصت وو.

ځکه د پاکستان د رخصتۍ قانون هم د غربي ملکونو په ګردار راڅرخي، هره يکشنبه به مو چکرې وهلې کله به د رخصتۍ په ورځ آرمي سټېډيوم، باغ ناران او همداسې نورو ځايونو ته تللو.

دا يکشنبه به مونږ ته وکړ، چې «سردرياب» ته دماهي خوړلو لپاره لار شو مونږ پنځه ملګري وو، يو پکې ملوند هم ولاړو، ماهي پنځوونکي ته مو د ۴ کيلو ماهيانو فرمايش ورکړ، نور مو له ځانه ماشومان جوړ کړل څوک په اوبانو کېناستل څوک کيشتيو ته وختل، ښه ورځ مو تېره کړه خو دماهيانو خوراک د ټولو په سرونو درد کړ.

د شپې ۸ بجې وې چې خپل د اوسېدلو ځای ته راوړسېدو، شين چای مو په پيالو کې واچوه او د داود حنيف دې سندري ته مو ښه وطنی اتڼ شروع کړ چې:

دا غرونه غرونه افغانستان دی

تاريخ يې معلوم په ټول جهان دی...

موږ هم ورته اتڼ شروع کړ، چې ښه ستړي شوو؛ نو بيا مو د خوب غېرې ته ځان وسپاره ځکه نن ورځ ډېره زياته ستړې ورځ وه، ټوله ورځ مو د ريکشو او موټرو غره غره ماغزه خوړلې و، ټول په وخت ویده شو ځکه هره شپه به مو تر ۱ بجې پورې مطالعه کوله؛ خو دا شپه په ۱۱ بجو ځملاستلو لامي سترگو پر خوب ورغلې وې، چې ټليفون مې وشړنگېده چې شمېرې ته مې وکتل

د افغانستان وه ومې ويل خدايه خير، چې کومه پېښه نه وي شوي، چې په نيمه شپه دا څوک شو؛ خو ټليفون چې مې اوکی کړ له بلې خوا نه نری ښځينه غږ راغی.

سلام! جانه بيخې دچا تپوس نکوي دا چېرته يې؟

وعليکم سلام گراني داته يې؟

هو زه یم کنه !

بنه گرانې ته څوک یې ما خو ونه پیژندلې؟

او هوو ! خود به مې نه پیژنې

بنه بنه مړه لیونۍ ! ومې پیژندلې وبخښه سیلیۍ ایسته هوا شې چې والوڅې

دا څه قسم نوم یې درباندي ایښی دی سیلیۍ او هوا !!؟

اوس که سیلیۍ درته وایم نو یې خو سیلیۍ.(؟)

که هوا درته وایم څنگه به وي.(؟)

ته چې مې په هر نوم یادوي اجازت دی

بنه گرانې ! په سر مې درد دی خبره راته وکړه او که نه وي زه به سباته درته

زنګ ووهم او بیا به خبرې وکړو.

جانہ !

قربان وایه !

داسې وکړه چې زموږ کره جرگه راولېږه

ای ! لیونۍ شوې خو به نه یې !؟

نه لیونۍ نه یم؛ خو ما پسې ډېرې جرگې او مرکې راځي، یو مې پکې د ماما

زوی هم دی چې وایي، دابه ماته کوی.

بنه تا یادوي؟(خود ما یادوي)

چې تا غواړي خو ویې کړه کنه؟

د ماما زوی دې څه کار کوي؟ هغه د انجینری پوهنځي د څلورم کال محصل

دی.

او هو انجینر صیب دی بیا خودې مبارک شه !

او که ما یادوي تر اوسه زه لاپه پوهنتون کې هم نه یم، په ما به څه وکړې؟

په تابه ! خو ته به مې د ژوند ملگری شې کنه.

زه مړې له مانه تېره شه او هماغه انجینر صیب صحیح دی.

هماغه وکړه، نوره کورنۍ مو څه وایي؟

ای ساده گلہ !

هغوی وایي، چې یو خو هلک انجینر دی او پلار مې وایي بل مې خوری دی،

پردی څوک ندی، ټول رضا دی خو یوه زه نه یمه رضا

هاهاها

چې ته ناراضه يې نو يې دې كنه !

چې د مور او پلار خوښه وي؛ نو بيا لور ته چا خوښه وركړه.

بس زما لخوا نه همدا اوس مباركي درواخله ساده گلې، چې ته په انجينر

صيب كبر كوي.

گوره الياسه !!!

ولې مې ژوند تباه كوي !

ژوند دې نه تباه كوم گرانې، زه خوشاليرم، چې د ژوند ملگري دې يو انجينر

جوړېږي، او زه خو نه انجينر يم او نه څه كوم بل كسبگر

عادي ځوان يم له نورو مې توپير دادى چې زه خبرې ډېرې كوم

هاهاهاها

ښه كه خبرې ډېرې كوي؛ نو زما هم په ډېرو خبرو خوښېږي او زه نه غواړم، چې

زه دې د بل دكور ناوې جوړه شم، زه به يواځې ستا ناوې جوړېږم.

بد كوي چې زما ناوې جوړېږي !

بد ورته وايي او كه ښه ورته وايي، زه پرته له تا ژوندۍ نشم پاتې كېدلى.

ولې نو ځان وژنې؟

هو دا خبره مې واوړه كه ستا نه شوم د بل به هم نشم.

اوففففففففف !

گرانې ! افسوس ستا پر حال نورې دا خبرې پرېږده، يو خو مې ملگري هم وېده

دي او بل نن ټول ستري يو.

خبر كه ستري يې ویده شه؛ خو زما دا خبره واوړه، چې زموږ ټوله كورنۍ رضا

ده او د ماما زوى ته مې وركوي، كه چېرته يې وركړم؛ نو خون به مې ستا په

غاړه وي.

ولې؟

ځكه كه ما يو ځل د زهرو گوټ تر ستوني تېر كړي؛ نو بيا به مې ارمان در شي.

هغه يوه ټپه هم ده

ارمان به هله زما در شي

بيا به ارمان راپسي وکړې نه به يمه

او جان! که کولی شی زرتزر سبا ته جرگه راولپېره
اسویلی مې له ځان سره وکړ او ورته مې وویل اوس کار له وخته تېر دی
ځکه چې ټول ستا په ورکې رضا شویدي، یو خو ستا داماما زوی دی او بل
انجینر دی.

پدې وخت کې اوس زه نه ځایېرم چې په تا دې جرگه وکړم
بس زما د ژوند ارمانه الیاس جانه نوره دې خوښه خپله!
دالله پامان!!

تلیفون بند شو

خو زه یې له یو عالم سوچونو سره پرېښودم، ځکه سیلی له ما نه وه خبره،
چې ما زړه پر یو چا بایلی او تا پر چا وبایللو.
ته څوک غواړې او زه څوک غواړم.
ستا په زړه کې څوک ناست دی او زما په زړه کې څوک ناسته ده.
هی! هی! نو لیونی.

هغه متل به دې اورېدلی وي چې وایي،
یو خوا ډانگ دی او بل خوا پړانگ.

زه اوس په دوو خبرو کې حیران وم، هېڅ مې ځان ته مشوره نشوه ورکولی له
ځان سره بنگېدمه، چې میرویس راوینس شو او راباندې غږ یې کړ، هلکه ما
ټولې خبرې واورېدې څه خبره ده؟ خو چې ښځه درته کوي خو وه یې کړه کنه.
دا نو اوس بېل غم شو، اوس میرویس ته خبرې وکړم او که ځانته دحل لاره
ولټوم، میرویس ته مې وویل اشنا ویده شه سبا ته به بیا خبرې کوو؛ خو
میرویس داسې شله انسان وو سم کلک راپورې ونښته هله ملگریه! هره خبره
وي راته ویې کړه، کنه وي چې اوس ټول راوینسوم او ورته وایم، چې الیاس ته
یې اوس له کور نه زنگ راوهلی و، چې ښځه مو درته وکړه او کنه وي تلیفون
بې تاسې وگورئ.

ورته مې وویل چوف شه ته؛ خو مې هونبیار ملگری یې ټوله کیسه درته کوم.
له سره مې ورته شروع وکړه او همداسې ورته لگیا وم، چې سهار ته حلیم غږ
کړ، پاخیږئ ملگرو لمانځه ته

لمونځ چې مې وکړ، ميرويس مې خواته راغی ملگره ! تا کيسه کوله او زه ورته ويده شوی وم، کيسه څه ده؟ لږه مې اورېدلې او نوره پاتې ده.

هې! هې! له ځان سره مې وويل راشه که توديرې اوس به له دې شله نه ځان څنگه خلاصوم.

خو څه ټوله کيسه مې ورته وکړه.

راته يې وويل، افسوس ستا پر حال باندي زه به درته دعا کوم، چې الله دې کامياب کړه.

ما ورته وويل امين

خو ما د سيلۍ په خبرو هېڅ غور و نه گراوه، ځکه هغه پر مامېښنه وه او دهغې کورنۍ د خپلې لور لپاره وړ کس انجينر صيب باله، ځکه پښتنه ټولنه همداسې ده.

دلور او زوی خوښې ته مور او پلار نه گوري، چې د لور يې څوک خوښ دی او د زوی يې څوک خوښېږي.

زما مينه خو له بل چا سره وه؛ نو ځکه مې پرېکړه نشوه کولی او دا خبره مې همداسې غلې پرېښوده.

له بلې خوا د کانکور امتحان هم په رانژدې کېدو وو او ما چې دا دومره وخت په درس ويلو تېروو نو لينا به مې بيخې له سترگو نه پناه کېدله، چې کله به راياده شوه ښه شيبه به مې ورپسې وژړل او بيا به مې دهغې د لاس په راکړي د ستمال خپلې او ښکې و چې کړې ځکه يوشاعر وايي:

يو ځلې چې څوک زړه ته شي دننه

نه وځي له زړه نه هغه نه وځي له زړه نه

رښتيا چې له زړه نه مې نه وتله او تل به مې ويل، چې خدايه ته يې زما کړې او ته مې ورته ورسوي.

خوزه هم د چا له زړه نه وتلم او د چا په زړه کې به مې لوبې کولې

هميشه به مې په غورنو کې هيډفونې پر تې وې، چې له غمجنې او مينه ناکې موسيقي نه به مې خوند اخيسته.

په فوټو شاپ کې به دلينا په خيالي انځورونو جوړولو لگيا وم.

هره ورځ به مې دلینا بېلابېل، رنگه خیالي انځورونه جوړول او بیا به مې پرې په یولیدو او اډاب پرېمیر پروگرام کې پر تصویري بڼه سندره جوړوله. شپږ میاشتي مې په پوره کېدو وې، ځینې کمپیوټري پروگرامونه مې هم زده کړل.

په وروستی شپه مې ملگرو بڼه گرم بندار جوړ کړی و، ډېرې زیاتې ټوکې ټکالي مو سره وکړې، کله چې ټول ویده شول نو ماته له ډېرې خوشالی خوب نه راته.

ویل مې چې کله به سهار کېږي، خو پخیر خپل گران وطن ته لاړشم او هلته هغه څوک بیا وگورم، چې په لیدلو یې زما زړه ټکور بده. سهار چې مې له ملگرو سره یوځای چای وڅښه، له ټولو مې خدای پاماني راواخیسته.

ټول خپه معلومېدل، ورته ومې ویل، زه خو ژوندی سړی یم څه مې خو نه یم، چې خپه کېږئ راپسې او بل تیلیفون یا انټرنېټ خو شته له یو بل سره به خبرې کوو.

کله ناکله تاسې هم تپوس کوی او زه به یې هم کوم.

ریکشی ته وختم، له خوشالی مې زړه ټوپونه وهل، په حاجي کیمپ هډه کې له ریکشي ښکته شوم او د تورخم لین ټوډي موټر ته وختم همدا مې ویل، چې کله به تورخم ته پخیر رسیږم؛ ځکه دغه سرک هم کنډو کېږدی.

خو موټر چلونکی هم چالاکه و، په دوو ساعتونو کې یې تر تورخم راوړسولو په تورخم کې، چې له موټره څنگه ښکته شوم او دې غاړې ته راواوښتم، زړه مې بېله هوا کوله نري شمال مې دپیکي وینستان یوې او بلې خواته اړول را اړول، ما ویل چې له ځانه مرغی جوړه کړم او د خپل هېواد له خوږې هوا نه خوند واخلم.

له ډېرې خوشالی نه په ځان نه پوهېدم، په چابکو قدمونو د جلال اباد موټر ته وختم، په تالاشۍ چوک کې له موټره ښکته شوم، پښې مې بوډۍ وې، په پیاده رو کې راخوښې شوم، د بایسکلونو له کوڅې چې تېر شوم، د زرگرانو پر دوکانونو مې سترگې ولگېدې، ژر د یو زرگر دوکان ته ننوتم او یوه دانه ددسرو زرو گوتمه مې هغې چاته واخیسته، چا چې زما په زړه پاچاهي کوله.

نېغ دکنې هډې ته لارم، گورم چې شبیر ملگری مې تیار په هډه کې ولاړ دی، سترگې یې پر ما لگیدې راغاري وت، سترې مشي مو سره وکړه هغې خپل موټر له هډې راوویست او مخ په کونړ روان شو.

له شبیره مې دکلي د حال پوښتنې کولې، چې ویل یې، تر اوسه خو خیرت دی. دکانکور د ازموینې په اړه یې راته وویل، چې درې ورځې وروسته امتحان اخیستل کېږي، په همدې خبرو کې وو چې له ښیوې بازاره واوښتو ورته مې وویل، په سر مې درد دی که چیرته دې کومه دواخانه په نظر درغله نو ودرېږه خبرې مو کولې، چې نور گل راوړسېده.

د سر درد گولۍ مو راواخیستې یو دانه مې وخوړه یو څه مې ورسره حالات رابڼه شول هماغه و، چې موټر له څوکۍ ولسوالۍ تېر شو او دخپلې سیمې عطرین بوی مې حس کړ.

کله چې له موټره ښکته شوم، چاپیره رانه دخپل کور ماشومان تاوو شوي څوک وايي کاکا سترې مشې، څوک وايي ماما سترې مشې، څوک وايي لالا سترې مشې، کور ته راوړسېدم مور مې کلک په غېږ کې ونېولم، په دواړه مخه یې ښکل کړم، له سترگو نه مې بې اختیاره اوښکې راغلې.

مور مې اوښکې راوچې کړې او راته یې وویل خیر خودی ولې ژاړې. اه! مورې څار او قربان ستا له مینې د جنتونو سرداره شې الله دې زما په ژوند زما له سره مه کموه، اوښکې یې راوچې کړې د ډوډۍ یې راته وویل، ومې ویل مورې ډوډۍ مې په لاره کې خوړلې ده سر مې درد کوي، دم یې کرم شین چای راته واچوو او د سر په کېمندلو یې راته شروع وکړه، کله چې لږ څه رابڼه شوم، چای مې په سر واړوله کوره راووتم او دکلي حال مې واخیست، هاغه ځای ته لارم، چې زه به دلینا په انتظار ولاړوم.

ښه شیبه مې هلته تېره کړه په خیال کې مې دهغې خبره انځور کړه؛ خو ومې نه لیده.

دکانکور د ازموينې پايلې!

د کانکور امتحان مې ورکړ په ځان ډاډه وم، چې انشاءالله خامخا به کاميابېږم، لومړی انتخاب مې دکابل ژورنالېزم، دوهم انتخاب مې د ننګرهار د ژورنالېزم کوډ خانې ته خپړوو؛ خو پوی نه شوم په غلطۍ کې رانه د ننګرهار د کمپيوټر ساينس کوډ خانه توره شوه، هماغه وچه وه کله چې دکانکور د ازموينې پايلې اعلان شوې؛ نو زه د ننګرهار پوهنتون د کمپيوټر ساينس پوهنځي ته په ۲۸۰ نمبرو بريالی شوی وم.

زه هم ډېر خوشاله وم چې دې نتيجې له نومه خلاص يم؛ خو خپه هغه کسانو ته وم چې بې پايلې وو، هغوی به له دې دولس کاله تعليم نه څه گټه واخلي، پداسې حال کې چې لېسانسه وو ته هم دندې نه پيدا کېږي، ځکه د حکومت له حاله خو تاسې ټول ښه خبرياست؟

خو ورځې نه وې تېرې، چې لينا سره د خپله مور زما دکاميابېدو مبارکۍ ته راغله ډېر زيات خوشاله شوم، خپل کاميابېدو ته دومره خوشاله نه وم، لکه د هغې مور چې زما دکاميابېدو مبارکۍ ته راغله.

مور ته مې وويل، بايد په دې مبارکۍ کې ورته څه واخلم. هماغه وو چې لارم لينا او د لينا مور ته مې يو ښکلی کميس په مبارکۍ کې له دوکانداره راونيو.

ورته ډالۍ مې کړ او زړه مې ايله يو څه ځای ته راغی، اوس مې له ځان سره دا کرل رېبل کول چې خدايه هغه به کوم وخت وي، چې لينا هم زموږ دکور غړې شي، ځکه چې په هر لمانځه کې به مې يادوله.

په تېلفون کې مې گوتې وهلې، چې د سيلۍ د پلار اکبر کاکا په شمېره مې سترگې ولگېدې زنگ مې ورته ووايه له جوړ پخپير وروسته مې د خپلې کاميابۍ نه خبر کړي.

هماغه وو چې په سبا د سيلۍ مور او پلار زما دکاميابېدو دمبارکۍ لپاره راغلل د سيلۍ پوښتنه مې ترې وکړه، چې مورې سيلۍ مو څنگه رانه وستله

خداى دې نكړې مكوه

سيلۍ راته وويل، ښه داسې چغې چې ما وهلې او تاپرې هيڅ غور نه كاوه بس دومره درته وايم، چې تل په نيمه لار كې پاتې اوسه.

خبر دى گرانې! داسې مه وايه

سيلۍ وويل ښېرې نكوم؛ خو زما ارمانونه به څنگه شي؟
ما ورته وويل، خو پوره به شي كنه.

سيلۍ وويل اوس هسې هم نه پوره كېرې؛ خو دا واوړه چې زما د ارمانونو پوښتنه به درنه په هغه جهان كې كوم.

سمه ده گرانې! ستا د ارمانو قاتل زه شوم؛ خو زما د ارمانونو قاتله به څوك وي؟
غلي شوه.

ورته مې وويل، گرانې! اوس صبر ولره، خپل راتلونكي ژوند ته فكر وكړه، ته خو پېغله انجلۍ يې ښكلا لرې، ځوانې لرې، ښايست لرې، غټه كورنۍ لرې او همداسې نور.....

سيلۍ وويل كه هرڅه لرم؛ خو ځان ته يې لرم ستا راسره څه كار نشته.

الياسه وروستۍ خبره مې واوړه، په كومه ورځ چې زما ډولۍ ته راځي؛ نو په هغه ورځ به زما د ډولۍ پر ځاى زما د جنازې كټ ته اوږه وركړې.
لكه د شاداب بيت چې زما د مينېدلو ترجماني كوي:

دا كه ډولۍ وي نو زه ستا ډولۍ ته نه ژاړمه

د خپل شهيد ارمان روانې جنازې ته ژاړم

خداى پاماني يې ونكړه او تليفون يې بند كړ.

پدې خبره راباندې سر وچورليده، بېلا بېلو فكرونو په مخه كړم، له ځان سره مې وويل، الله دې خبير پيښ كړي كله چې يې د واده وخت راځي؛ نو مورته به يې دا هرڅه وايم، چې خبره شي او د زهر خوړولو مخه يې ونيسي.

مور يې په دې خبره وه، چې د سيلۍ زه خوښېدلم ځكه سيلۍ كړاوو كاوه.

بلخوا ليئا هم له ښوونځي فارغه شوې وه، ليدل كتل مو سره دومره نه كېدل، زړه مې ډېر كړېده، چې په ورځ كې كه يې يو ځل هم ووينم؛ نو زړه به مې يو څه

ښه وي، داسې کله کېدل، چې پيغله انجلی دې له کوره کوڅې ته راووځي او بيا دې له ماسره وگوري.

بله ورځ يې د يو ماشوم په خوله جواب راولېږه.

ويل يې چې الياص ماما عمه مې وايي زموږ کور ته ژر راشه همداسې ور روان شوم، کور ته يې ورغلم، لکه خوب چې وينم او د خوب په نړۍ کې دا هرڅه گورم په لينا مې سترگې ولگېدې، چې له ځانه يې سمه ناوې جوړه کړې وه.

راغږ يې کړ الياص جانه! څه ته گوري.

زه بيا هم پر خپل ځای ولاړ وم وراړه ته يې اشاره وکړه، وراړه يې له کوره بهر شو د کور ورېبې بند کړ او زه يې له ځان سره خپلې خونې ته دننه کړم.

کله چې ما او لينا خونې ته ننوتو او لينا ماته دروغ افزا شربت په گيلاس کې اچوو؛ نو له سره يې څادر وښوېده او د ملا د تير پر حيصه يې تيندک وخور او لاندې وغورځېد، طلايي غټ اوږده پاسته وپيستان يې وځلېدل دنړيو سرو شونډو له کرښو يې موسکا دخولې غاښونه ښکاره کړل، زر زړ يې پر شونډو ژبه تېره کړه او ويې ويل؛ خو څښه کنه ولې څه چل درباندي وشو، ما ورته وويل اول يې ته وڅښه بيا به يې زه وڅښم.

خو له ځانه خبره نشوه چې زړوکی يې له سره ښويدلی دی، چې پام يې شو نو زر يې خپل زړوکی په سر کړ او ويې ويل ښه چې داسې ده؛ نو زه به ځان ته دا بل گيلاس ډک کړم او لومړی به يې زه وڅښم گيلاس يې ځانته ډک کړ د شربت گيلاس يې په لاس کې ونيو، خولې ته يې پورته کړ دلاس او گيلاس ترمنځ يې خالي گاه ۹۰ درجې زاويه جوړه کړه په سرو نړيو شونډيو يې، گيلاس کېښود سترگو يې رپ وخور په غږ غږ يې شربت له ستونې تېرېده، چې د ستوني تېره هډوکی يې کله پورته او کله ښکته خواته ته.

له ځان سره مې وويل، گيلاسه بختوره مزې دې وکړې، چې په سرو نړيو شونډو دې هرڅوک ږدي، زر مې خپل شربت د هغې په گيلاس کې واړوه او هغه ځای ته مې خپلې شونډې برابرې کړې، چې په کوم ځای لينا شونډې ايښې وي، ترمنځ مو د مينې خبرې پيل شوې.

لينا خپله کوټه دومره ښکلې جوړه کړې وه، لکه زمور د دواړه د واده شپه چې وي، رنگا رنگ قيمتي عطرونه يې پکې شيندلي وو، عطرين لوگي گرد چاپيره په کوټه کې تاوېده راتاوېده او د خپلې مينې پور يې غوښته، ما لينا ته کتل او لينا ماته کتل، دکوټې دکړيکو پردو ته مې پام شو چې ښکلې پردې ورته پرتې وې، مخ مې چې خواته تاوو کړ د لينا ښکلې عکس د مېز پر سر نصب و.

تار تار ويښته يې په تندي راخواره وو.

ورته مې وويل لېنا دا کوټه دې خپله ده؟

وويل هو! خود مې خپله ده ولې ستا څه خيال دی څه پردی به وي؟

ما خو دا گمان کوو، چې دابه مو د ميلمنو وي

هاهاها

ويې خندل ورته مې وويل؛ نو دې کې ده خندا څه خبره ده.

نه د زړه سره دا کوټه زما شخصي کوټه ده

ته راپاخيږه کنه!

دا تخت وگوره چې تخت يې څنگه دی؟

زه چې کله کوټې ته راننوتم نو لومړی نظر مې پر تخت پرېوت؛ خوله ذهنه مې وتلی و.

لينا راته راياد کړ او ويې ويل چې خپلې کوټې ته مې دا تخت اخیستی او دخيره سره چې کله زما او ستا واده وو نو تخت ته حاجت نشته.

ورته مې ويل هي؟! هي؟!؛ نو هغه به کوم وخت وي؟

يو دم لکه پيريان چې پرې راشي، کلک يې په غېږ ونيولم او تخت ته يې گزار کړم.

څنگل يې زما دسر نه لاندي کړه او راته يې وويل، هغه ورځ نن راغله کنه چې ته يې ارماني وي

اوس مې په څنگل سر کېږده او بې غمه ويده شه ما ورته وويل، ليونۍ چې ستا په پسته څنگل مې سر پرېوت وي؛ نو ماته به څه خوب راشي! لږ څو مې

پرېږده چې سترگو ته دې وگورم.

لينا راته وويل ښه ډېر ورته وگوره، چې داسې ورځ بيا نه راځي.

غټې ښکارگرې سترگې وې کتل وو او د هغې چې څه خوښه وه هماغه يې کول؛ خو ماته اجازت نه وو او نه زما زړه غوښتل، چې زه دې غلت حرکت وکړم، هماغه وو چې د چپ لاس گوتې يې زما پر شونډو تېرې کړې او بېرته يې خپلو شونډو ته وويوړې چې يې کړې، بيا يې هم طاقت ونشو د ښي مخ په غمبوري يې راته چک ولگو داو ففففف! غږ مې له خولې ووته راته يې وويل، وبخښه چې په ځان پوهه نشوم، ما ورته وويل څه څه خبره نشته ته خو وی څه خبره نشته؛ خو په مخ دې زما د غاښونو چاپ پاتې شو.

ورته مې وويل، څه خیر دی لږ ساعت وروسته بېرته عادي حالت ته راځي. په فکر کې لاره ورته مې وويل لينا مبارک دې شه مخ يې زما طرف ته راتاوو کړ

او ويې وويل د څه شي مبارکي

ما ورته وويل د ښوونځي نه د فارغېدو

ويې ويل مننه! زه خو وخته فارغه شوي يم او ته او س مبارکي راکوې.

ناخپه يې له خولې ووتل ته خبر نه يې ما ورته وويل، نه د څه شي نه به خبر شم؟

لينا راته وويل زه هم په کانکور کې د خوست حقوقو پوهنځي ته بريالی شوي يم.

ښه بيا خودې ډېر ډېر مبارک وي.

مننه زما گرانه په تا هم له زړه خوشاله يم، چې کمپيوټر ساينس پوهنځي ته

کامياب شوی يې او هسې دې هم ځينې کمپيوټري پروگرامونه لوستلي دي

اسان به درته وي، ما هم وويل، څوک چې درس وايي، هرڅه ورته اسان وي.

له ډبل بيټه راپاڅېده ويې ويل،

اخ! له ما خو سور کړې چرگ هير و، زر پاڅېده سور کړې چرگ يې له اخباره

را وويست، که هر څومره مې ورته وويل، چې زه يې نه خورم؛ خو په خپل خبره

ولاړه وه او زه هم په دې خبره ورته کلک وم، چې راشه او څنگل دې زما د سر

نه لاندې کړه او ويده مې کړه!

ويې خندل، بس ندی، مور نشوې د څنگل په خوب باندي؟

ما ورغږ کړ کاشکې مريدلی!

په سوال زاريو يې پيل وکړ، زه هم له تخته راپاڅېدم
چرگ يې په قاب کې کېښود، سلات او نور هرڅه يې له مخکې برابر کړي ول،
مخې ته يې راله کېښودل، ورته ومې خندل، ولي زه درته څه حيوان ښکارم،
چې دومره ډير څه دې زما مخې ته کېښودل؟
نه! حيوان راته نه ښکاري؛ خو انسان راته ښکاري
بيا يې و خندل، نه ته خو داسې ښکاري لکه بنيادم
ما هم ورته ډېر و خندل، په مخ مې له ډېرې مينې نه څپيره ورکړه او ورته مې
وويل:

ای لیونی! اوس په خبر وراغلې، دا څو کاله مخکې چرته وې؟
ويې خندل، خو هغه دڅو کلونو زور درته نن ورځ درنبايمه چې پته دې
ولگيږي.

ورته مې وويل، ښه نو لینا گۍ! اوبه شته؟ منډې يې کړې لکه چې ترې هيرې
شوې وې، چې راغله دکوکا کولا بوتل يې په لاس کې نېولی و، زرزري ترې
يو گيلاس راډک کړ، ماته يې راکړ ويې خندل، ولي مړۍ دې نښتې وه؟ خو
وړه گوله پورته کوه کنه!

ورته مې وويل: نه لیونی! مړۍ مې نه وه نښتې، بلکې ترې شوم
ښه نو داسې ووايه! اوس به درته اوبه راوړم لاره او له اوبو يې شيشيز جیگ
راډ کړ چې اوبه پکې له ورايه ښکلې ښکارېدلې.
يو گيلاس اوبه چې مې وڅښلې، لږ څه طبعه مې جوړه شوه.

ورته مې وويل، نور دې د ډوډۍ کالي درتوله وه، چې بې وخته ډوډۍ دې
راباندې وخوړه، نوره نشم خوړلی، ويې ويل، په زوره به يې خوړې، ځکه چې
پيسې پرې تللي.

څومره پيسې پرې تللي؟ زرواويه چې دريې کړم، ويې خندل، ماته پته ده چې
هسې هم نوره نه خوړې او ويل مې چې په دې چل درباندې ټول خلاص کړم،
خو ماته يې اسانه لار راځي.

ته کېنه مه پاڅېره!

ښه نه پاڅېرم

پاتې ټوله غوښه به يې د چرگ له هډو کو راييلوله او لکه ماشوم په خوله کې به يې را کوله.

هغه څوک چې څو کاله مخکې يې زما قواره نه خوښېده هغه اوس زما مخې ته ناسته ده او دومره مهربانه ده، چې د مينې يې هيڅ حد نشته.

له ډوډۍ خوړلو وروسته دکور بلې خونې ته لاړو، چې يوه غټه ايمپيټري پکې پرته وه لينا يې بټنه ور زور کړه او ماته يې وويل ته کېنه او نور سيال کوه.

چې څنگه کوچ ته کېناستم نو ايمپيټري کې د نازيه اقبال په غږ دا سندره چالانه شوه نن مې د ماما د زوی واده دی...

واده چرته و دلينا مستي وه، چې په رڼا ورځ يې نن ماته ښودله، ډوډۍ ما ډېره خوړلې وه او نڅا ورته لينا کوله چې خپله خوړل شوې ډوډۍ هضم کړي، لينا دې سندري ته داسې تاوېدله، چې ويښتانو زړونه نړول تنکۍ سيني يې په تنگو کاټن جامو کې نيغې راوتې وې، اوږدو لاسونو يې د نڅا ښکلا لا زياته کړې وه.

زما سندري ته مې پام نه و، د لينا حرکتونه مې څارل، چې په دې کې سندره ختمه شوه او زما ترسترگو د لينا قواره گرده گرده تاوېدله چې يو دم يې راغږ کړ بيا درباندي څه وشو؟
ومې ويل خوب مې لیده.

دڅه خوب لکه دا اوس صحنه! ماته دخوب لیده دي. په خوب کې يې مه وينه، نه رښتيا دا اوس ته وې لينا وويل ولې نو څوک وه؟

گرانې! نوره مې هم دزړه انگړ ته رانوتې، له تانه دا غواړم، چې ما په نيمه لار کې پرېښوې کنه نو د ارمانونو قاتله به مې ته يې.

ددې خبرې په کولو سره مې سيلۍ ښغه سترگو ته ودرېده، چې ويل يې زما د ارمانونو قاتله که چېرته زه ستا نشوم نو د بل به هم نشم او له خدايه دا غواړم، چې ته تل په نيمه لار کې پاتې شي.

لينا وويل نه خداي دې نکړي، چې زه ستا د ارمانونو قاتله جوړه شم، زه به تاته دومره مينه درکړم چې هره دردونکي شيبه به دې له ذهنه وباسم او دمينې په نړۍ کې به دې وساتم.

ورته ومې ويل گرانې! زما ژوند بغير له تانه تېرېږي؛ غواړم چې نوره خپله هغه وعده پوره کړم چې له تاسره مې کړې وه او ته مې د ژوند ملگرې شې. لينا وويل گرانه! لږ صبر وکړه لا ماته نمبر شته چې ماته لمبر رارسېږي؛ نو بيا به زه احوال درکړم، چې اوس دې خپله مور راولېږه.

ښه سمه ده گرانې ستا به ومنم.

لينا راته وويل، زما د زړه سره که زما منې نور ناوخته شو د کورنۍ غړي مو کور ته راځي، ځکه هغوی زما د ترور زوی جوړو ته تللي دي. کولای شې چې نور لاړ شې او د بل داسې وخت انتظار به کوو، چې په کور کې مو څوک نه وي او تاته به بيا احوال درکوم. ما وويل ښه دا اوس چې دې نڅا وکړه دادې هغه د جوړو په خاطر وکړه، چې تا وويل د ترور د زوی جوړې مې دي.

هونو خوشالي کې څوک په ځان نه پوهېږي.

لينا وويل زه چې نه يم تللې؛ نو زه به ورته ووايم، چې ما خپله برخه خوشالي دلته په خپل کور کې وکړه، ورته ومې ويل، يره نو ډېره چالاکه يې ولې چالاکي دې نه خوښېږي؟

ولې مې نه خوښېږي

سم کار دې وکړ، ته راشه چې زه يې جايزه درکړم، ستا ددې چالاکی، د څه شي جايزه راکوې؟

د واسکت له جيبه مې د سرو زرو گوتمه راوويسته ورته ومې ويل لاس دې راکړه

لينا راته وويل په لاس مې څه کوې؟

ډېر تپو سونه مکوه له ځانه دې سمه خبريال له جوړه کړېده

او هو خبريال ولا خبريالي؛ خو مې ډېره خوښېږي ته له ځانه ژورنالېست نه جوړوې؟

ما ورته وويل نه.

نو ولې نه؟

ته به ژورنالېست شې او زه به ژورنالېسته

سمه ده دا خبرې به بل وخت کوو؟

خوبل کوم وخت به داسې يا راشي يا نه
ای جينی. ماغزه دې سر کې ډېر دي، چې دومره تپوسونه کوي
اوس به څوک راشي بيا به هرڅه همداسې پاتې شي
سمه ده خپل دواړه اوږده لاسونه يې را وغځول، په لاس کې مې دگوتمې له
ډبې نه گوتمه راوويسته
دگوتمې په ليدو يې اه! له خولې نه ووته
ورته مې وويل، ولې نوڅه وشول
منکر شوه نا داسې نشي کېدای، زه دا گوتمه اوس نه په لاس کوم، کله چې د
کوژدې مراسم ترسره کېدل، نو بيا به يې هاغه وخت زما په لاس کېږي.
ما هم ورته وويل، نه لينا هغه وخت بيا هرڅه اسان دي؛ خو اوس به دا زما په
خاطر په گوته کوي چې زه يې ستا په لاس ووينم، چې څومره بڼکلي درسره
بڼکاري او کنه
خامخا به بڼکلي بڼکاري چې تا راته راوړې ده.
او بېرته ورته گوري هم.

زر يې خپل بڼی لاس راوغزوه، مایې هم د بڼي لاس خپره په خپل لاس کلکه
ونېوله او دقچې گوتې پسې گوته کې مې ورله گوتمه دننه کړه
له دغې صحنې مې بلاخوند اخیسته، چې دکور ورټک ټک شو
او لينا راته وويل، چې ته زماکوټې ته لاړشه هلته څوک نه راځي
چې ورې بېرته کړ وراړه يې وو او ويل يې، چې عمه پلار دوی مې را روان
دي

لينا په منډه ماپسې راغله، کلکه غاړه يې رانه واخیسته، اننگي يې راته
مچي کړل او نور يې له کوره رخصت کړم.
وختونه تېرېدل زما او دلينا مينه داسې حد ته ورسېده چې جدا کېدل يې په
عمر هم ډېر مشکل کار وو بغير له مرگه که مړه شوای؛ نو له يو بله به جدا ځنښ
شوی وای؛ خو په ژوندوني اوس زما او دهغې ترمنځ د مينې تار بڼه کلک و.
لينا چې به کله له ماسره مخامخ شوه؛ نو کلکه غېږه به يې رانه واخیسته او
ويل به يې، چې زړگيه له تا بغير مې ژوند نه تېرېږي او ته مې د زړه سر يې.

کله ناکله به یې په ټوکه کې دا پوښتنې هم کولې، چې زما خوږه قندولکه له تا
زار شم تعویذ خو به دې راباندې نه وي کړی، چې همیش می ستا یادونه خوب
ته نه پرېږدي او بیخي می هره شپه مخې، مخې ته کېږي رښتیا راته ووايه
ای لینا لیونۍ!

خه وایې الیاس لیونیه!

ښه لیونۍ که دومره تکره یې زما تقلید مکوه!

دخه شي تقلید؟

زه چې درته د لیونۍ نوم اخلم؛ نو ته ولې لیونۍ وایې؟

لینا وویل، ښه دنن نه پس به زه درته مطلبې وایم، چې څنگه یې مطلبې اشنا

خوله به ستا پرې سترې کېږي، زما خو به نه سترې کېږي

ښه که تا د جان غږ کوو نو زه به درته د قندولک غږ کوم

که تا د لیونۍ غږ کوو نو زه به درته د مطلبې اشنا غږ کوم

څنگه یې مطلبې اشنا ارمان دې پوره شو او کنه

نور ارمانونه خو پوره شوی دی؛ خو یو دسرې ډولۍ ارمان پاتې دی، چې دا

به کله پوره کېږي.

کله چې زه ستا په نوم شوم؛ خو بیا به پوره شي او کنه شوم.

په خبره کې یې راولوېدم ورته مې وویل، لیونۍ چپ شه، چې نوره مخکې

لاړه نشې زه پوهه شوم.

(۷)

د محصلۍ ژوند

له كوره چې مې خدای پاماني راخيسته مور مې راله په سرقران شريف ونيو،
كوتې ته يې دننه كړم او بيا يې راپسې اوبه وشيندلې ډېرې دعا گانې يې راته
وكړې.

مهربانې مور مې وويل، څويه خپل مونځ او اودس په خپل وخت په جمع سره
كوه، له كوره راووتم هريو ملگري راسره مخه ښه كوله

ورور مې له مخكې نه بستره د غواگۍ په ډاله كې اچولې وه، موټر كې
كېناستم او هغه شيبې مې رايادېدې، چې ما او لينا به هر ماښام له يو بل سره
د مينې په خبرو تېرولې.

د جمعې په مبارکه ورځ، چې به څوك نه وو بيا به مو پر بېغمه زړونو د يو بل
په مړوندونو خوبونه كول، ښه وختونه وو او تېرېدل خوزه يې ډېر ارمانجن
وم.

كاشكې داسې وختونه بيا راشي، چې د يو بل پر مړوندونو خوب وكړو په
همدې خبرو خبرو كې و، چې موټر د شيرزي لوبغالي مخې ته ودرېد.

بل ملگري چې په گډه مو له مخكې نه اطاق په كرايه نيولى و، خپلې بستري
مو د تبليغانو په شان څنگ ته واچولې او د خان محمد كڼي د ماركېټ
څلورم منزل په يو اطاق كې مو واړول، د نورو خوراكي توکو پسې لاندې ښار
ته راكوز شوو، سودا مو واخيسته په ټول اطاق كې ۵ نفره ملگري شول. ټول
وټنډاران وو، ښه و د محصلۍ ژوند و روان و.

د پنجشنبې په ورځ چې څنگه له پوهنتونه رارخصت شوم، سيده د كڼر هډې ته
او بيا كور ته لاړم، په ماښام د لينا د كور په خوا وځېدم هغې راته وويل چې
دا څو ورځې چېرته وې، زما څو لارې ته سترگې په كتلو كتلو سترې شوې؟
هې؟! گرانې ستا له سترگو نه څار شم ولي خبره نشوې؟

له څه نه به خبره شم؟

له مانه خبره شه كنه، ښه نو په تا څه شويدي، په ما هيڅ هم ندي شوي.

ای جان!

څه وای قربان!

ښه خبره داسې ده، چې زموږ پوهنتون شروع شوی دی او تللی یم ننګرهار ته
داخوډې ډېر ښه کار کړیدی
جان ولې ته پوهنتون ته نه ځي؟
نه قربان!

زما خو دغه پوهنځی نه خوښېږي او که وایم بې؛ نو بیا به شخصي ډاکټري
وايم هغه هم په ننګرهار کې.
ښه نو له ځانه ډاکټره جوړوي؟
هو ډاکټري مې ډېره خوښېږي او که د خدای رضا وه ډاکټره به جوړه شم
بس که به زما په دعا کېږي کنه
رب دې باچا کره چې سلام ته دې درځمه گراني
او هو! باچاهي مې نده پکار.
نو څه شی دې پکار ده، یواځې او یواځې ډاکټري
بس له خیره د ډاکټری ارمان به دې زه پوره کړم
ته او زما د ډاکټری ارمان، پوره کول یې ډېره لرې خبره ده
گراني! لرې خبره نده ماته اسانه ده.
چې اسانه ده دوخت انتظار به وکړم
ما هم وویل سمه ده.

رخصت مې ترې واخیست او ورته ومې ویل، نور به زه دوه اوونۍ وروسته او
یا هم یوه، یوه اوونۍ وروسته راځم بیا به سره گورو، ځکه یوه خوا محصلي
شي بله خوا غریبي شي؛ نو سپری کوم یو ته شي.
هغه ټپه به دې اورېدلې وي چې وایي:
د محصل ټول عمر د غم وي.
څوک چې د غم عمر لري محصل دې شینه.

وختونه تېرېدل او د پوهنتون درسونه هم پیلې شول، یو څو مې لومړی کال
و، ډېر زیات ویرېدلې همسې نه چې چانس ونه خورم او بله خوا پر ځان هم لږ څه
ډاډه وم.

خه درسونه چې استادانو ما ته په لومړي سمستر کې راښودل هغه مې په پېښور کې لوستلې وو.

دومره مشکل نه و؛ خو بيا مې هم خپله خواري کوله، ځکه ځينې خلک وايي، چې د امتحان نوم هم گران وي.

د لومړي سمستر د پای ازموينې، چې ختمې شوې په ښه درجه بريالی وم. همدا سې وخت تېرېده، نو زما په زړه کې هم همدا سوچونه گرځېدل، چې ترڅو زما پوهنتون ختمېږي نو لينا بايد زه د خپل ځان په نوم کړم. زموږ په سيمه دا تاويلې ماويلې ډېرې دي، د پلانکي زوی ښځه ونکړه او د پلانکي زوی ښځه وکړه د هغه سړي بچي نه کېږي، ما کور جوړ نکړ او ما دا ونکړ مړه بس لانجې دي په سر به دې درد کړي.

نن ددې مبارکۍ ته ځم او سبا د بل، بس خبرې دي او د هرچا په خولو جاري وي، داسې خبرې چې به ما کله واورېدې؛ نو بيا به مې تر درېو ورځو پورې ماغزه د قاره ځای ته نه راتلل؛ خو شکر چې زما په مخکې به دا خبرې اوس چا نه کولې.

يوه ورځ مې د جومات ملا امام ته وويل، چې مولوي صاحب د ځينو غلتو رواجونو په باره کې هم دې خلکو ته مسلې کوه چې لږ پوهه شي، دوی اوس هم هاغه پخواني سوچونه کوي اوس د قلم وخت دی د ترقۍ وخت دی داسې يو څه په ذهن کې وريپيچکاري کړه، چې سمې لارې ته شي.

ما اصلي خبره دا کوله چې ويل مې د صبر مېوه خوږه وي او لينا هم ويل چې د صبر مېوه خوږه وي؛ خو نه په داسې مسايلو کې د صبر مېوه خوږه نه وي. زه چې دلينا له خولې خبرېدم پلانکۍ ښځه راغلې وه او ويل چې لينا مې د زوی ډېره خوښېږي او بلې داسې ويلې که چېرته يې مونږ ته راکړي؛ نو زموږ کور به پرې ښايسته معلومېږي لکه ډيوه.

لنډه دا چې د دوهم سمستر د پای ازموينې راوړسېدې، له يوخوا درسونه او له بلې خوا د مينې ودانه نړۍ چې منډې رامنډې به مې پکې وهلې او تل به مې د سوچ په نړۍ کې لينا الوت کاوه هغه څوک چې ما غوښتله.

د فيسبوک، ټويټر، ياهو او سکايډ له نړۍ سره مې د لنډ وخت لپاره مخه ښه وکړه ټليفون مې هم بند کړ او درسونو ته مې شروع وکړه هماغه څه چې ما به

تل له ځانه سره ويل، دصبر مېوه خوږه وي خو د صبر مېوه زما لپاره خوږه
ثابته شوه او لينا.....لينا زما شوه
مبارک مبارک!

له ځان سره مي ويل، ايا لينا رښتيا زما شوه؟
بېرته مي ورته خپله جواب ورکوهو هورښتيا زما شوه
سبا د پنجشنبې ورځ وه دکمپوټر امتحان مي درلود چيپټر مي درې ځلې
ولوسته؛ خو نور ټول کار د عملي امتحان وو.

د شپې دولس بجې مي د خوب غېږې ته ځان ور وسپاره کمپله مي پر سر
راکش کړه د شپې دوه بجې به وي، چې په خوب کې مي لينا د واده په جامو
کې لیده، چې زما ناوې جوړيږي او زما راتلونکې مېرمن به وي لاس يې زما
په لاس کې وي او په مېده مېده قدمونو روان يو، مشر ورور يې راشي او د
لينا لاس زما د لاس نه خلاص کړي او ووايي، چې ته زما د خور مېړه نشې
جوړيدلی، يره نو زما هم عصاب کار پرېږدي، په غوسه ور وگورم، کله چې
خپيره ورته جگه کړم او وار پرې کوم؛ نو لاس مي ايسته دلينا په مخ
ولگيږي، چې له دې سره راپاڅېدم ومې ويل، خدايه خير بالښت ته مي وکتل
دلاس نښان مي پکې له ورايه ښکارېده.

تر سهاره مي خوب ونکړ او د خوب د تعبير معلومول مي غوښته څنگه به وي.
جومات ته لارم د مولا شاگرد جمعې ته مخکې شوی وو، ومې ويل مولوي
صيب نن شپه، چې ما خوب وليده؛ نو ته جومات ته نه يې راغلی بس مونځ
مي وکړ، بېرته خپل اطاق ته راغلم سر مي په کمپله کې ننويستی وو، چې
خوب وړی وم ملگري صادق راپاڅولم ويې ويل، الياسه هله پاڅېره، چې
امتحان ته به ځي، چای مي ونه څښه خوب ته په تشويش کې وم، چې د خوب
تعبير به څنگه وي ځکه يوه جمعه کېده ما خپل ټليفون بند کړی و.

مانښام کې چې به مي وزگار وخت پيدا کړ؛ نو مبايل به مي چلان کړ او د کور
احوال به مي له پلار نه واخيست او بېرته به مي بند کړي.

پوهنتون ته لارم په نه زړه مي پارچه حل کړه، بېرته له پوهنتون نه راووتم، سيده
خپل اطاق ته راغلم، ټليفون مي راواخيست، ورور ته مي زنگ وواهه او ورته
مي وويل، چې څنگه يې کورته خيږ دی؟

هغه وويل، شکر دی څه نشته بس امن دی ډېر زيات ټينگار مې پرې وکړ او ورته مې وويل، که څه شی شوي وي؛ نو خیر دی ماته يې ووايه!
راته يې وويل، تراوسه خو داسې څه نشته چې د ويلو وي او که وی خو درته ويل مې کنه ټليفون مې بند کړي.

له خپل اطافه راووتم د بنگرېوالو پر کوڅه تېر شوم، چې د ننگرهار ښاروالۍ مخې ته راوړسېدم نو ټليفون ته مې زنگ راغی، چې مې کتل د سيلۍ پلار اکبر کاکا وو، ويل يې ځويه نن د سيلۍ رخت (يعنې د واده جوړه) دی او سبا ته يې واده دی حتما ته راشه.

ټليفون ته مې غوسه راغله چې دا يوه هفته بند وې ايله مې ماغزه درنه بې غمه وو اوس چې مې څنگه خلاص کړې؛ نو زيری راباندې وشو، چې د سيلۍ واده دی او حتما ورته راشه.

له ځان سره مې وويل، ښه دادې يوه، نور دې الله خير کړي، چې څه پېښېږي. څنگه د ښاروالۍ له گېټ نه سيده دکابل بانک طرف ته پورې وتم؛ نو بيا مې ټليفون وشرنگېده چې مې کتل ملگری شيبير مې و، مې ويل خدايه خير راپېښ کړې، لينگي مې په رپيدو شول لکه بد زيری چې پر ما کېږي، لا مې ټليفون په لاس کې ټنگېدو، چې د اوکۍ پر بټنه مې زور کړي.

شيبير وويل، خبر شوې؟

ما ورته وويل، ولې څه شوي؟

شابه! حل راته وایه، څه چل شويدي؟

غريو نيولی غوندي شو، له ځان سره وسنگېده، لکه کوم بد زيری چې پر ما کوي، راته يې وويل:

د ويلو وس يې نلرم.

ښه چې د ويلو وس يې نلري بس دادی زه درغلم.

انتظار مې کوه په دوو ساعتونو کې درسېږم، بيا به يې راته ووايي، چې هرڅه وو.

راته يې وويل، له يوې خوا ستا امتحانونه دي او له بلې خوا داسې بد زيری کول.

پوه شوم، ورته مې وويل، لينا مې بېگانه په خوب کې ليدلې وه، چې زما ناوې جوړېږي.

شبير وويل، افسوس وروره ستا پر حال! هغه غريبه له ځانه خبره نه وه چې له داسې حالات سره به مخامخ کېږي او ستاسې د دواړو مينه به په نيمه کې پاتې کېږي، ځکه هغه يې بېگانه ورکړه.
ورته مې وويل
چاته؟

شبير وويل، په خارج کې.

له خارج سره نور په ځان نه يم پوهه شوی، کله چې مې سترگې وغړولې، له سره مې سپينه د بنداز پټۍ تاوه وه او په بني لاس کې مې سيروم چلان و، او بنسکې مې را ماتې شوې، په زوره زوره مې وژړل، اوس يواځې ژړا راپاتې شوه، دومره مې په روغتون کې وژړل، چې سترگو مې درد وکړ. ډاکتران يو يو راځي او دلاسه کوي مې، چې ته خو غټ سړی يې ولې داسې ژاړې؟

شبير له کونړه ځان را رسولی و، نور څوک يې نه وو خبر کړي؛ خوزما تليفون چې چلان و، د کابل بانک عسکرانو ليدلی و، چې ضعف شوی يم، شبير له کابل بانک ساتونکو سره زما په تليفون خبرې کړې وې او د پيښې ټول جريان يې ورته ويلي و، د کابل بانک ساتونکو دومره توره کړې وه، چې زه يې روغتون ته رسولی و، ځکه په لوبډلو کې زما سر هم مات شوی و او بيا له ځانه ناخبره و.

شبير ته مې وويل، نن بايد ما کونړ ته ورسوي، چې هرڅنگه کېږي او د هغه چا کره به هم ورځو، چې مخکې يې دکنړ مرکز اسعداباد کې يې ماته ميلمستيا کړې وه.

د اطاق ملگري مې خبر شوي و، ټول مې تپوس له راغلل، شبير ته مې دومره وويل، دوی ته ووايه، چې موږ کنړ ته ځو او بېرته به د شنبې په ورځ راشو. پيکه ورځ وه، هرڅه ته چې مې کتل لکه ټول، چې زما پر حال خبر وي او زما پر خپگان او بنسکې تويوي، په اسمان کې هم دغم وړېځو منډې رامنډې وهلې، چې دلمر ساه به کله وړېځو اخیسته او کله به هم ورېځ د لمر خوراک شوه.

نن ورځ ټوله دنيا پر ما راتنگه وه، هرڅه ته چې به مې کتل، کرکه به مې ترې کپدله، انسانان راته ارمان قتلوونکي ښکارېدل، هره چاته به مې غوسه راتلله، له کوره مې زړه تور شو، بيخې مې ويل، چې کاشکې په دې دنيا کې پېدا شوی نه وای؛ خو شيبير به ډاډ راکوه، ناشکري مکوه! الله ج مهربانه دی، ويې خندل او ويل يې، چې سرونه وي ملگرېه! نو خولۍ ډېرې دي.

ومې ويل، بې ځايه خبرې مکوه! ورور ته مې غوسه راغله او مې ويل چې ده ولې زه خبر نکړم، چې لارم زه به ورسره کار لرم.

د سيلۍ خبره مې سترگو ته ودرېده، چې ويل يې، زما د ارمانونو قاتله! الله دې په نيمه لار کې پاتې کړه، چې پته دې ولگيرې، همداسې وشول، دهغه چا ازار ووهلم چې ما پرې کبر وکړ او له زياتو غوښتنو سره سره يې بيا هم زما زړه ته ونه کتل.

له ننگرهار تر کونړه مې په ټوله لار دومره وژړل، چې شيبير نور ماته په نصيحتونو ستړی شو، له موټره چې ښکته شوم، سترغلي مې پرسېدلې وو. دلينا هغه د ستمال مې سترگو ته نيولی و، چې هغې د ښوونځي په دوره کې ماته کړی و.

د کورنۍ له ټولو غړيو ناهېلی شوم، څه خبرې چې مې په خولې راتللې له مشر نه نيولې ان د کورنيو تر نورو غړيو پورې کولې.

مور ته مې وويل، ته چې دومره خبرېدلې، دا جينۍ خارج کې غواړي؛ نو لږ تر لږه زه خو به دې خبر کړی وای، چې ما يې يو څه غم خوړلی وای، که داسې وي؛ نو اوس له مانه خپل لاسونه ووينځئ په عمر به نور خپل کور ته ونه گورم.

د مور په سترگو کې مې اوښکې اوښتې راوښتې، چې د ماښام اذانونه په شروع کېدو شول، له کوره راووتم د ننگرهار موټر ته ختمل چې کلک شيبير ونيولم، راته يې وويل، اشنا! ما خپه کوي، چې په دې تياره ماښام بېرته جلال اباد ته ځي.

ورته مې وويل، نور زما دلته ساعت نه تېرېږي او نه زما دلته څوک شته، بس ته مې هم د ملگر تيا له لېسته ويستلې.

ده وويل، ښه دې وکړل، چې د ملگر تيا د لېسته دې ويستم.

هماغه و، چې شپه مې د شيبير سره تېره کړه، دکورنۍ ټول غړي راپسې په گرځېدلو گرځېدلو سترې شوي وو، چې اخر د شيبير ټليفون وشرنگېده، ورته مې وويل، چې زما پوښتنه چا کوله ورته ووايه چې دلته نشته. شيبير بهر ته ووت، چې بېرته راغی، نو راته يې وويل، چې الياسه! ډوډۍ هسې هم تياره ده، وبه يې خورو!

ورته مې وويل، زما زړه ته نه کېږي؛ خو د هغې ډېر ټينگار اړ کړم، چې يو څو مړۍ ډوډۍ ترستوني تېره کړم.

شپې ځان د تورتم په ويرونکو تيارو کې ونغاړه، شيبير مې په خوب ويده پرېښوده او زه د هغه چا دکور ترمخه کېناستم، چې يوه ورځ يې پر همدغه در وازه خپل کور ته دننه کړی وم، دا کور د لينا و، په غلي غږ مې لينا ته ډېرې چغې ووهلې؛ خو دلينا درک نه معلومېده، دومره غوسه (قهر) راغلې وه، که دکورنۍ هرڅوک يې په لاس راغلي و، نو ساه به مې په دوو گوتو ترې ويستلې وای؛ خو هماغه و، چې زما د ارمانونو قاتلې در وازه خلاصه کړه او غېږې ته يې ځان راگزار کړ، په داسې حال کې چې اوس هم زه له ځانه ناخبره وم، ستورو داسې سترگکونه وهل تابه ويل، چې دوی هم زمونږ پر جدا والي سلگۍ وهي.

زما حالات شيبه په شيبه خرابېدل، د ودرېدلو وس راکې نه و، اوبنکو مې ټول زور له سترگو وويسته، بدن مې ټول رېږدېده، د خبرو توان راکې نه و، چې يا هغه ملامته کړم او يا ځان ته د ملامتيا گوته ونيسم.

دا ټول کارونه د پښتني ټبر ناوړه رواجونه دي، چې لور او زوی ته خونبه نه ورکول کېږي او په دغه اور کې هلک او انجلۍ دواړه سوځي، لکه زه او لينا دواړه چې پکې سوځېدو.

له هغې نورې مشرانې هم وې؛ خو چې خونبې ته يې ورله ونه کتل له سترگو يې پناه کړه او د ارمانونو دنيا يې ورپرنگه کړه.

زما کورنۍ، خو لا زما زړه ته هم راونه کتل او همداسې يې پرخپل حال پرېښودم.

د شپې وپرونکي خاموشي زما او د هغې سلگيو ماته کړې وه او د ژمي سوړ باد مو بيا پر بدن داسې بد لگېده، لکه دا چې رانه د مينې کولو د گناه غچ اخلي.

زما په پرتله هغه لږه بڼه وه، په ټکنې غږيې وويل:

ال ياس! جانه! ای جانه!

بس د قدرت کارونه دي، چې نه زه تاته دروسېدم او نه ته ماته، دابه يې زموږ په تقدير کې ليکلي وو .

خو جانه! اوس چې مې تا زړه کې ځای نيولی دی، زه به راتلونکي ژوند څنگه تېروم؟ له تانه خو زما بغير ژوند نه تېرېږي! ته مې د زړه سر يې او ته مې د مينې دنيا يې!

دا چې تا ماسره دومره ډېره مينه کړېده، د هغې مينې پور به دې زه په ټول عمر درپوره نکړم؛ خو زما دې نه منله او په بار بار مې درته ويل، چې دلته څوک د لور او زوی خوښې ته نه گوري، تېر شه له دې مينې .

هغې خبرې کولې او ما سلگۍ وهلې، چې له خولې يې دا سندره په دومره دردونکي غږ چې ژړا ورسره ملگري وه زمزمه کوله، چې نور بيا زه په ځان نه يم پوهه شوی .

چې په ماميندې، څه اوس گرځه ليونی!

چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس گرځه ليونی!

کله چې مې سترگې غړولې، نه غړيدلې ځکه د ډېرو اوبنکو بهولو او درد له لاسه مې سترگې پرسيدلې وې، د اعصابو د درد دلاسه بيخي په ځان نه پوهېدم.

غږ مې کړ، زه چېرته يم؟

شيبير راغږ کړ، ته زموږ په کور کې يې!

له کور سره مې بيگانۍ هغه صحنه مخې ته ودرېده، چې لينا زما غږېږي ته راغله او په سلگو سلگو موږ دواړو بڼه ډېر وژړل، لينا خبرې کولې او ما يې خبرو ته غوږ نيولی و، چې بيا په ځان نه وم پوه شوی.

شيبير ته مې وويل، زه خو د خپلې مينې په خوا کې وم، دلته څنگه راوستل شوم او چا راوستم؟

هغه ټوله كيسه راته له الف نه تر يا پورې وکړله، پوښتنه مې ترې وکړه چې
خو بجې دي؟

راته يې وويل، څه باندې دولس بجې دي!

سترگې مې د ډېر درد له لاسه نشوې خلاصولی، کلکې سره نښتې وې، په
اعصابو مې لکه چې ټوله دنيا پرته وي، داسې دردونو راگېر کړی وم، بيا
سلگيو ونيولم، ښه ډېر مې وژړل، چې د اوبنکو په تويولو سره مې سترگې
لرې بېرته شوې، ايله بېله مې دنيا وليده، شکر مې وويست، خدايه! شکر
چې روغ انسان دې پېدا کړی يم.

شبير راته وويل، چې ډوډۍ وخوره! له ډاکتره مې درته دوا راوړې ده، چې
هغه هم وخوړې لرڅه به ښه شي.

ډوډۍ مې لږه وخوړله، يو څو درد گولۍ مې تر ستونې تېرې کړې، ما ويل
که چېرته مې دا گولۍ د بلې دنيا ميلمه کړي ښه به شي، ځکه په دې دنيا کې
خو راته ژوند کول نور ډېر گران شول او دلينا پرته راته په دې نړۍ کې
اوسېدل دوزخ ښکاره کېده، شبير را وړاندې شو، په سترگو کې يې راته د
سترگو دوايي واچوله، چې ايله يې درد په قلاړه شو.

بيا مې نېغه لينا سترگو ته ودرېدله، چې له سترگو مې بيا د اوبنکو رودونو
پرمخ ليکې جوړې کړې، دومره مې ورپسې وژړل، لکه يوه مور چې د زوی په
غم نا کراره وي او يو څوک ورته د تسلی لپاره پېدا شي او ډاډ ورکړي.

کله چې به شبير په ژړا وليدم، نو په غوصه به شو او ويل به يې ملگره! چې
سرژوندی وي خولۍ ډېرې دي، چې ته ژوندی يې، جينکۍ هم ډېرې دي.

ما به ورته وويل، ليونيه! ته مې له زړه څه خبر يې! دا خبرې هغه چاته وکړه
چې نه پرې پوهېږي، ما چې له چا سره مينه وکړه داسې مينه بيا په عمر نه
پيدا کېږي، ځکه په ژوند کې خو يو اځينی څيز همدا مينه ده، چې انسان پرې
د سکون احساس کوي او هغه هم له يو کس سره، ځکه ما په ژوند کې له يو
چا سره مينه وکړه او هغه مينه لاره دېل شوه، نو زه به اوس نه ژاړمه؟ ته راته
ووايه!

هغه به بيا نور د ليلو نه راته وويل؛ خو ما به پرې هيڅ غور نه کاوه.

په همدې خبرو خبرو کې دنشې زورور وگولئو د خوب غېږې ته کش کړې وم،
بيا په ځان نه يم پوه شوی، کله چې مې سترگې وغړولې، تکه توره شپه وه،
غږ مې کړ

شبيره! وه شبيره!

شبيزر راوښو شو ويې ويل:

څه خبره ده!

ورته مې وويل چې لږې اوبه راکړه! اوبه مې وڅښلې، ساعت ته مې وکتل،
دشپې دولس بجې وې.

له شبيره مې اجازت راواخيسته او ورته مې وويل چې زه بايد لاړ شم!

- چېرته؟

- دلينا دوی کور ته!

- اوس خو شپه ده، بل ټول خلک ويده دي هسې نه چې دهغوی دکورنۍ څوک
راوښو شي او خدای مکره بله لاندې جوړه کړي، دا خو کلی دی او دکلي
خلک بيا له وړې خبرې غټه خبره جوړوي اوبله هغه جينۍ اوس دبل چا په نوم

ده!

بس دی يار، له هغې تېر شه! دابه درته ښه وي، خپل راتلونکي ژوند ته فکر
وکړه! ځکه يار مې يې درباندي خپه کېږم.

که هرڅومره خبرې مې شبيره ته وکړې، خو نه يې منلې، اخر ياخېده، تازه مېوه
يې راواخيسته، يوه کيله او مڼه مې وخوړه، لږ څه طاقت راکې پيدا شو؛ خو
سوچ مې ټول دلينا سره و، چې اوس به څنگه وي؟ ويده به وي او که وينه؟
ژاري به که نه به ژاري؟ زه به ورته ياد يم کنه؟ بس په همدې خبرو له ځان سره
لگيا وم، چې شبيره مې دوايي ترڅنگ کېښودله او له ځان سره مې دلينا د
هغې سندري زمزمه شروع کړه، چې لينا راته تېره شپه وبله او زه بيا په ځان نه
وم پوه شوی.

چې په ما ميندې، څه اوس گرځه ليونی!

چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس گرځه ليونی!

ژړا راته بده وه، خو بې له ژړلو بله لار نه وه راپاتې، ځکه زړه په ژړا سپکېږي او يوه څه سکون اخلي، خو زما ژړا له سترگو زور وويسته او داسې به مې سترغلي پرسېدل، چې بيا به مې لار نه لېدله.

کله چې مې دوايي وخورله؛ نو له ځان سره مې وويل، چې شپير ويده شو نو حتما به نن شپه دلينا خواته ځان رسوم، ځکه هغه به زما په طمعه وي، خو شپير کاني کړې وې او په اوبو کې يې د خوب گولۍ گډې کړې وې، چې نور بيا په ځان نه وم پوه شوی، سهار اته بجې وې، چې سترگې مې وغړولې، ځان او شپير ته مې بد رد شروع کړل، شپير ته مې وويل، شپيره! په وخت به دې راپاخولی وای، چې امتحان ته خو مې ځان رسولی وی، شپير خپه شور اته يې وويل:

امتحان څو بجې شروع کېږي؟؟

ما ورته وويل، ياره! اته بجې شروع کېده، خو اوس نو خبره له اتو بجو او بنسټې وه.

تليفون مې روښانه کړ، زيات مسیجونه راغلي و، چې ډېر پکې د سيلۍ د پلار اکبر کاکا وو.

ما د تليفون سکرين ته کتلی نشول، ځکه له يوې خوا مې پر مغزو بوج و او له بلې خوا مې سترگې د درد له لاسه تکې سرې او بنسټې وې.

تليفون مې شپير ته ورکړ او ورته مې وويل، شپيره! کوم مسیجونه چې راغلي دي، هغه وگوره چې څه يې ليکلي دي.

شپير مسیجونه وکتل و يې ويل، څه خاصه خبره نشته، خواکبر کاکا دې په تليفون زياته وسه کړېده، چې د هغې مسیجونه دې اوس تليفون ته راځي.

د اکبر کاکا د نوم په اورېدو سره راته د سيلۍ واده راياد شو، چې د تېرې شوې جمعې په ورځ يې ډولۍ وه او اکبر کاکا زموږ دکورنۍ په شمول ماته ځانگړې بلنه راکړې وه.

تليفون مې د شپير د لاسه واخيسته، اکبر کاکا ته مې زنگ وواوه، پرځای ددې چې زه ورته بهانه وکړم، چې څنگه د سيلۍ واده ته درنه درغلم هغه رامخکې شو او په ژړه غوني او له درده ډک و، په سلگيو کې يې راته وويل، زويه! سيلۍ مو د واده په ورځ له لاسه ورکړه!

څنگه مو دلاسه ورکړه؟

په ژړا سر شو، بچیه! بچیه! بچیه!

هغه مړه شوه او بالاخره خاورو ته مو وسپارله، ستا په تليفون مې ډېره خواري وکړه؛ خو ستا تليفون بند و، ماويل چې واده ته به يې راشې، واده به يې وويني، خو وروستی ديدن يې هم تا ونه کړي.

تليفون مې پرې کړ، ډېر زيات مې د سيلۍ په مرگ وژړل او هغه خبره يې راياده شوه، چې زما د ډولۍ په ورځ به زما کټ تورو خاورو ته په خپلو اوږو يوسې، لکه څنگه چې دې زما ارمانونونه خاورې اېرې کړل، داسې دې هم ستا ارمانونونه خاورې ايرې شي او په نيمه لار کې پاتې کېدل دې همېش غواړم.

رښتيا په نيمه لار کې پاتې شوم، له يوې خوا د سيلۍ مرگ او د بلې خوا د لينا کوژده په نن ورځ له امتحانه پاتې کېدل، د سترگو اعصابو او د ځان درد خو پرېرېده چې په دې حال يې کړم، سوچونو په مخه کړې و.

له شيبه مې وغوښتل، چې نن بايد د اکبر کاکا کره لار شو هماغه و، چې شيبير خپل موټر چلان کړ او د موټر مخه مو د مرکز اسعد اباد په لور کړه.

د سيلۍ دوی کور ته لاړو، اکبر کاکا ته مې تسلي ورکړه، د سيلۍ مېړه ډېر خپه بنسکارېده، د واده د سپينو جامو پرځای تورې جامې پرتن کړې وې، چې سترغلي يې له ورايه پرسيدلي بنسکارېدل، رنگ يې تک زير تنسټېدلی و او څه څه سوچونه به يې د واده د شپې په اړه کول، چې د خوبونو شاهزادگۍ يې خپل ژوند ته خپله د پای ټکۍ ايښی و.

له اکبر کاکا نه مې د سيلۍ د مرگ په اړه وپوښتل، په سلگيو کې يې راته خبرې شروع کړې،

بچیه! سيلۍ مو د واده په موټر کې له شاوو سره کېنوله او موټر مو په خيرو خيرت سره رخصت کړ؛ خو له زړه مې هغه ساعت يو خداى خبر و چې څه پرې تېرېدل.

زه خبر نشوم چې سيلۍ څنگه مړه شوه او په څه شي مړه شوه، خو کله چې پوه شوم، دومره زهر يې خوړلي وو، چې د زړه والونه يې ورته بند کړي و.

ډاکټرانو يې معده پاکه ووينځله، اکسيجن يې ورته چالان کړ؛ خو کار يې ونکړ، هماغه و چې د زهرو له لاسه يې خپل ژوند ته د واده په شپه د پای ټکی کېښود او ډېر ارامونونه يې له ځان سره خاورو ته يوړل، بيا مې له خپلې ښځې وپوښتل هغې راته وويل، چې د سيلۍ ته خوښېدلې او مور ته يې ويلي هم ول، چې الياښ زما نشو، نو زه به تورې خاورې شم، زه څه خبر وم، چې ته يې خوښېدلې، که ته يې خوښېدلې زويه! مابه لاس نېولې ستاسې کور ته دروستې وه.

په زړه کې مې تېره شوه، اکبر کاکا ته له ما څه خبر يې، چې په ما څه تېرېږي او که خبر شي نو ته به هم راسره په چغو چغو وژاړې او پته هم نشته چې مې به شم، که ژوندي به پاتې شم.

ځکه چې ما هرڅه وبايلل، لينا مې له لاسه ورکړه، سيلۍ زما له لاسه د تورو خاورو بندپوانه شوه، له درس ويلو پاتې شوم او د تل لپاره مې کورنۍ هم رانه پاتې شوه.

په ماتو قدمونو مې ترې خدای پاماني راواخيسته، غمونو دردنو او سوچونو داسې ليونۍ رانه جوړې و، چې د سيلۍ د پلار نورو خبرو ته زما پام شوی نه و، چې ماته به يې څه څه ويلي وو.

کتل مې چې شير د لاسه نېولی يم او هغه هديرې ته راوړسېدلو، چې په ځينو قبرونو ماتي شوي رنگارنگ شيشې او ټوټې ښکارېدلې، ورپېڅې په اسمان کې تللې راتللې لکه دوی، چې هم د سيلۍ په مرگ له اسمانه اوبنکې راتويوي.

خو زما سترگې چې له ډېره درده خوږيدلې او اعصاب مې گډ وډ و، په تازه جوړ شوي قبر، چې د واده د زلمي د غاړې اميلونه به وو په خاورين قبر سلگۍ وهلې.

دا قبر د سيلۍ و!

له سترگو مې اوبنکو پرمخ لارې جوړې کړې، شير ته مې پام شو، هغه هم داسې سلگۍ وهلې لکه دکورنۍ کوم غړی، چې يې له لاسه ورکړی وي. په سلگيو سلگيو کې مې د سيلۍ له سترې اروا بښنه غوښته.

کاش! ته له ما خبره وای او یا هم ما خبره کړی وای، چې زه په چا میئن وم او ته په چا میئنه وې، زه په هغه چا میئن وم، چې لاس ته مې رانه وړه او ته چې په چا میئنه وې، هغه تالاس ته رانه وړو.

تا خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود، خو زه اوس هم له دغه درده رنځېرم او له خدایه غواړم، چې زه هم ستا ملگری شم، ځکه ما هم خپله مینه وبایلله. له شبیره مې د توش قلم غوښتنه وکړه له، هغې په پنځو ملتو کې توش قلم تر ما راوړسو او د سیلی د قبر د پښو برخې شناختې نه مې لږه خاوره واړوله او هغه سپینه د کفن ټوټه رابنکاره شوه، چې د هغې شناختې نه تړل شوې وه. که څه هم سترگې مې د درد د لاسه خوږیدلې او سم لیدل مې پرې نشول کولای؛ خو ومې لیکل:

((ستا د ارمانونو قاتل زه شوم؛ خو زما د ارمانونو قاتله به څوک شي؟))

بیا مې له سترگو او ښکې په رابهدو شوې، د اسمان زړه هم ډک معلومېده، اسمان هم غوښتل چې راسره وژاړي او زما په درد کې له ماسره شریک شي. له شناختې لرې شوې خاوره مې بېرته ورته راټولوله، چې له اسمانه هم باران په وړېدلو شروع وکړه، شبیر ترلاس ونېولم او موټر ته یې وخیژولم. د سترگو او اعصابو درد داسې لیونی کړی وم، چې نه د جلال اباد په ډاکترانو کار وشو او نه هم د ډیپاکستان

دا ټول دمینیې د لاسه!!

نه مې لینا لاس ته راوړله او نه مې بېرته سم درسونه وویل، هغه ورځ هم راوړسېده چې په کومه ورځ چې د لینا ډولۍ زموږ له کلي بل کلي ته وړل کېده، زه هم مجبوره وم، هیڅ مې د لاسه نه کېدل، هاغه خبره مې مخې ته ودرېده، چې کومه خبره مالینا ته په خط کې لېکلې وه:

((گرانې! تاته به دې پښتو اجازت نه درکوي، چې ما د خپل ځان په نوم کړې او ماته به د خپلې کورنۍ پیغور ښکاري، چې د بل په نوم شوې دې زه له کوره وتښتوم او د نورو هېوادونو میلمنه دې کړم.))

خو دغه ټپه بیا زور راکوي

که زور ور یې زور معلوم کړه

نن مې ډولۍ د کلي منع کې تېروینه

مورمي را وړاندې شوه، خدای خبر شه چې مخکې به يې څومره بڼکل کړې او دم کړې وم، بيا را وړاندې شوه، په دواړه مخه يې بڼکل کړم او وی ویل، زما گل بچيه! الله به دې زر تر زره بڼه کړي او مور به هيله لرو چې روغ جوړ به راسره کور ته لاړ شي.

مورمي خبرې کولې او ما ورته سر خوځاوه.

هغه ورځ هم را ورسېده، چې د سترگو اعصابو او د زړه د علاج لپاره مې هندوستان د تللو تکل وکړ؛ خو مينه مې له ياده نه وتله، تل مې په زړه کې نېغه گرځېدله او کله ناکله به مې له سترگو او بڼکې هم ورپسې تللې، په سبايي مو پرواز و، شيبير راسره ملگری شو، له کنړه د شيبير سره په موټر کې کېناستم، موټر چې له څوکۍ ولسوالۍ راتېر شو، نو يو دم مې راډيو ته پام شو، ستنه مې د يوې نړيوالې راډيو پرڅپه برابره کړه، چې څنگه مې د چالانولو په بټنه زور کړ، نو يو دم مې دا سندره تر غوږ شوه، چې کله به ماته لينا زمزمه کوله!

چې په ما ميندې، ځسه اوس گرځه ليوونی!

چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس گرځه ليوونی!

سندره ختمه شوه او ماهم بېرته راډيو بنده کړه، بيا هغه تېرو صحنو ته لاړم، کومې د مينې خوږې شيبې، چې زما او د لينا ترمنځ تېرې شوې وې، خو ما ددې سندري په اورېدلو سره په ټول موټر کې ان تر کابلې وژړل.

په نن ورځ مو هندوستان ته درې بجې پرواز و، د حامد کرزي نړيوال ډگر ته مو دولس بجې ځانونه ورسول، په انتظار خونه کې کېناستلو، لږ وخت نه و تېر شوی، چې د طيارې عملي غږ کړ، بس تيار شئ! چې طيارې ته څېړو چې څنگه د طيارې په طرف روان شوم، نو لکه خوب چې گورم له خولې مې اه! ووت

پر داسې چا مې سترگې ولگېدلې، چې هيڅ مې باور نه کېده چې دابه هماغه وي.

ځکه دا هرڅه د هغې د لاسه پر ما وشول، نه مې لاس ته راوړله او نه مې سترگې بڼې شوې، اوس مې هم سترگو درد کاوه، هغه د ستمال مې په لاس

کې نېولی و، چې لینا راکړې و، د سترگو او اعصابو د درملنې لپاره هندوستان ته تلل، ټول مې د زورېدلې مینې له لاسه وو. خلک طیارې ته په ختلو وو، خو دې چې څنگه پر ماسترگې ولگېدلې ځای پرځای ودرېده.

که څه هم زما سترگو دومره لیدل نشو کولای او په سترگو مې تورې پردې تلې راتلې؛ خو بیا مې هم هغې ته په ځیر ځیر وکتل، زړه مې وو، چې خواته یې ورشم او په غېږ کې یې ټینګه ونیسم او د خپلې مینې تود شوی زور پرې سوړ کړم؛ خو چې څنگه مې قدمونه ورواخیستل، له سترگو مې اوبنکې را روانې شوې، هغه پر خپل ځای لکه د مېخ ولاړه وه، چې ټلیفون ته یې زنگ راغی او د ټلیفون پر زنگ یې دا سندره سبت کړې وه.

جینا لگی هو

پهلې سې زیاده

توم یې مرنا لگی هو

په دې وخت کې د طیارې کارکوونکو غږ کړ، څه ته گوري؟ هله نو چې پرواز ته چمتو یو کله چې مې شاوخوا نظر واچوو ما او لینا یوآڅې په تش مېدان کې پاتې و، چې لږ وړاندې مې وکتل، بلې طیارې هم خرخونه تاوول، دې ته یې د ژوند ملگری را ورسېد، لاس یې ورکړ او روان شول، زما له سترگو د اوبنکو باران په وړېدلو شو، هیڅ په ځان پوه نشوم، چې زه چرته ولاړ یم او چرته ځم؟

کله چې مې سترگې د هغې په طرف کړې، د طیارې په زینو ختله، مخ یې راواړو او شونډې یې بېرته شوې، چې خامخا به یې په خوله دا سندره جاري وه.

چې په ما میندې، څه اوس گرځه لیونی !

چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس گرځه لیونی !

بیا پر ځان نه یم پوه شوی، کله چې مې سترگې وغږولې، نه هغه وه، نه د طیارو میدان او نه هندوستان،

یوآڅې مې د بدن عکاسي د روغتون سپینو دېوالونو کوله.

پای

۵/۹/۱۳۹۴

د سهار لس بجې د انعكاس راهيو د فتر